

"Les ferides rebudes
enforteixen i ennoblixen.
Tota dolor soferta capacita per
a comprendre millor.
Els fracassos, les adversitats,
donen mesura i dimensió.
Les dificultats de la vida
aguditzen l'enginy, forgen
caràcters i temple voluntats.
Les llàgrimes plorades
capaciten per veure-hi millor.
Els sofriments aporten saviesa
i transcendència"

L'ESTEL

paisoscatalans.org/estel
E MAIL focifum@teleline.es

A.P.P.E.C
ASSOCIACIÓ
DE PUBLICACIONS
PERIÒDIQUES
EN CATALÀ

ANY XX. NÚMERO 457

15 D'ABRIL DEL 2001

PREU: 300 PTS - 1,80 euros

1200 aniversari de la incorporació de Barcelona i de Catalunya a Europa

Felicitats catalans, Felicitats Europa

Avui, 4 d'abril del 2001 fa 1200 anys que Barcelona s'incorporà a l'Europa de l'imperi Carolingi, en entrar a la ciutat les forces del rei Lluís el Pia-dós, el fill de l'emperador Carlemany. Això passava el 4 d'abril del 801, diumenge de Pasqua. A partir d'aleshores, Barcelona s'uneix a la Catalunya Vella i és europea. És l'únic territori peninsular que s'incorporà a Europa.

Els altres peninsulars porten un retard de 1200 anys respecte dels catalans. Ara tot just comencen un camí que es nou per ells, però que pels catalans ja té més de 12 segles. Europa, pels catalans és un fogar de cultures, un camí, una llar i un ideal per la llibertat dels pobles.

Europa, pels catalans, no és l'Eu-

ropa dels estats, ni dels euroespais, és l'Europa de les nacions, de tots els pobles, amb igualtat de drets, principalment lingüístics.

Els estats jacobins francesos i espanyols volen traslladar a Europa els seus models perversos d'anorreament dels pobles minoritzats. La pugna ha començat i la veritable Europa plantarà cara als jacobins i als seus col·laboracionistes. Enric Garriga Trullols President de l'IPECC (Institut de Projectió Exterior de Cultura Catalana). Ω

Providència, 42
08024 BARCELONA
Telf + Fax. 93.213.76.48
E-mail: caoc@sct.ictnet.es
Web: www.ictnet.es/+caoc

FIRA AGRÍCOLA I RAMADERA DE SON FERRIOL

Fa un mes que na Magalida Bibiloni des Pont d'Inca regenta l'agència d'Espectacles Euro a son Ferriol. Tenen tota classe d'espectacles per a festes dels ajuntaments així com per a comunions, bodes, despedides de solters etc. N'Antoni Roca de sant Jordi és l'amo de l'empresa. Tel. 971 426 045

Fa un any que n'Antoni Vallcaneres de Ciutat i na Sebastiana Macies de l'Equador regenten el Bar can Tunis a son Ferriol (Tunis és una nació que està entre el Marroc i l'Alger, i era el nom amb que la gent coneixia el lloc amb un querm de cases i un cafè per agombar-les, fa una seixantena d'anys abans d'establir-se la possessió de son Ferriol). Són del Mallorca i de l'Atlètic de Bilbo. Tel. 971 428 143

Fa 4 anys que en Guillem Orell va obrir el Gimnàs Art Flex a son Ferriol. Tel. 630 929 249

En Pep Tavat de Montuiri fa la majoria de mercats del sud de Mallorca amb els productes de la seva possessió. Ens conta que està a punt d'anar a cercar la seva al-lota Amal Saud a Menknes al Marroc, després d'anys en que les autoritats balears i espanyoles li han posat tota classe de dificultats. Tel. 971 646 510

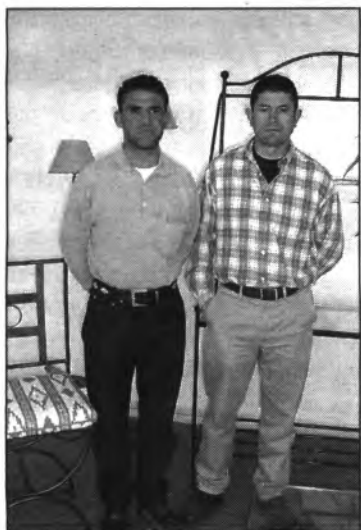

Fa 20 anys que en Biel Amengual natural del Brasil va obrir el Taller Brasil a son Ferriol. Tel. 971 428 253

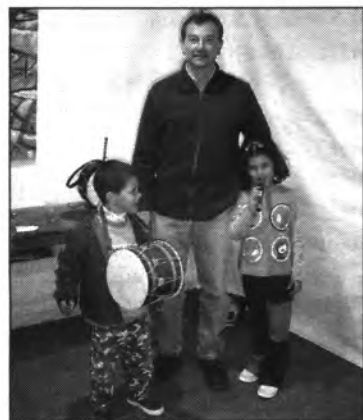

Fa 6 anys que en Daniel Sánchez va fundar l'empresa de construcció CECADASA a son Ferriol. Amb una vintena d'operaris més els ferrers i fusters contractats, pot envestir per fer qualsevol obra. Tel. 971 427 876

FIRES DE SANTA EUGÈNIA

Fa 2 anys que en Santi Pons va obrir la Ferreria Il·lusions al carrer major de Santa Eugènia.

Fa un any que en Miquel Pou fa xeremies, tamborets i flabials al seu taller de santa Eugènia. En Miquel és funcionari d'obres públiques del Govern Balear. Els seus fills Paula i Arnau l'acompanyen per tot arreu. Tel. 971 144 363

Fa 2 anys que en Xaviers Llorquera i en Manuel Fernández s'associaren per obrir el Taller Sitelec al carrer La Balenguera de Santa Eugènia. Instal·lacions elèctriques, energia solar, aire condicionat... Tel. 971 144 680

SETMANA SANTA A ESPANYA

(Patrocinada per
J.M. Ansón y
tertulianos verinosos
de la COPE i altres
mitjans de
manipulació racista).

-A quié sortamos a
Hesú o a Barrabá...
-A Barrabá, a Barrabá,
que Hesú e catalán!

Especial dedicat a
**CIUTAT, MARRATXI
I ANDRATX**
Si vos ha agradat,
telefonau al
971 26 50 05
i el vos enviarem
cada quinze dies

Foc i Fum

MATEU MARIÓ DE SANT JOAN

Quan no fos per altra cosa que per no sentir parlar de modalitats insulars de la llengua catalana i altres pardalades ja hauria valgut la pena haver canviat de govern a les Balears i Pitiüses, però és que a més és un govern que fa feina, i feina ben feta encara que els de la oposició diguin que no fan res.

El portaveu d'Euskal Herritarrok, Arnaldo Otegui ha afirmat recentment que "ha arribat el moment de la construcció d'un Estat basc i incità al PNB i Ea que assumeixin el compromís, ja que del contrari, serà l'esquerra aberzale la que "liderarà en solitari" el procés de sobirania. N'Otegui presentà a Sant Sebastià l'anomenat "Pacte nacional de sobirania", proposta que fou adreçada al PNB i EA el passat mes de gener i a la qual ambdós no respongueren. El text presentat recentment consta de 40 pàgines redactat en euskera, a les quals es descriuen tres fases per a la consecució de la sobirania a Euskadi.

Mentrestant, els espanyols parlen de llevar les competències en policia al Govern basc i en Xabier Arzallus ha respost que "si aquest poder autonòmic fos suprimit o diluït, el PNB se sentiria lliure de qualsevol compromís amb l'Estat espanyol.

De moment els espanyols se conformen amb la Brunete mediàtica per tal d'aturar les ànsies sobiranistes basques. I s'hi conformen perquè veuen al que passa amb en Milosevic, ahir totpoderós i avui tancat a la presó en esperada judici o amb en Pinochet en presó domiciliària. Avui, els dictadors i els feixistes i nazis imperialistes estan

mol mal vists i n'Aznar ho sap. Per això no enviarà els tancs al País basc ni enlloc.

De la revista Quatre Illes, editada a Eivissa, reproduïm "La revista de la setmana" ja que va en la nostra línia i consideram que us agradarà. Trobareu Quatre Illes als principals quioscos de les illes Balears i Pitiüses.

La magarrufa del cas Formentera

Acabi com acabi el cas Formentera, Jaume Matas difícilment s'espolsarà mai més l'anomenada de trampista. El PP illenc ha sotmès la societat, de forma regular, a les seves magarrufes a l'hora d'aconseguir vots. En alguns casos, fins i tot, els protagonistes han acabat condemnats penalment; mai però, amb la complexitat del cas Formentera que, curiosament, coincidí amb la pèrdua del poder del PP a Balears i, pel que fa a Formentera, a una agranada i a la descomposició del PP en aquesta illa. El dirigents illencs del PP—avui tots ells fora del partit— foren els primers en denunciar aquest cas de corrupció ètica i de magarrufa electoral

El GOB reclama una nova moratòria a Mallorca

El Tribunal Superior de Justícia de Balears (TSJB) va dictar una sentència que anul·la la moratòria que va aprovar en el 1998 el Consell de Mallorca. Aquesta greu situació, que podria provocar que una quinzena d'urbanitzacions podrien seguir la seua tramitació i acabar edificant-se, el GOB ha demanat al Consell de Mallorca i al Govern balear que aprovin urgentment unes Normes Territorials

ERC vol disputar al PSM el mateix espai polític

«A les Illes, ERC participarà en la configuració de blocs amplis de vocació unitària, de caràcter progressista i voluntat nacional, que superi la voluntat hegemònica del principal partit no sucursal de les Illes». Amb aquest enunciat, contingut a la ponència política aprovada per Esquerra Republicana de Catalunya (ERC) en el seu congrés de Tarragona, el partit independentista s'allunya del PSM.

ONO o no ONO, aquesta és la qüestió

L'operador de banda ampla i televisió per cable ONO acabarà a finals d'aquest any els treballs de cablejament de la ciutat de Palma. Aquest és només el principi, perquè en els propers 10 o 20 anys la companyia espera tenir cablejada tota l'illa de Mallorca. Pel moment, les illes menors queden fora dels plans de l'operador, que ofereix serveis de telèfon, televisió i internet.

La paraula catalana de Déu

En els darrers dies el tema de la llengua i el nacionalisme ha entrat amb força en l'Església. Fa dues setmanes el Consell Episcopal, presidit pel bisbe de Mallorca, Teodor Úbeda, va aprovar un document en el que es regulava l'ús del català en la litúrgia i la pastoral. Ara, a més a més, el col·lectiu català 'Església i país' reclama que els bisbes de les illes siguin naturals de les Balears en compte de valencians, com ve passant en els darrers anys. Hi ha noms sobre la taula: Pere Llabrés i Teodor Suau de Mallorca, Sebastià Taltavull de Menorca i Joan Riera d'Eivissa.

Distanciament Govern-Cases regionals

Amb timidesa però per on més dol (les subvencions), el Govern ha començat una distanciació envers les "casas regionales", amb les quals tan còmodos se sentien presidents com Cañellas o Matas. La resposta dialèctica ha estat contundent i fa preveure que les "casas" i el seu entorn cercaran incrementar l'aixopluc subvencionador dels ajuntaments governants pel PP per a mantenir la seva activitat, quasi sempre d'oberta línia llerrouxista. Ω

La Kale Borroca espanyola

PERE FELIP I BUADES

Cada dia en parlen, a les tertúlies radiofòniques dels espanyols i s'escriu a molts als mitjans de comunicació castellans sobre la Kale Borroca que s'està practicant a Euskalèria.

Aquesta gent no escatima mitjans, ni arguments, aplicant en la majoria dels casos molta demagògia, cinisme i falsedats per tal d'aconseguir el seu objectiu que no és altre que conduir el ramat a la creença dels seus dogmes, creences i alabances del nacionalisme espanyol alhora que desqualifiquen qualsevol idea de nacionalisme català, basc i gallec. Els espanyols no respecten el fet real de que hi ha altres nacions que la seva a la península Ibèrica i a les

illes que l'envolten en una mostra de talant feixista, intolerant demònic o dels pitjors anys de la dictadura franquista.

En aquestes tertúlies i mitjans de comunicació se denuncia amb tintes apocalíptiques l'alarma social i la intransquil·litat en que viuen les gents del País Basc, degut a les accions que protagonitzen joves radicals que alteren amb les seves accions de carrer, la pau, la tranquil·litat i la lliure convivència amb allò que anomenen Kale Borroka.

Aquests tertulians, i escriptors espanyols però, no parlen de la societat que ells han construït aquí a Mallorca, societat tan espanyola i tan constitucionalista. Una societat espanyola/mallorquina que

res te a envejar a la basca de la Kale Borroca. Una societat que viu retgirada pels assassinats continus, fins i tot de nins assassinats a tirs de pistola, robatoris i assalts a gasolineres, taxistes, agències de viatge i oficines. S'utilitza el sistema del "butron", el "descuido", l'estrepada, etc. La quantitat de fets delictius que es produeixen a Mallorca son aclaparadors. I parl només dels que surten a les planes dels diaris locals. També em referec als que protagonitzen les tribus de les barriades perifèriques de Ciutat, Inca i Manacor. Verdaders escamots de vándals forma-

des per al·lots i al·lotes fills i nets de les primeres onades de la immigració que lluny d'integrar-se a la cultura i la llengua dels mallorquins s'aferran al seu orgull de ser espanyols. Uns espanyols desarrelats a la terra on viuen. Aquests escamots de joves espanyols tenen el costum d'actuar amb un in dissimulat orgull de raça. Seguidors del Real Madrid, llueixen samarretes amb la bandera espanyola i el seu comú denominador per associar-se se sembla més a una guarda de llops que a una banda formada per persones. Se dediquen a destruir tot allò que troben: mobiliari urbà, crema de contenidors i de cotxes, robatori de motos... Assalten i roben a al·lots i al·lotes de la seva edat i no respecten cap regla social establerta. Abusen de persones indefenses —tercera edat, dones, invàlids, etc. Coaccionen i esporgueixen als estudiants dels

col·legis i són el principal brou de cultiu del narcotràfic de les illes. Representen un gran perill per a la convivència. No respecten, amb les seves motos les voravies, ni les direccions prohibides hi els vianants amb qui es creuen...

Senyores i senyors contertulians a sou, senyores i senyors cronistes ben pagats, espanyols tots, això és Kale Borroka a la espanyola.

I a tot això, quina actitud tenen les autoritats de les illes? La coneixem: se dediquen a perseguir als indígenes catalanoparlants, simplement pel fet de ser-ho encara que no cometin ni pretenguin cometre cap delictes. I tenim l'exemple protagonitzat per la Guàrdia Civil a Inca amb motiu de la reivindicació cultural davant les portes de la FERIA de Abril de l'any passat, o la vergonyosa actuació de la Policia Nacional en el Moll de Ciutat al retorn d'uns joves mallorquins d'unes jornades de convivència d'independentista que foren maltractats per unes forces de l'ordre, que se comportaren una vegada més com a forces d'ocupació.

Mes valdria senyora Cirer, vos que sou delegada del Govern espanyol, que manéssiu als caps de la policia espanyola que dedicassin els seus esforços i diners del pressupost a reprimir i prevenir la delinqüència verdadera, la Kale Borroca que aquí, si que n'hi ha. I que per a vergonya de vosaltres, es espanyola. Ω

PATRICIA

PERRUQUERIA UNISEX EUROPEA AFRO-AMERICANA

TOT TIPUS DE TRUNYELLES, EXTENSIONS, PÈL COSIT, TENYIT FIXOS I TEMPORALS, PERMANENTS, TALLATS, EMMOTLLATS, POSTISSOS, CUES, PERRUQUES, MAQUILLATGE, MANICURA, PEDICURA... PRODUCTES AFROAMERICANS

CARRER DE JERONI POU, 4

CIUTAT DE MALLORCA

TEL. 971 465 094

El problema foraster a Mallorca (i IX)

Epíleg

Tots els mallorquins que no saben escriure català són la vergonya de Castella, són la prova irrevocable que són i han estat un Estat despòtic. Negar el dret a una persona a aprendre a escriure la seva llengua pròpia a l'escola i quan és petit és terrorisme d'Estat. Molts de mallorquins encara es veuen obligats a escriure en castellà perquè no saben escriure en català, ningú els ho va ensenyar quan era el seu moment. Aquest fet ens fa estar en desavantatge envers els forasters ja que ells a Mallorca des de petits se'ls ensenya la llengua castellana. Ells pertanyen a la nació dels Països Castellans però Castella no és Mallorca, i a Mallorca la llengua pròpia és la llengua catalana i no la castellana.

Els Països Castellans no són bilingües, és a dir, només parlen i escriuen una sola llengua i aquesta és la condició natural de qualsevol nació europea. Els Països Catalans som una nació bilingüe i això vol dir ni més ni manco que ens sobra una llengua, és a dir, el foraster. El fet de ser bilingües demostra que som una nació ocupada i sotmesa a una altra nació, en el nostre cas, a Castella. A Castella la condició natural és parlar castellà però a Mallorca la condició natural és parlar català, aquesta és la llengua que emprarien tots els forasters si haguéssim estat una nació-Estat lliure i independent en el moment del gran boom de la immigració forastera.

Ara per ara el dret a ser mono-

lingües només el tenen els forasters això demostra que són una classe social privilegiada a Mallorca i que són ells els ciutadans de primera categoria. A partir del segle XVIII Castellà ens va imposar ésser bilingües i ens va crivellar a decrets que prohibien la nostra llengua a l'administració, a l'escola, al teatre, a les editorials i a la vida pública en general. Castella volia expandir la seva nació als territoris dels Països Catalans, és a dir, ens volia eliminar com a nació amb el nostre tret diferencial de l'idioma, però és un fet que a l'any 2000 els Països Catalans segueixen existint i resistint. Existirem mentre la nostra llengua existeixi, la llengua és el nostre patrimoni cultural més valuós i és aquest patrimoni que cada dia sofreix l'atac de la parla forastera que actua com a una força impositiva que ens aboca a una galopant substitució lingüística i al genocidi quan allò que seria el més natural del món és que fossin els forasters qui canviassin de llengua ja que ells són els qui han vingut a la nostra terra i no nosaltres a la seva. No hi ha cap país que hagi rebut immigració que hagi renunciat a la seva llengua i s'hagi posat a parlar la llengua dels immigrants. En el nostre cas els forasters, a Mallorca, són un exèrcit civil que ens imposa la seva llengua i ens destruirà com a nació. Els immigrants de tot el món s'adapten a la llengua del país i no imposen la seva. Castella s'expandeix a través dels forasters i ens segueix reprimint, l'estratègia d'eliminar la nostra llengua no ha canviat des de 1714, han canviat els mètodes però no l'objectiu i de res serveixen l'Estatut d'Autonomia i la llei de Normalització Lingüística enfront de l'allau forastera, només la independència ens pot salvar d'aquest desgavell. El castellà ens està llevant espais d'ús de la nostra llengua si seguim així el futur serà la nostra destrucció com a poble mallorquí diferenciat del foraster i el genocidi serà un fet i un govern que practica un genocidi és un govern genocida. Un Estat que es diu democràtic no pot dur a terme una política feixista si així ho fa és que no és democràtic. La Constitució de 1978 ens segueix marginant a causa de la llengua que parlem ja que el català no és un deure per a ningú, fins i tot no ho és per a nosaltres mateixos. Avui en dia la manera de defensar el nostre territori és votar la independència i no deixar de parlar mai la nostra llengua. Una nació lliure no abandona mai la seva llengua. Ω

SON FERRIOL

Fa mig any que na Magdalena Rúbio ha obert la Perruqueria i Estètica Unisex Malen a son Ferriol Nou. Fa manicura, pedicura, maquillatge, neteja de cutis. A la foto amb la seva ajudant. Tel. 971 428 039

En Biel Ramis, president de l'Associació de Veïns es Pla de son Ferriol amb el vocal Martí Company. Fa 2 anys que se va fundar aquesta associació que te la seu al carrer Bartomeu Oliver de can Tunis. Tel. 971 429 555

Són els components de la Penya sa Cadenera de son Ferriol. Tenen gàbies de cadeneres i fan concursos de cant. Tel. 971 429 808

Fa 25 anys que en Maties Frau és l'amo de Frau Automotor i des de fa 6 anys representant de la marca Tata Telco de la Índia. En fa 24 que ho és de la marca alemanya Volkswagen. També te la marca coreana KIA. Són 4.200 m2. d'exposició i taller al carrer de la Civada de son Ferriol.

A la fotografia, amb el Telco que te el preu de 2.489.000 ptes. Tels. 971 427 114 – 971 428 181

Assistència Sanitària
Europea CB

Centre de Dia

MARIA ALBERDINA
CENTRE D'ASSISTÈNCIA A PERSONES MAJORS O
INCAPACITADES
Carrer dels Trencadors, 1-bis
Tel. 971 445 101 s'Arenal de Mallorca

MATERIALES PARA LA CONSTRUCCION

Ca'n Mari, s. l.

Rajoles
Paviments
Jardineria
Gres
Pedra per a forros
Balustrada de copinya

Carretera Manacor, 403
Tel: 971 42 83 00
Fax: 971 42 86 61
07198 • SON FERRIOL
PALMA DE MALLORCA

Dos mots de la veritat

No escarmenten i creuen que qualsevol cosa les està autoritzada dir i escriure. Heus ací aquesta forasterada que escrita per Eusebio Ceballos Piras, de Caceres fou fa unes setmanes publicada a El Mundo el Dia de Balears: Sabemos que en la edad media hubo en cada región española o un reino en la parte cristiana o un reino de taifas en la zona musulmana pero eso fue en la edad media y no vamos a retroceder con opciones soberanistas o crear reinos autónomos como lo intenta Arzalluz y Pujol. I que més tros de banc? Au queda't per Extremadura i no venguis a fer-nos mal d'ull. No necessitam que ens donis lliçons d'història.

Fa anys que sortosament els carrers de Ciutat estan retolats en català. Doncs hi ha més d'un i una, sobretot, que tot xerrant en mallorquí, té dona l'adreça en foraster. Així me contava un amic que l'altre dia de pagès que havia cridat a una casa dels entorns de Son Espanyol i que sa madona o encarregada li havia dit: "Si, això està al carrer Bartolomé Rosselló - Porcel", Que jo sàpiga en català i per tant en bon mallorquí Bartolomé es diu Bartomeu.

Aquí a Ciutat molt criticable és el desenvolupament de les obres que per un sí i per un no es fan a tal o qual carrer; però el que passa al poble de les valentes dones i de les taronges millors del món —on per cert comanden els nostres amics del pacte de progrés no té consol. Allà es fan obres de mai acabar i més llargues que una corema. Menys criticar el veïnat i més donar exemple de diligència. Ω

En Joanet de can Nirvi

Sobre el cas d'Eta

1 Les violències. 2 No mataràs... i el no robaràs. 3 El diàleg. 4 Els nacionalismes. 5 La pluralitat. 6 Un intent de solució.

Les violències

La violència de baix és filla de la violència de dalt. Traieu les violències de dalt i haureu acabat amb les violències de baix.

Al món hi ha dues menes de violències: les de dalt i les de baix. Les de dalt són a càrrec dels Estats o dels governs, i de les multinacionals, i dels grans terratinents i de la gran banca. Són ells els qui produeixen i mantenen les mil injustícies socials, econòmiques i polítiques, de les quals el nostre món està farcit.

Aquestes injustícies són violències. Són violències callades, però dures i duraderes, que a través dels anys o dels segles, mortifiquen i perjudiquen molta de gent. Elles, arreu, s'escuden sota la fórmula de l'ordre establert.

Hi ha persones que no hi pateixen per aquestes injustícies, sigui perquè no els afecten gaire o perquè no se n'adonen, o perquè a elles ja el van bé, o perquè sempre ho han vist així i creuen que no té remei. Però hi ha individus que sí: se n'adonen, hi pateixen i s'hi revoltent. Això explica la multitud de revoltes que hi ha hagut i que hi ha escampades per tot el planeta.

Les violències de dalt han provocat les violències de baix. Damunt cada violència de baix, veureu, si teniu bona vista, una injustícia social, econòmica o política ferriament mantinguda.

Limitant-nos al cas d'Euskadi, hi ha això: *L'independentisme basc ha nascut principalment d'un seguit d'ofenses inferides a Euskadi pel govern espanyol. I que van, des de l'abolició dels furs, el 1876, i la repressió del fet basc pel franquisme, fins a la negativa a la plena aplicació de l'Estatut i a l'acompliment de totes les transferències en ell previstes. De totes aquestes reivindicacions, en general, el ciutadà espanyol mitjà no n'està informat.* (De 10 tesis sobre Euskadi, de Cristianisme i Justícia, n.8.)

El no mataràs... i el no robaràs

Damunt de tots nosaltres hi ha un manament: No mataràs. Així doncs, Eta està matant. És el cas del franquisme, dels qual els qui ens governen són deixebles i hereus, també va produir la mort de vora un milió de persones. I els bisbes d'aleshores el varen beneir. No obstant això, és ben clar que Eta fa malament. I la seva matança no te pas justificació. Ara, en aquest món, hi ha coses que no tenen justificació, però en canvi solen tenir explicació. I l'explicació del mal comportament d'Eta, són els mals tractes que des de molt temps el poble basc ha rebut dels governs de Madrid i dels seus enviats.

El manament no mataràs també

vol dir no perjudicaràs. I tanmateix es ben cert que de moltes maneres el nacionalisme castellà o espanyol ha perjudicat durant segles i prova encara de perjudicar les nacions que té a la perifèria.

També hi ha un manament que diu: no robaràs. I Madrid roba cada any a Catalunya més d'un bilió de pessetes. I jo no sé el que deu robar a València i a les Balears i a Galícia. Tanmateix això també està malament i tampoc té justificació.

El diàleg

Diu: *Qui nega el diàleg nega la solució dels problemes. I: La pau és un bé tan gran que per aconseguir-lo, cal parlar-ne amb el qui sigui: encara que es tracti del dimoni gros. I: No hi ha ningú que no mereixi ser escoltat. Els rebels, per alguna cosa o altra ho són.* (Pensaments de Mn. Sebastià Codina al n° 390 de la revista Vacarisses.)

El pacte que han fet el PP i el PSOE no és cap diàleg ni cap intent de diàleg. És simplement un monòleg. Un monòleg d'una sola banda. Un monòleg dels espanyolistes. No és pas això el que demanava la manifestació de Barcelona. És demanava un diàleg amb Eta. I si ara, de moment, no és possible amb ETA, almenys amb el poble basc, que li és més pròxim, o amb el govern basc, que coneix més la situació, o amb Herri Batasuna o altres formacions que tal vegada podrien influir en ella.

Quan Eta va declarar la treva, era el moment propici per intentar un diàleg cordial, comprensiu i respectuós, i una solució pacífica.

Però n'Aznar i en Mayor Oreja ni van voler acostar els presos, cosa que Eta volia, i el mateix poble basc demanava, ni van voler plegar tampoc de perseguir-los. Els van perseguir més que mai. No van voler respondre ells també amb una treva. Van ser obtusos, cruels, tossudament intransigents. Resultat: que Eta va tornar a declarar la guerra.

I totes les víctimes que ara hi hagi són conseqüència d'aquella mala actuació. I en certa manera són responsabilitat d'aquells senyors i dels qui els envolten. Diu: *Hi ha qui amb les intransigències provoca el mal querecrimina. I: Dels disbarats dels de baix en són còmplices i responsables alguns del capdamunt de tot.* (De Mn. Sebastià Codina, n° 390 de Vacarisses.)

Els nacionalismes

Al'Espanya, almenys hi ha quatre nacionalismes: el català, el basc, el galleg i el castellà. Aquest últim molts no l'hi saben. I tanmateix és ben present, ben viu i ben perjudicial. El nacionalisme castellà, o

espanyol, s'amaga i es dissimula sota el nom d'Espanya. Ell és la creu dels altres tres nacionalismes. Així com els altres són purament defensius, ell ha estat sempre al'ofensiva. Ell ha procurat sempre, des de fa segles, ofegar els altres. Ell els ha imposat, per tots els mitjans, al seva llengua i les seves maneres i el seu estil. I ha procurat anihilar-los.

És veritablement un nacionalisme ofensiu, i agressiu i enormement exacerbant. Totes els pestes que avui en diuen contra els nacionalismes, són aplicables realment al nacionalisme castellà o espanyol.

La pluralitat

Per a qui ho vulgui veure, és evident que a Espanya hi ha quatre nacions. Una que domina i tres de dominades. La que domina és Castella, que fa segles té la paella pel mànec, i que s'ha dedicat sempre a sotmetre, absorbir i assimilar a ella, les altres tres. Les altres tres són Catalunya, Bascònia i Galícia.

Sota el nom de Catalunya comprenem tots els països catalans, el conjunt dels quals jo anomenaria amb gust: Catalàndia (com Islàndia, Groenlàndia, Jutlàndia.) Catalàndia significaria el conjunt de tots els països de parla catalana.

Castella, pel seu mal govern, va perdre totes les colònies que tenia a ultramar. Però li varen quedar les que tenia a dintre la península: Catalàndia, Bascònia i Galícia.

Ella ha operat sempre de forma impositiva. S'ha emparat sota el nom d'Espanya. I Espanya en realitat és l'imperi de Castella. L'imperi que li queda. Ella és la metròpoli i les altres les colònies. Sotmeses, trepitjades i robades i de moltes maneres ultratjades. I tanmateix mentre Espanya sigui l'imperi de Castella, mai no hi haurà una autèntica pau ni una plena concòrdia.

Un intent de solució

Per a les nacions esclaves de Castella, el millor de tot seria la independència. Però això és cosa que en la realitat sembla difícil d'aconseguir. Ateses la incomprensió i la intransigència de Castella, Ella te un dogma. Un dogma sagrat: *La unitat de la Patria.* I aquesta unitat, o aquesta esclavitud, la defensa militarment amb l'exèrcit. O sia: per la força.

Amés, per unitat ella entén uniformitat. Sembla incapaç de concebre una unitat amb diversitat o amb pluralitat. El Déu dels cristians és un Déu que al mateix temps és u i és tres persones. Tres persones en perfecta avinença. El

Déu cristià (Pare, Fill i Esperit Sant) és un Déu que porta diversitat en el seu interior, que es realitza en ella i esdevé, així, principi de comunió universal, sense danyar les particularitats. (De les 10 tesis sobre Euskadi, de Cristianisme i Justícia, n° 10). Qui pogués fer entendre a Castella, o Espanya que la unitat és compatible amb la pluralitat!

Ella està avesada, de segles, a imposar-ho tot per la força. I, quan prova de ser, o d'aparençar-se demòcrata, ho és amb una democràcia deficient: No pot admetre ni respectar criteris diferents dels seus. Quan la treva d'Eta, n'Aznar es va arrapar o aferrar a l'actual Constitució. Així feia impossible el diàleg.

Relacionat amb això, hi ha: *El dret a les llibertats democràtiques és conjuntament amb el dret a la vida, prioritari davant d'altres consideracions, com ara el manteniment de l'actual marc legal. I: Reconeixem la mateixa legitimitat a aquells qui democràticament defensen la vigència de l'actual marc constitucional, com als qui pretenen reformar-lo, canviar-lo o superar-lo també mitjançant mètodes democràtics, inclòs l'exercici del dret a l'autodeterminació.* (Del manifest pel diàleg, la pau i la llibertat, dels intel·lectuals catalans.) També hi ha: *Per assegurar la pau i el bé dels súbdits calen sovint modificar les lleis que ronquen adormides en algunes constitucions envellides fetes a correccueta.* (De Mn. Sebastià Codina al n° 390 de Vacarisses). I encara: *Hi ha moltes nacions i minories no reconegudes o no prou reconegudes, i això és causa de violències. Cal arribar a noves fórmules que superin els estats presons de nacions i hofacin en el marc d'unes Nacions Unides renovades.* (Del decàleg de la Cultura i la Pau, tramesa per Justícia i Pau, n° 8).

Una fórmula que, tal vegada, podria resoldre, de manera àmiga, el problema espanyol, sembla ser la Confederació. A l'estil i a la manera de la Confederació Helvètica de Suïssa. Així les quatre nacions hispanes podrien formar la Confederació Hispànica. Catalàndia seria ben sobirana a Catalàndia, Bascònia, ben sobirana a Bascònia, Galícia ben sobirana a Galícia, i Castella ben sobirana a la resta d'Espanya. Que Déu n'hi do.

El perill seria sempre la prepotència, la pretensió i l'afany desmesurat de domini de Castella. S'haurien de prendre totes les precaucions perquè això no passes. Ω

Mossèn Josep Bellpuig, Vic, a 19 de marc del 2001

HI HA GENT A QUI LI MOLESTA QUE ES PARLE, ES PENSE I S'ESCRIGA EN CATALÀ

ÉS LA MATEIXA GENT A QUI LI MOLESTA QUE ES PARLE ES PENSE I S'ESCRIGA

LA TORTURA? NO, MAI!

ACCIÓ DELS CRISTIANS PER CANCEL·LACIÓ DE LA TORTURA

SA CAPOLADORA

Democràcia digital

Els dies 17 i 18 de març, el Congrés Nacional d'ERC, fou obert durant tota la seva duració als mitjans de comunicació i a tota la gent interessada (via Internet amb una transmissió en directe amb Real Audio).

El PSM manté contactes amb ERC

Sembla que qualcú del Diari de Balears té interès a relacionar ERC amb IU de cara a la formació d'una coalició electoral, però L'Estel, una font millor informada en aquest tema, pot assegurar que els únics contactes polítics de caràcter formal han estat del PSM amb ERC, cosa que resulta sorprenent si tenim en compte que des del PSM sempre s'ha rebutjat la presència d'ERC com a força política nacional a les Illes (tot i que no els ha costat massa pactar amb forces polítiques *nacionales* com el PSOE o IU).

La reunió va tenir lloc el passat 3 de març a la Seu Nacional d'ERC i, segons sembla, a petició del PSM i com a resultat d'una nova estratègia aprovada per la seva executiva ara farà poc més d'un any.

Si el PSM o ERC no informen els seus militants, els simpatitzants i el públic en general de com va anar la reunió, ja ho farem des de L'Estel... amb pèls i senyals!, donat que estam recopilant informació entre les diverses fonts implicades per sebre qui hi va anar, amb quina finalitat i què s'hi va proposar.

També sabem que als de CiU no els fa ni fred ni calor el que facin des del PSM: el és indiferent, senzillament.

BNG

Fa uns tres anys que varen decidir renunciar a l'autodeterminació com a prioritat política i immediatament es varen "apropiar" de desenes de milers de vots "del PSOE".

Si la via per accedir al poder és la renúncia a principis que caracteritzen un partit...

Premonició: el dia que el BNG toqui poder real, s'ha acabat el BNG.

www.google.com i es-ca.altavista.com

En dos dels cercadors d'Internet més potents que actualment existeixen ja podeu determinar el català com a idioma per a la interfície.

Pel que fa a la cerca de pàgines en català, el potentíssim Google sembla que ja hi està fent feina i suposam que des d'Altavista no es quedaran enrere.

Llegiu la resposta que hem obtingut de Google i veureu que aquesta gent són a anys llum dels cercadors espanyols en qüestions de respecte i de tarannà democràtic:

Dear Google User -

Recently, we received a letter from you asking Google to add a Catalan-language interface. We are pleased to tell you that we now offer this feature. To access Google in Catalan, simply visit our Preferences page at www.google.com/preferences and select Catalan from the drop-down menu near the top.

Some of you have asked for the ability to search for pages in Catalan. We expect the addition of this function later this year.

We hope you enjoy using this new interface. Thanks again for your correspondence.

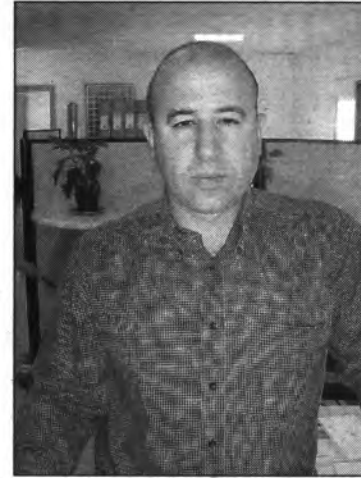
Regards,

The Google Team Ω

S O N F E R R I O L

Fa 9 mesos que la família Terron ha obert el Meson El Nano a son Ferriol Nou. Despatxen tapes, entrepans i pollastres a l'ast. El menú val 900 ptes. Tel. 971 427 335

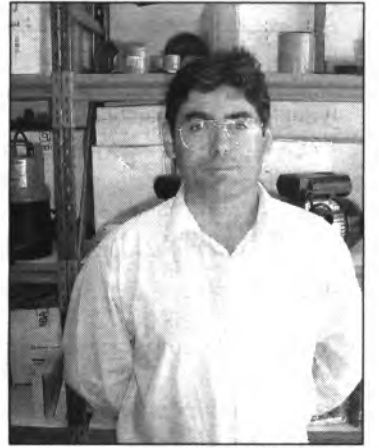
Fa mig any que en Tomeu Latorre ha obert el Magatzem Expomarmol a son Ferriol. Abans tenia aquest magatzem de marbre al Polígon de son Castelló. Tel. 971 428 842

En Jaume Ripoll és el nou president de la federació balear de caça. Son 88 clubs de caça que organitzen concursos de caça amb cans i concursos de tir. Tel. 971 719 247

Son d'esquerra a dreta en Nofre Domínguez, que és el tècnic, na Cristina Mayo, locutora i Rafel Company, l'amo de Ràdio Marratxí, una emissora que s'escolta molt al pobles de la Badia de Palma. Els acompanya n'Antoni Roca que fa uns mesos ha obert l'empresa Euro Espectacles a son Ferriol.

Fa 2 anys que en Bernabé Garcies ha renovat el Taller Garcies de bobinages, electricitat i fontaneria Garcies a son Ferriol. Aquest taller fou fundat fa 30 anys. Tel. 971 428 887

Fa 30 anys que na Pilar Cozar va obrir la Perruqueria Unisex Cozar a son Ferriol. A la foto la veiem amb ses filles Pilar i Elena, les seves oficials. A més de pentinar, posen ungles de porcellana, permanent de parpelles, banys de parafina a mans, peus i cara. Tel. 971 428 268

Na Margarida Orell acaba d'obrir el Punt Taronja Cibernet a l'avinguda del Cid, 86 de son Ferriol. És el primer cafè d'Internet del poble. Na Margarida és una empresària que a més te serveis de gestoria, d'immobiliària i assegurances. Tel. 971 429 810

SOPAR PER LA REPÚBLICA

Divendres dia 20 d'abril es farà a Manacor (can Lliro) un Sopar per la República. Es recordarà, a més del setantè aniversari de la proclamació de la república, els manacorins represaliats per defensar-la l'any 36.

L'acte serà públic i participatiu, després del sopar hi podran intervenir els assistents que ho desitgin.

Clourà el sopar un grup de grallers amb la interpretació dels Segadors.

Serà a Can Lliro divendres dia 20 d'abril a les 21:30h. podeu comprar els tiquets a Can Lliro (Manacor) o bé als telèfons 971728826 (contestador) o al 609240488. El preu és de 1.750 Pta., ho organitza ERC-Manacor.

Mallorquí!

La llengua catalana, pròpia de les Illes Balears, és oficial a Mallorca. Els teus fills tenen el dret i el deure de saber-la. Exigeix escoles catalanes al teu poble o barriada.

Tallers BRASIL

MECÀNICA
ELECTRICITAT
INJECCIÓ GASOLINA I DIESEL
SERVEIS DE PNEUMÀTICS

Bendix

TALLER AUTORITZAT
ABS
FRENS
EMBRAGAMENTS

CARRETER DE MANACOR, 391 - TEL. I FAX 971 428 353 - 07198 SON FERRIOL

Causas del patiment

PER RICARD COLOM -
Colomtaube@hotmail.com

CAUSES SOCIALS I VITALS:

LA GENT, EL MÓN, LA VIDA, LES DISSORTS.

«No vull pas pensar perquè no vull que el patiment del cor s'unesca al del pensament».

(Emilio Castelar, 1832-1899, polític foraster, president de la 1ª República espanyola).

«Qui ha de caminar amb eixelebrats té un llarg viatge de dolors, car raure amb un tarrot és tan dolorós com estar amb un enemic; però l'alegria d'estar amb el savi és com la joia de trobar un parent estimat».

(Dhammapada, «L'Alegria» 15/207).

«Dolorós és deixar el món; dolorós de sojornar-hi; i dolorós és estar a soles enmig de molts. El llarg camí de la transmigració és un camí de dolor per al vianant: que descansi a vora camí i que sia lliure».

(Dhammapada, «La Vigília», 21/302).

«Viure estimant, estimar patint, patir callant i sempre somrient».

(Teresa Sodupe).

«Porta la creu abraçada i amb prou feines la sentiràs; que la creu arrossegada és la que creu

que pesa més».
(Saetilla carmelitana).

«Per vida feliç és menester d'entendre sempre *menys dissortada*, és a dir, suportable. I, realment, la vida no se'ns ha pas donat per a gaudir-ne, sinó per a sofrir-la, per a pagar-la».

(Arthur Schopenhauer, 1788-1860, filòsof alemany pessimista i voluntarista).

ARTHUR SCHOPENHAUER.

«Va passar per davant la vida amb tímida, com si el presentiment li digués que el menor contacte d'aqueixos dos mons, el seu i el dels altres, només podia dur-li dolor».

(Biografia d'en Balzac, de Théophile Gautier, 31-8-1811 Tarbes, Occitània- 22-10-1872 Neuilly-sur-Seine).

«L'home és una màquina feta per a patir. Sols té cinc sentits per a gaudir, mentre que el patiment abasta tota la superfície del seu cos».

(Antoine de Tillier, 1792-1854, historiador i polític suís).

«El vostre pensament és el de les xerrameques i els falsos plaers. El meu és el pensament d'aquell perdut en sa pròpia terra, estranger dins sa pròpia nació, solitari entre sos parents i amics».

El vostre pensament fa sonar trompetes quan balleu. El meu prefereix l'angoixa de mort a la vostra música i dansa.

El vostre pensament us fa aspirar a títols i càrrecs. El meu m'exhorta a servir amb humilitat.

El vostre pensament diferencia el pragmàtic de l'idealista. El meu descobreix que la vida és una, i que ses mesures i pesos no coincideixen pas amb els vostres. Aquell que etiquetes d'idealista, pot ser un home pràctic.

El vostre infon arrogància i superioritat dins els cors. El meu sembla l'amor a la pau i el desig d'independència.

Vosaltres teniu el vostre pensament i jo el meu».

(Khalil Jubran, 1883-1931, escriptor i artista libanés).

«Quan has renunciat del tot a convertir-te en algú -un sant, un pecador convertit, un home d'església, un just o un injust, un malalt o un benpensant- per a viure en la multitud de tasques, qüestions, èxits o fracassos, experiències o perplexitats -això és, per a mi, viure en el món-, llavors et poses plenament en les mans de Déu...i és així com et converteixes en un home, un cristià, llavors ja no ens prenem seriosament es nostres sofrances sinó els sofriments de Déu en el món, aleshores vetllem amb el Crist a Getsema-

ní...Per què havíem d'ésser arrogants davant els nostres èxits i sentir-nos derrotats pels nostres fracassos si en la vida d'aquest món també patim la passió de Déu?».

(Dietrich Bonhöffer, 1906-1945, pastor de l'Església confessant alemanya contra el nazisme, executat per participar en la conxorxa contra Hitler).

«Els deixebles es trobaven agafats en una acalorada discussió al voltant de la causa del sofriment humà».

Els uns deien que la causa n'era l'egoisme. Els altres, que l'error. I uns altres, per fi, que la incapacitat per a distingir allò real de l'irreal.

Quan van demanar al Mestre, digué: «Qualsevol dolor prové de la incapacitat per a seure tranquil i en solitud».

(Anthony de Mello, «Qui pot fer resplendir l'alba?», 1985, Índia).

ANTHONY DE MELLO.

«Nessun maggior dolore / che ricordarsi del tempo felice / nella miseria».

«No hi ha major dolor que recordar els temps feliços des de la misèria».

(Dante Alighieri 1265-1321 *La Divina Comèdia* [c. 1310-20]. Inferno, canto V, l. 121).

«Allò que ens fa patir no és

mai cap favada, puix que ens fa patir».

DANTE ALIGHIERI.

(Amado Nervo, pseudònim de Juan Crisóstomo Ruiz de Nervo, 1870-1919, escriptor mexicà).

L'EDAT I LA MORT.

«Semblant ets a l'arbre que, arribat l'hivern, llangueix privat del frondosíssim brancatge, i crida de bades la primavera. Ai las, sort malastruga!, naixem ja damnats i cada dia ens atansa a la mort. Els jorns més bells de la vida són els primers a desaparèixer. Ahir, més formós que Febus, conqueries les dones i vencies llur orgull: avui es mofen de la teva lletjor, i amagues a l'esguard d'elles el teu cap pelat. A la rosa desfullada pel garbí, li queden pocs moments de vida, i a tu, com a ella, sembla que t'amenaça la Parca».

(*El Satiricó*, Caius Petronius Turpilianus, *arbiter elegantiarum*, cònsol d'origen gal a la Cort de Neró).

«Quins tan segurs consells vas encercant, cor malastruc, enfastijat de viure?».

Amic de plor e desamic de riure, ¿com soferràs los mals que et són davant?».

(Ausiàs Marc, ca. 1397-1400 Gandia o València-1459, València, «el gran català d'amor mestre»). Ω

El senyor Rato i el terrorisme social

El Vicepresident segon del govern central i ministre d'economia, el totpoderós Rodrigo Rato Figaredo, sembla que ja no serà el substitut del Sr. Aznar en les properes eleccions nacionals espanyoles del 2004. Ell era el candidat natu-

ral a rebre l'herència aznarista, fins i tot s'havia comentat en cercles madrilenys ben informats que el Sr. Rato era l'autèntic home fort del govern de la dreta popular, perquè era l'interlocutor habitual de l'executiu amb els poders fàctics econò-

mics -grans bancs, elèctriques i la CEOE- que són qui realment estan dissenyant aquesta política tan antipopular i d'efectes tan antisocials. Doncs bé, ara sembla que el flamant ministre d'economia ja no serà successor de res. Vol dedicar-se als seus negocis i lògicament exigeix molta precarietat laboral.

Amb aquesta perspectiva, el «moderat» dintre del dretanisme, Rodrigo Rato, com que ja no pot donar més de si políticament parlant, s'ha radicalitzat. La prova d'això, és que ell és el principal valedor i artífex de la nefasta «reforma laboral» que es va aprovar recent-

ment per decret i sense cap mena de consens. Però la cosa no s'acaba aquí, no n'hi ha prou en reduir les indemnitzacions, de 45 a 33 dies per any treballat, als pocs treballadors que poden dir, amb tots els ets i uts, que tenen un contracte de treball digne, o precaritzar encara més els contractes fixes a temps parcial - deixant-lo com un paper mullat enfront de les arbitrarietats dels empresaris - sinó que també, l'estratègia antisocial del Sr. Rato, pretén carregar-se les pensions, en el sentit d'ampliar de 15 a 35 anys el termini mínim per cobrar una pensió de jubilació. Aquesta darrera

mesura, si s'aprova la llei i s'aplica, seria la posada en pràctica d'un autèntic terrorisme social dur i pur, perquè obligaria en el futur, a molta gent de 65 anys a començar a demanar caritat pel carrer.

Enfront d'aquestes regressions espectaculars, caldria més que mai que els sindicats, els treballadors i tot el cos social, - tota la societat civil progressista -, actuï amb més maduresa que mai. Caldria d'entrada, començar a desemascarar i deslegitimar a un govern (el central), i a un partit (el PP), que es va presentar a les eleccions del 2000 com a centrista, però que ara, en la qüestió social, concreta i palpable, només es pot definir com una extrema dreta neoliberal que no té aturador. Després de tot això i d'un ampli període de reflexió, amb moltes dosis de pedagogia, potser si que caldrà convocar a tota la ciutadania, més enllà dels sindicats, a una vaga general per fer front a aquesta situació tan asfixiant. Ω

Josep M. Loste i Romero

SALÓ DE PERRUQUERIA UNISEX

Pilar Cozar

Serveis de manicura • Ungles de porcellana
Bans de parafina (mans i peus)
Permanent de parpelles • Maquillatges

Carrer del Soldat Moll Corró, 13 - Tel. 971 428 268
07198 Son Ferriol - Mallorca

GESTIMOTOR, S.A.
Carrer dels Licorers, 176-B-3 - 07141 Poligon de Marratxí
Tel. 971 604 298 - Fax 971 604 663

VENTA - REPARACIÓ - RECANVIS DE MAQUINÀRIA D'OBRES PÚBLIQUES

Taxa Tobin

JOSEP Mª LOSTE ROMERO.
loste@teleline.es

El procés de globalització que està vivint el nostre planeta pot tenir alguns aspectes positius i representar, en algun terreny concret, una millora de la qualitat de vida de les persones. Però també és veritat que la mundialització està potenciant sobretot la lliure circulació de capitals i de mercaderies, molt més que no pas altres aspectes que podrien afavorir el desenvolupament dels països i de les capes de població que són víctimes de l'exclusió i de la pobresa extrema.

Ara per ara, la globalització financera està augmentant la sensació d'inseguretat i de desprotecció de moltes persones i governs i fa que creixin també les desigualtats socials. La llibertat de circulació de capitals, els paradisos fiscals i l'increment exponencial del nombre de transaccions econòmiques de caràcter especulatiu, condueixen a un debilitament dels Estats enfront dels grans inversors i de les empreses transnacionals.

Cada dia circulen més d'1,8 bilions de dòlars pels mercats financers i canviaris internacionals, a la recerca del benefici instantani, sense cap relació amb la producció o l'intercanvi de béns i de serveis. Aquesta situació genera en una part de la ciutadania sentiments d'impotència, per les repercussions que té en la generalització de la precarietat i l'extensió de la pobresa, així com de reducció o deteriorament creixent dels drets i conquestes socials i laborals aconseguits al llarg dels segles XIX i XX i també pel que representen de consolidació de valors individualistes i insolidaris.

Tots aquests fets poden conduir fàcilment a un major endeutament de l'anomenat Tercer Món (en detriment de les polítiques socials dels països més empobrits) i a una dràstica retallada de les despeses socials també en els països més desenvolupats.

El 1998 es va crear a França una plataforma de ciutadans i ciutadanes, sindicats, associacions... anomenada ATTAC, que s'ha instaurat en diversos països i que es proposa el foment del control democràtic dels mercats financers, de tal manera que avui ha esdevingut un moviment internacional molt important i amb una enorme capacitat de mobilització.

Aquest control dels mercats, ATTAC proposa que es faci mitjançant la promoció de la transparència de les inversions, l'establiment d'un marc legal per a les operacions bancàries i financeres que no penalitzi els consumidors, l'anul·lació del deute dels països dependents, la sanció als paradisos fiscals, el foment d'un creixement sostenible arreu del planeta, i el pagament del deute que els països rics tenen contret amb els més pobres pel deteriorament social i ecològic que aquests han patit.

Totes aquestes propostes es materialitzen, fonamentalment, en la proposta d'implantar a tots els països del món l'anomenada «Taxa Tobin», que ha estat formulada per l'economista nord-americà James Tobin, Premi Nobel d'Economia 1981. Es tracta d'un baixíssim impost a les transaccions especulatives dels mercats de divises (0,05%), però que significaria entre 70 i 100 bilions de pessetes l'any, que es podrien destinar al foment de l'educació i la salut públiques, la seguretat alimentària i el desenvolupament sostenible.

És per tots aquests motius que els diputats i diputades sotassignats presenten la següent

Proposició no de Llei

«El Parlament de Catalunya considera que l'establiment de l'anomenada Taxa Tobin per tots els països podria significar un gran pas endavant en el control dels fluxos de capital especulatiu, en la transparència pel que fa a l'activitat de les empre-

ses transnacionals i en l'establiment d'un sistema de relacions internacionals més just i més equitatiu. Al mateix temps, aquest impost es podria utilitzar per reduir les desigualtats socials, fomentar l'educació i la salut pública en els països més pobres, i la seguretat alimentària i el desenvolupament sostenible arreu del planeta.

El Parlament de Catalunya insta el Govern de la Generalitat a:

Defensar davant dels orga-

nismes internacionals la implantació de la Taxa Tobin, en els termes en què ha estat plantejada pel Premi Nobel d'Economia 1981, James Tobin.

Reclamar el Govern de l'Estat que defensi també la implantació d'aquest impost davant la Unió Europea i els organismes internacionals.

Instar el Govern de l'Estat a crear una Comissió d'Estudi sobre la posta en marxa d'una taxa internacional sobre transaccions especulatives en els mercats de divises». Ω

Més de 7.000 persones a una gran protesta popular contra Ansuátegui a Madrid

MADRID.- El passat 17 de Març es van manifestar a Madrid, unes 7.000 persones per demanar la dimissió del Delegat del govern a Madrid, Francisco Javier Ansuátegui, un personatge amb una biografia sinistra.

En aquesta ocasió no va ordenar cap de les seves acostumades càrregues.

L'actual Delegat del govern a Madrid és un feixista, però no un neci i va intuir que apallissar a qui demanava la seva dimissió seria un deliri de bogeria que ni tan sols un govern neofranquista com el d'Aznar pot permetre.

D'altra banda, la Plataforma pels Drets Civils, organització convocant de l'acte, havia pres l'acord de no sortir de la Plaça Cibeles, si l'assetjament policial arribava a acordonar la manifestació pels quatre costats. Cal destacar que a la mani va assistir una àmplia representació de l'esquerra madrilenya, sense oblidar la important presència del moviment veïnal de barris, de les coordinadores d'estudiants, dels treballadors en lluita pels

llocs de treball com els de Sintel, i membres de les tancades dels immigrants contra la llei d'estrangeria, d'entre molts més col·lectius. A la Puerta del Sol es va llegir un contundent comunicat en el que s'acusava a l'Ansuátegui de trepitjar els drets democràtics i de tractar d'instaurar als carrers un clima de por i repressió, al govern d'Aznar se'l va acusar de criminalitzar qualsevol moviment social contrari als seus interessos.

A la policia d'agredir brutalment i detenir arbitràriament a qui exerceix el seu dret de dissensió, als mitjans de comunicació d'amagar, falsejar i manipular la informació col·laborant amb la «política de orden públic» del govern. Per tot això i molt més es va demanar la dimissió d'Ansuátegui, i el processament dels responsables de la brutalitat policial. Igualment es va reivindicar el carrer com espai de socialització i convivència com a lloc en el que la ciutadania pot escoltar i fer-se sentir. Ω

Contra-Infos 27/03/01

MARRATXÍ

Fa 3 anys que en Joan Cabot ven a adoba aparells de televisió al taller Cabot de Pòrtol. En Joan té una bona col·lecció de ràdios antics en bon estat de conservació. Tel. 971 602 915

Na Jaumeta Amengual és la madona de la botiga ca Secall al carrer Major de Pòrtol. La seva padrina, na Francesca Serra va obrir aquesta botiga fa 120 anys i quan ella se retirí haurà de tancar ja que els seus fill no volen continuar. Tel. 971 602 421

Fa 6 anys que na Bàrbara Palou regenta el Cafè Es Cine a Pòrtol. Despatxa el pa amb oli i les hamburgueses. Tel. 971 602 094

Fa 5 anys que en Xisco Reus regenta el Taller de cotxes Pont d'Inca. Tel. 971 795 85

Restaurant Hípica son Pardo

Menús a 900 ptes.
Diumenges a 2000

Tel. 971 201 017

Cristal - Art

G R A V A T S

Decoració Artística
en Vidre i Pedra

Carrer dels Licorers, 179 • Nau 7 Tel. i Fax 971 604 776
07141 Polígon de Marratxí • Mallorca

MARRATXÍ

Fa 25 anys que na Consol Torres i en Jaume Dolç regenten el Forn Dolç a sa Cabaneta. Tel. 971 602 511

Fa 6 anys que en Tomeu Joan va obrir el Taller Tomeu Joan a Pòrtol. Tel. 971 602 298

Fa 12 anys que na Trinitat Nacher regenta la Perruqueria i Estètica Unisex Martin, just darrera l'església des Pont d'Inca. A la foto amb les seves oficials. Tel. 971 600 171

Fa 3 anys que en Miquel Jaume ha obert al Carnisseria Miquel al Pont d'Inca. Des que hi ha tantes malalties dels animals, en Miquel ha notat un increment de ventes ja que la gent cerca la carn mallorquina que no està contaminada. Tel. 971 600 046

Fa 2 mesos que n'Antònia Montanyés ha obert al botiga de productes per a animals de companyia Animania a ses cases Noves de cas Miot al Pont d'Inca nou. Tel. 971 607 774

Fa 30 anys que na Caterina Cantona va obrir la Perruqueria ca na Cantona a Pòrtol. A la foto amb les seves oficials. Tel. 971 602 474

Joan Fernández, coordinador general d'ELKARRI a can Tàpera

Presentació a càrrec de Cecili Buele i Ramis, diputat del PSM-Entesa Nacionalista al Parlament de les Illes Balears

Can Tàpera Dimarts,
27 de març de 2001

He d'agrair, sincerament i profunda, a na Carme Torres, que és la Coordinadora d'aquest Seminari de Valors que organitza l'Obra Social i Cultural de «Sa Nostra», la seva amable i persistent invitació. Des del proppassat mes de febrer, m'ha estat convidant a fer la presentació d'aquesta sessió d'avui.

Em sent molt afortunat per aquesta tasca que m'ha estat encomanada. I, amb molt de gust, intentaré de fer-la el millor que sàpiga i pugui.

Almanco per a alguna, si no per a tota la gent que estem treballant en àmbits institucionals, com és ara el parlamentari, on a l'actualitat s'està movent aquest diputat que els parla, una de les situacions que acostumam a tenir molt més presents en la nostra tasca política és aquesta: el fet que al nostre país, a les Illes Balears i Pitiüses, ens manquen moltes d'escoles. I que en volem més.

No solament perquè des de la Conselleria d'Educació i Cultura del primer govern progressista i nacionalista en la història de les nostres illes, s'hi estigui insistint molt, en això. Ho constatarem diàriament, sobretot amb l'arribada de les grans noves onades migratòries que vénen a la recerca d'una millor situació personal i familiar, i que poden contribuir a enriquir més encara el nostre panorama cultural propi. Volem més escoles per als infants i per a la gent més jove; però també volem més escoles per a la gent més adulta.

Som molt conscients, i esper que aquesta percepció sigui també compartida per vostès, som molt conscients que ens manquen escoles on s'apregui a llegir, a escriure i a comptar - com es deia i concretava un temps -.

Volem més escoles on s'apregui a LLEGIR. A llegir lletres en llibres i documents, impresos o digitalitzats, certament. Però també on s'apregui a LLEGIR, amb els ulls ben oberts, aquells fets que diàriament s'inscriuen en el llibre de la vida del nostre poble i dels

pobles del nostre planeta. S'hi ha d'aprendre a veure-hi amb criteris millorats tot allò que hi està passant cada dia.

Volem més escoles on s'apregui a ESCRIURE. A escriure mots i paraules damunt paper o a la pantalla d'un ordinador o en un mòbil, certament.

Però també on s'apregui a ESCRIURE damunt del mapa de la història del nostre poble i dels pobles del nostre planeta, gestos i gestes redactats diàriament amb lletres grosses, personals i intransferibles, o Col·lectius i a compartir.

Volem més escoles on s'apregui a COMPTAR. A comptar xifres i números, amb els dits o de memòria o fent ús de qualsevol calculadora, certament.

Però també on s'apregui a COMPTAR, a tenir en compte un per un, els fets més rellevants que afecten el nostre poble i els pobles del nostre planeta i que en toquen el viu més profund.

Efectivament, volem més escoles com aquestes. Unes escoles on s'apregui a llegir, a escriure i a comptar d'aquesta manera. Ens en manquen moltes.

Però, sobretot, jo crec que, en aquest moments que estem vivint, ens manquen també una altra casta d'escoles. Volem més ESCOLES d'aquelles on tothom pugui aprendre a practicar el CIVISME I LA DEMOCRÀCIA. Aprendre a practicar el civisme i la democràcia.

Aquesta és l'escola que més falta ens fa. Una escola on aprenuem a fer tasques que ens correspon realitzar a totes les persones del nostre poble, de tots els pobles del nostre planeta i durant tota la nostra vida. Unes escoles on aprenuem a ser protagonistes actius de la història col·lectiva dels nostres pobles respectius.

Volem més escoles com aquestes, en bé i profit d'aquesta terra que qualcú pretén globalitzar, tot assenyalant-hi d'altres vies molt més fal·laces, estretes, danyines, enganyoses i confuses.

I aquest Seminari de Formació en Valors que organitza l'Obra Social i Cultural de «Sa Nostra», amb el qual s'intenta fer una contribució positiva a la tasca d'»Edu-

car per a una cultura de pau i convivència», pens que s'està convertint precisament en això, en una d'aquestes ESCOLES DE CIVISME I DEMOCRÀCIA que tanta falta fan al nostre país.

Vagi per endavant, idò, la felicitació d'aquest diputat que els parla, tant a les persones responsables de la planificació, organització i realització d'aquest Seminari de Formació; com a les entitats que hi estan donant suport; com, sobretot i per damunt tot, a vostès que hi assisteixen i que estan prenent la part més activa de totes en aquestes vuit jornades que s'han organitzat aquí. Tan interessants, pel que fa a l'excel·lent temàtica programada, com pel que respecta a les persones competents que la hi tracten.

Na Carme m'ha encomanat que faci la presentació d'aquesta sessió d'avui que corre a càrrec de JONAN FERNÁNDEZ, Coordinador general d'Elkarri, que tenim el gust i privilegi de poder retenir una estona entre nosaltres. Ell ens ha de presentar el mòdul didàctic de desbloqueig de conflictes basat en el mètode dels tres tornos. I, després, ens ha de fer la conferència que es titula «LA CONSTRUCCIÓ DE LA PAU A EUSKADI I EL DIÀLEG: UN PROJECTE CONCRET».

Si hagués de definir aquesta persona amb unes poques paraules, jo diria que JONAN FERNÁNDEZ ?s, justament en aquest mateix sentit que he anat indicant fins ara, un excel·lent MESTRE D'ESCOLA.

Un Mestre d'Escola de Civisme i Democràcia. En majúscules. Sobretot al País Basc. Però també, transcendent-ne les sempre convencionals fronteres geogràficopolítiques, és un bon mestre d'escola de civisme i democràcia en aquestes illes nostres, mediterrànies pels quatre costats, fins allà on ha arribat avui.

Pel que jo sé, els puc dir que Jonan Fernández coordina aquest moviment que s'anomena ELKARRI i que és un moviment social plural i independent. Hi participen persones de les més diverses opcions polítiques, que hi comparteixen un mínim denominador comú: transformar la situació de conflicte i violència que es viu al País Basc, per assolir-hi una situació real de diàleg i d'acord social. Volen realitzar aquesta transformació d'una manera democràtica i no violenta, en un marc de respecte pels drets humans.

Que puguem aprendre, totes i tots, les bones lliçons d'aquest bon mestre. Ω

POSTRES
Tuduri

C/ Conradors, nau B-5
Tel. 971 604 558
Fax 971 04 149
07141 Marratxí

Censura encoberta contra Ardi Beltza: nova prohibició d'un acte públic a Badia del Vallès

BADIA DEL VALLÈS.- «El 23 de novembre del 2000 es presentà públicament el vídeo Periodistas: el negoci de Mentir, editat per Ardi Beltza, a la Facultat de Ciències de la Comunicació de la UAB. L'acte va comptar amb l'assistència de 400 persones i l'autorització del degà. Quatre mesos després, la censura encoberta envers la revista arriba a extrems dictatorials: el 13 de març, l'Ajuntament de Badia del Vallès decidí prohibir un debat sobre els periodistes i la llibertat d'expressió programat pel dia 28 a l'institut La Muñeira amb la participació de professionals de TVE, TV3, COM Ràdio, El Temps, Illacrua i Ardi Beltza.

Malgrat el setge judicial i mediàtic, ja són més de 60 els actes públics realitzats a instituts, universitats, centres cívics, locals socials, c.s.okupats, on s'ha vist el vídeo i s'ha parlat de propietat empresarial dels mitjans, censura, rutines periodístiques i altres conceptes bàsics per a comprendre el funcionament dels mitjans de comunicació oficials. Aquest corrent de comunicació horitzontal, generat des de col·lectius i altres entitats socials és cabdal per a contrarestar la campanya de desprestigi i criminalització mediàtica i judicial dissenyada des del Ministeri d'Interior. Una campanya que Julia García Valdecasas va inaugurar declarant que era «inadmissible» el visionat de Periodistas... amb la conseqüent reacció de la Razón, altaveu d'Interior, criticant el passí de la Universitat Blanquerna. El tàndem policia-mitjans continuà amb un informe dels mossos d'esquadra al Diari de Girona relacionant l'atemptat del Comandament Barcelona a la ciutat amb un arti-

cle sobre la persecució dels moviments socials per part d'aquest cos publicat a Ardi Beltza. Aviat la Fiscalia de Catalunya s'afegí a l'assetjament, enviant escrits als diferents actes on s'avisava els ponents que podien incórrer en un delictes d'«exaltació del terrorisme» i provocant així un clima de tensió i alarmisme en les poblacions implicades. El 9 de febrer, un jutjat de Mollet del Vallès ordenava regirar el local Tio Canya i segrestar el vídeo, fet que va provocar la suspensió del passí. Aquesta primera prohibició accelerà la resta d'impactes represius contra la difusió del vídeo i les xerrades: prohibicions d'actes a espais públics municipals (Argen-tona, Sabadell, Badia del Vallès, a Cardedeu es presenta la Guàrdia Civil a la plaça del poble); tall del subministrament de llum en universitats (Lleida, Història UB, Filologia UB); comunicacions escrites de fiscalia (Dret UB, Ateneu els Maquis de Blanes, Manresa, Filologia UB)... En el darrer escrit enviat al rector de la UB, Fiscalia parla ja d'un possible delictes de «col·laboració amb banda armada» per part de les persones que parlin a l'acte. El més demencial de l'assumpte és que el vídeo no és il·legal: el 31 de gener el jutge Del Olmo, titular del sumari relatiu al vídeo, va contestar la segona sol·licitud de prohibició i segrest del vídeo del fiscal Fungairiño considerant que la raó de l'escrit no era «aportar un vestigi de l'acció delictiva» i que «la mesura interessada no impedirà la distribució del vídeo» i «tampoc la seva difusió.» Delegació, Fiscalia i la resta d'autoritats responsables de les prohibicions estan brodant una campanya de contrapropaganda contra AB aprofitant la

intoxicació amb què els mitjans tracten el conflicte basc, i utilitzant el desconeixement i els prejudicis de gran part de la societat respecte la revista. Un exemple és el degà de la UB, que veia obscures intencions en els i les estudiants per voler emetre el vídeo «un dimarts 13 a les 13 h.» afirmant que l'acte volia ser «una litúrgia de la violència.» En fi, res de nou: Interior apunta, Fiscalia pressiona i els mitjans intoxiquen en nom de la llibertat d'expressió.

Però, cada cop són més les persones que volen exercir el dret a rebre informació veraç i contrastada i es mobilitzen, conscients que la llibertat d'expressió es guanya a pols i al carrer: l'Assemblea per la Llibertat d'Expressió de Badia ha interposat una demanda al Tribunal Superior de Justícia per vulneració de drets fonamentals exigint que es restitueixi el dret a fer el debat; les 100 persones assistents al passí de filologia a la UB van constituir-se en plataforma i van batallar durant 4 dies amb el deganat per finalment passar el vídeo en ambient de semiclandestinitat; a Cardedeu, un regidor d'ERC va haver de projectar-lo des del balcó de casa seva donat que la guàrdia civil ocupava la plaça del poble. La lluita quotidiana de tots i totes és la millor garantia de supervivència d'un periodisme compromès, contrastat i rigorós, davant uns mitjans de comunicació que disfressen d'objectivitat el servilisme envers l'estat, les rutines jeràrquiques i el poder dels propietaris i anunciants. Us animem a seguir recolzant i difonent Ardi Beltza.» . Ω

Grup de suport AB als Països Catalans 27/03/01

Suport a RAWA (Associació Revolucionària de les Dones d'Afganistan)

Al número de 1 d'abril de la revista MAGAZINE que distribueixen periòdics com el Levante-EMV o La Vanguardia, hi ha una entrevista, feta en Paquistán, a una activista de RAWA, que pensem cal llegir pel testimoni i la informació que dona. A la pregunta: Pot resumir les prohibicions que afecten a la dona en Afganistan? contesta: Es resumeix en que no tenen accés a l'educació, no poden anar ni a l'escola ni a la universitat, no se les permet treballar; sols poden eixir de casa si van acompanyades per un parent baró; han de vestir la «burga», no poden portar tacons alts perquè els està prohibit fer soroll al trepitjar i poden ser apallissades si incompleixen aquestes normes.

Moltes dones ens diuen que no els preocupa el càstig físic, el que les fereix és l'insult. Els homes també tenen les seues obligacions, com el portar barba, vestir a la manera tradicional, pregar cinc vegades al dia en les mesquites. Si un home és vist en el carrer durant l'hora de l'oració, pot ser apallissat fins

morir.

ANNA notícies fa una crida per a que les persones o organitzacions que tinguen informació de RAWA la donen a conèixer. Cal donar informació d'aquestes dones organitzades per a lluitar per al seu alliberament i veure com poden rebre ajuda. Ω

**CERRAJERIA
SANCHEZ**

**Portes metàl·liques enrollables, basculants,
barreres, automatismes, metalisteria**

Carrer Licorers, solar 189 nau 1-A
Polígon de Marratxí

Tel. 971 605 365
Mòbil 910 451 283

PONT D'INCA

Fa 25 anys que na Maria Canyelles va fundar el Saló Maria damunt el local de sa Nostra de Pòrtol. És un saló per perruqueria que a més fa manicura i pedicura, i estètica, te sauna i solàrium. Tel. 971 602 918

Fa un any que na Magoa, na Creus i na Coloma Ramis, que feien de perruqueres per Ciutat, han obert la perruqueria Art al carrer de la Trinitat de Pòrtol. A la foto amb l'oficiala Eva Maria. Tel. 971 603 065

Fa 3 anys que na Maria Josepa Calvo va obrir la Perruqueria Unisex Maria José al Figueral de Marratxí. A més d'arreglar el cabells fa depilació, maquillatge, pedicura i manicura. A la foto arreglen una clienta amb la seva oficiala pèl roja Paquita Carbonell. Tel. 971 605 334

L'antifranquisme a Mallorca. VII LLIBRE

(Les lluites del segle XXI)

«El Jonc»: una editorial independentista i d'esquerres a l'avantguarda de la recuperació de la nostra història (i II)

MIQUEL LÓPEZ CRESPI

L'actual amnèsia històrica ha obligat l'autor a aprofundir en aquests apartats (completament silenciats per servils de tota mena i vividors intel·lectuals del sistema)

Continuam parlant de l'assaig **No era això: memòria política de la transició** publicat per l'Editorial «El Jonc». L'actual amnèsia històrica (sobretot en el que fa referència a tots els aspectes de la lluita de classes en el període que estudiem) ha obligat l'autor a aprofundir en aquests apartats (completament silenciats per servils de tota mena i vividors intel·lectuals del sistema). Aquests aspectes han estat recordats en «La lluita anticapitalista i antiimperialista en els anys seixanta i setanta», «Els darrers assassinats de la dictadura franquista: 27 de setembre de 1975», «1976-77: els franquistes i la burgesia dirigeixen el procés de reforma» i «Any 1976: punt àlgid de la lluita popular contra la dictadura».

El paper de l'estalinisme i del carrillisme (PCE), del PSOE i dels diferents partits revolucionaris (OEC, MCI, etc) o dels aspectes sindicals i consellistes del moviment obrer ha estat analitzat (amb la corresponent aportació documental i bibliogràfica) en els apartats «La premsa comunista: paper del PSOE i del PCE en temps de la transició», «Les Comissions Obreres Anticapitalistes (COA), «El paper de la socialdemocràcia (PSOE) en la lluita de classes», «Sindicalisme i transició: Consells Obrers i democràcia obrera enfront sindicalisme reformista», «La consolidació de la divisió sindical: el nacionalisme illenc (PSM) i el sindicalisme», «La provada inoperància de l'Assemblea Democràtica de Mallorca», «La repressió contra l'esquerra revolucionària», «L'assemblea Democràtica de Mallorca no vol lluitar per la llibertat dels presos polítics» i «La legalització del PCE».

El posterior desenvolupament

dels fets derivats de la transició pactada entre pretesos opositors, burgesia i franquisme reciclat (l'abandonament de la lluita per la República, l'autodeterminació, el socialisme, la democràcia obrera i popular, així com el significat nefast del Pacte social de la Moncloa) és estudiat en els capítols «Les eleccions del 15-J i els comunistes de les Illes (OEC)», «El Pacte Social de la Moncloa» (I i II), «La lluita per l'autodeterminació i la república en temps de la transició», «La transició i el procés autonòmic a les Illes: una constitució que barrava el pas a l'autodeterminació de la nostra nació» (I i II) i «L'abandonament de la lluita per l'autogovern».

Els aspectes més brutals de les renúncies de l'esquerra reformista (i tot el que significà de conservació de l'Estat sorgit del triomf feixista-burgès l'any 1939) són analitzats en «1978: la campanya contra el leninisme (el IX Congrés del PCE)», «La lluita per una Constitució autènticament democràtica», «1978: per la independència dels Països Catalans» (I i II), «El PSM l'any 1978: per l'autodeterminació i el socialisme», «El nacionalisme d'esquerres a les Illes» i sobretot en els dos capítols finals que, amb l'anàlisi detallada del cop d'Estat del 23-F, conclouen aquest estudi damunt la transició que comentam. Es tracta de «Desmobilització popular, desencís, involucionisme» i «El feixisme s'alimenta de la desmobilització popular: cops d'Estat en la transició».

Ha estat, com dic, comprovar la mala fe i tergiversacions de la munió de reaccionaris que m'atacà (a través de mentides, calúmnies, barroeres falsificacions, insults de tota mena...), el que m'ajudà a obrir els ulls quant a la necessitat d'avançar, d'aportat nous elements per a l'anàlisi i, en definitiva, anar obrint nous camins en el coneixement de les lluites i activitats d'aquells anys

No cal dir que la colla d'e-

nemics envejosos que l'any 1994 atacaren sense miraments el petit resum de les meves memòries (**L'antifranquisme a Mallorca, 1950-1970**), aquells senzills records de la lluita per la llibertat, també ha tengut la seva influència en la meua posterior dedicació a l'estudi d'aquests anys tan plens d'esperances per a les classes populars (esperances traïdes en tot moment pels partits de la reforma: els oportunistes que varen vendre l'esforç i sacrificis de la classe obrera i sectors populars pel plat de lleties de la nòmina institucional, la poltrona i el cotxe oficial a la porta del despatx).

Ha estat, com dic, comprovar la mala fe i tergiversacions de la munió de reaccionaris que m'atacà (a través de mentides, calúmnies, barroeres falsificacions, insults de tota mena...), el que m'ajudà a obrir els ulls quant a la necessitat d'avançar, d'aportat nous elements per a l'anàlisi i, en definitiva, anar obrint nous camins en el coneixement de les lluites i activitats d'aquells anys. Aquesta investigació, el treball de recerca i difusió històriques, no es podia fer des d'una falsa «objectivitat», des de la falsificació que comporta enfocar els esdeveniments de la transició amb el punt de vista d'un partit (en aquest cas des de l'òptica del PCE o del PSOE), que és el que s'ha fet fins ara mateix, o des del punt de vista del partit que comanda. Malauradament podem anar comprovant dia a dia, en aquests darrers vint-i-cinc anys, el que gasetillers servils han fet i fan de forma constant. S'ha «oblidat» d'una manera intencionada, s'ha anat criminalitzant, el paper de l'esquerra revolucionària, del nacionalisme d'esquerres, dels cristians pel socialisme, de l'anarquisme i els corrents consellistes que impulsaven tant les Comissions Obreres Anticapitalistes com les Plataformes (d'estudiants, de barris, etc) Anticapitalistes. Era precís i necessari dir «alguna cosa» referent a les lluites culturals i

polítiques d'aquells anys des d'una perspectiva d'esquerres, des del punt de vista, no dels vividors del sistema, sinó de les trinxeres dels qui sí que participaren activament en la lluita antiburguesa, per la llibertat de les classes populars illenques, en el camí d'avançar envers la república, l'autodeterminació i el socialisme (entès com a poder del treballadors).

¿On és l'«objectivitat» -com diria Fontana- en una societat de classes de forts enfrontaments ideològicoculturals, on, la majoria de vegades -i sobretot en aquesta època de què parlem- la guerra d'idees, de concepcions del món, era aferrissada? Com ho és ara. Com ho ha estat sempre, i ho serà mentre hi hagi explotats

i explotadors damunt la superfície de la terra.

En **No era això: memòria política de la transició** he volgut deixar constància d'alguns dels aspectes que consider més essencials, de la lluita de classes en aquells anys. No ens hem d'enganyar o deixar manipular per pretesos «historiadors objectius». ¿On és l'«objectivitat» -com diria Fontana- en una societat de classes de forts enfrontaments ideològicoculturals, on, la majoria de vegades -i sobretot en aquesta època de què parlem- la guerra d'idees, de concepcions del món, era aferrissada? Com ho és ara. Com ho ha estat sempre, i ho serà mentre hi hagi explotats i explotadors damunt la superfície de la terra.

El més vergonyós de tots aquests «oblits» (o de la criminalització de republicans i comu-

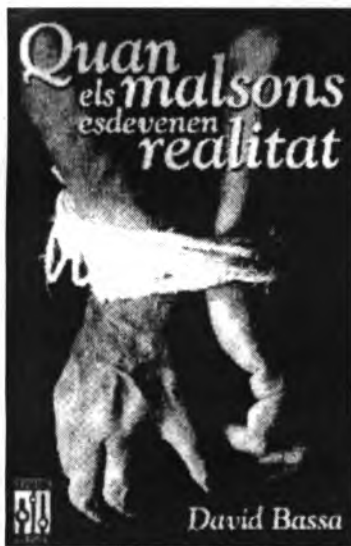
L'ANTIFRANQUISME A MALLORCA VII LLIBRE

de M. López Crespí

Cada quinze dies a L'ESTEL (d'agost de 2000 fins a l'agost de l'any 2001)
Per demanar números endarrerits, telefona al 971 26 50 05

EP!!!

PARES, EDUCAU-ME EN CATALÀ, A MALLORCA HI HA EL MEU FUTUR

nistes -OEC, per exemple-) és que, a més dels interessos de classe que hi subjauen, tot es fa per evidents, comprovats, claríssims motius d'egoisme i interès particular, sense vergonya, per la cara, oferint-se -qui ho fa- a qui paga millor. Enliren descaradament qui comanda (els partits que disposen del pressupost; els polítics oficials). Així, actuant d'aquesta manera, l'autor del

pretès llibre «objectiu», «científic», pot anar a pidolar més subvencions per a les seves propores «aportacions» (a més publicacions, més importància del currículum per a demanar feina, per a consolidar la petita parcel·la de poder que pugui tenir l'autor). Assistim així a una processó de «personatges» d'autèntica vergonya. Es crea la «fama» de lluitadors a qui mai no vérem per

les catacumbes de la clandestinitat, però que ara, mercès al poder polític, manegen els fils del pressupost públic.

Ens volen fer creure, com si no tenguéssim memòria històrica, que «portaren la democràcia» al nostre poble els més destacats elements del franquisme, els més aferrissats defensors del feixisme que (intel·ligents, no ho negarem) quan veren que des dels EUA, Berlín o Londres els indicaven el camí de la reforma del règim, s'hi apuntaren de seguida (per a servir l'essencial de l'Estat muntat per la dictadura: «unitat d'Espanya», capitalisme, monarquia). Vet aquí aquestes «històries» enlairades per tots els servils mentre es minusvalora, es criminalitza, es posa sordina al treball abnegat, callat, heroic, dels homes i dones anònims (i no tan anònims!) del nostre poble (els militants i simpatitzants de tots els partits comunistes i revolucionaris de les Illes). «Treball» ben pagat, evidentment!, el de «consagrar» qualsevol oportunista franquista, els nostres coneguts enemics, tots aquells que tengueren la paella pel mànec durant quaranta anys, els vertaders culpables de dècades de manca de llibertat, de sofriment popular. Per això he cregut necessària la publicació de tots aquests llibres que parlen de la nostra història més recent: No era això: memòria política de la transició, Cultura i antifranquisme, L'Antifranquisme a Mallorca (1950-70), i de les altres aportacions a la nostra història que hi seguiran. Ω

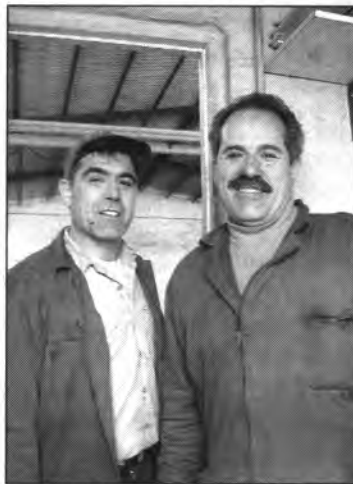
POLÍGON DE CAN VALERO DE CIUTAT

Són els empleats de la distribuïdora d'aliments per animals de companyia DISCOMA al polígon de can Valero de Ciutat. Tel. 971 293 232

Fa 30 anys que els germans Bonnin i n'Antoni Vilchez s'associaren per obrir els Tallers Boat Service Mallorca a can Valero. Adoben barques i tenen local per hivernar. Tel. 971 292 633

Fa 8 anys que els germans Sanjosé regenten el Taller d'Artesania Metàl·lica a can Valero. Treballen tota classe de ferro. Son pare, n'Amado Sanjosé de malnom El Maño que va immigrar de Ariza (Saragossa) va obrir aquest taller fa 25 anys. Tel. 971 203 615

N'Antònia Vidal és la madona del Restaurant sa Fonda a l'Avinguda de Jaume III de Ciutat al lloc on abans hi havia el Restaurant can Miquel. Despatxa menús a 1.200 ptes. A la carta se menja per una mitjana de 3.500. Tel. 971 720 312

Violència de gènere creixent

No solament a pantalles de televisió, de cinemes o d'ordinadors. També a llars corrents de les nostres illes

CECILI BUELE I RAMIS

DIPUTAT DEL PSM-ENTESA NACIONALISTA AL PARLAMENT DE LES ILLES BALEARS.

Les denúncies per maltractaments familiars, segons reflecteix la Memòria de la Fiscalia, han augmentat espectacularment a les Illes Balears.

Davant dels 120 casos registrats durant l'any 98, i dels 155 l'any 99, se n'han produït 273 durant l'any 2000. Només en dos anys, s'hi han més que duplicat els casos de denúncies per maltractament familiar a les nostres illes!

Els delictes per violència domèstica, violència de gènere, violència exercida per homes contra dones, no només no té aturall. Hi va en augment, i de manera molt espectacular, en aquest país illenc nos-

tre.

El nombre d'atemptats contra la integritat física, n'és una de les mostres més evidents. No n'és l'única. S'hi fa creixent, sobretot, el nombre d'atemptats comesos contra la integritat moral. Infligits amb molta més subtilitat, aquests poden resultar tant o més greus que els altres.

Es constata que cada vegada són més nombroses i valentes les dones que s'atreveixen a denunciar, davant del Ministeri públic a l'àmbit penal, lesions, amenaces, atemptats, maltractaments, delictes que han patit com a víctimes, pel fet de ser dones.

Cada vegada hauran de ser més nombroses i valentes les mesures a adoptar pels poder públics, a l'hora d'aconseguir neutralitzar les actuacions d'uns botxins que maltracten dones, pel fet de ser homes.

Per molts que se'n disposi, sempre resultaran insuficients els mitjans i recursos humans, materials i econòmics que es destinin a una administració de justícia que s'ha d'arribar a posar al alçada dels temps que vivim.

Ho requereix la democràcia. Ho demanda la societat. Ho precisen els maltractadors. Ho necessiten les dones maltractades. Ω

DISCOMA S.L.

- Cash & Carry
- Acuarofilia
- Montaje de tiendas
- Servicio de reparto

- Distribuidor Exclusivo de:
- RAFF, FERPLAST, HYDOR, BETA,
- INVE ANIMAL HEALTH, IPES IBERICA,
- CRACIONES GLORIA, ...

D'Asegra, 15 • Polígono C'an Valero • Palma de Mallorca
Tel.: 971 293 232 • Fax: 971 293 062

Genealogies Mallorquines Els Ginestra-Frere

PER JOAN ANTONI ESTADES DE MONCAIRA I BISBAL.
TARJA INVESTIGADOR 159 MC AHM

La tradició vol que els Ginestres, afincats a la vall de Sóller, procedesquin d'Itàlia i concretament de la regió calabresa. Qui sap si el malnom de Calabria, donat al lloc avui vila de Fornalutx, no es degui a aquesta circumstància.

A la segona dècada del segle XVI, allà pel 1520 vivia en Bernat Ginestra fill de Bartomeu. Tenia dues filles, na Francisca casada amb en Joan Joi i na Margalida Ginestra la muller de Miquel Maiol.

El 1597 Damià Ginestra i la seva esposa Aina Miró feien batiar a l'església de Fornalutx els bessons Joan i Damià.

El 2 d'agost del 1600 consta als llibres de difunts de Fornalutx la mort d'Antoni Ginestra, germà de Joan i cunyat de Pere Frau; el qual feu testament davant el notari Joan Morell.

Dia 26 d'octubre de 1679 es casava per tercera vegada, també a Fornalutx, Jaume Ginestra Maiol fill de Damià i Margalida. Primer havia enviutat de N'Antònia Colom Maiol i després de na Margalida Arbona Barceló. Ara es casava amb na Joana Arbona Barceló tal volta germana de na Margalida.

Joan Ginestra Bernat fou el pare de Damià Ginestra Colom, jornalier mort i enterrat a Lluc, el 28 d'agost de 1805, als 46 anys. Aquest Damià estava casat amb na Catalina Alberti Ripoll i fills seus foren n'Elisabet casada amb en Josep Barceló a la descendència de qui trametria el malnom fruiter de "Pera". (N'Andreu Sebastià Barceló Vicenç de Can Pera batlle pel PSOE de Fornalutx fins el 13 de gener del 2001 descendiria possiblement d'aquesta Elisabet Ginestra Alberti); i en Joan Baptista Ginestra Alberti qui el 1837 es casaria amb na Maria Busquets Reinés.

D'aquest darrer matrimoni foren fills Damià, Miquel, Joan i Maria Ginestra Busquets.

Na Maria fou l'esposa d'en Pere Barceló de Can Bieu. En Damià es casà amb na Florentina Oliver i el seu fill, Joan, es casaria amb la seva cosina Catalina Barceló Ginestra una de les filles de na Maria i d'en Pere Barceló. Néta per tant dels germans Damià i Maria Ginestra Busquets era n'Olga Ginestra Barceló casada amb el solleric Jaume Canals de Can'Alfonset que pels anys 60 habitava al carrer de Santa Teresa de Sóller i també tenia casa i un boci de terra a Fornalutx.

En Miquel, i en Joan Ginestra Busquets, eren mariners. El 1876 en Miquel era guarda costes i en Joan, l'any 1883 a l'edat de 40 anys morí naufragat en aigües de Gandia. La seva vídua na Llúcia Bisbal donà el malnom de "Marquès" als seus infants Joan, Antoni i Maria Ginestra Bisbal.

Joan Ginestra Bisbal, nascut el 1880, desaparegué en circumstàncies mai aclarides el 13 de març de 1923 després d'haver sigut detingut per un escamot de carabiners del lloc de Tuent. Casat amb na Catalina Arbona Reines, des Clot, tengué dos fills Joan (1913-1965) i Antoni (1919-2000). El primer emigrà a França on es casà amb na Germaine André i tengué una filla Catherine resident a la ciutat de Douai. El segon fou regidor de l'ajuntament de Fornalutx pels anys seixanta i el primer president de l'associació local de la Tercera Edat. Ell i la seva esposa Maria Puig Arbona regentaren molts d'anys el bar de la plaça de Fornalutx conegut pel Cafè Sportiu.

Antoni Ginestra Bisbal emigrà a Nantes de França. La seva esposa n'Isabel Reinés descendia de Campanet i era

germana de Gaby Reinés, nascut el 1911 a Sóller i mort pels nazis alemanys l'any 1944. En Jacques Ginestra, fill d'Antoni i d'Isabel, fou un destacat col·laborador de "Les Cadets de Majorque".

Maria Ginestra Bisbal (1952) - germana dels anteriors Joan i Antoni - estava casada amb n'Amador Puig. Una de les filles na Llúcia arribà a ser "sa senyora de Can Prom" ja que es casà el solleric Josep Colom Alcover, vidu de Margalida Tous, qui havia comprat aquesta possessió, segles enrera dels Estades-Prom, a la família del poeta i gran lluitador nacionalista Josep Maria Llompard de la Peña.

Finalment direm que el mestre d'escola Miquel Ginestra Sastre (1922-1997) -més conegut per en Miquel Milà- era nét de Miquel Ginestra Busquets com també ho era el seu cosí Joan Coll Ginestra - en Joan Colector- qui morí a la guerra civil espanyola per la qual cosa té dedicat un carrer a Fornalutx.

En Miquel Ginestra Sastre deixà una filla i un fill que habiten a Reims. El fill, Antoine, és advocat del Col·legi d'Advocats de Reims i està casat amb la filla d'un coronel de la Gendarmerie française Mademoiselle Lydie Laitier de la qual ha tengué descendència.

A la família Ginestra-Frere pertanyia, per sa mare na Maria Barceló Ginestra, en Miquel Amengual Barceló (nascut a França el 1902 i mort a Ciutat de Mallorca el 1997). Aquest home fou batlle de Fornalutx l'any 1937 i durant la segona guerra mundial anà a combatre a terres russes amb la "División Azul". Exercí molts d'anys com guia turista. Ω

<http://www.latinmail.com>.
Gratuito, latino y en español

L L U C

Fa 23 anys que la família Vallespir regenta el Bar sa Plaça a Lluc. Tel. 971 517 024

Dia 25 d'abril organitzat per l'Obra Cultural Balear, unes 1500 persones s'arreglaren al monestir de Lluc, per reivindicar una vegada més la Llengua catalana. Hi verem el Vicepresident del Govern balear Pere Sampol i el conseller de Cultura Damià Pons entre altres personalitats.

En Manel Gost, en Ramon Manent i en Josep Casadevall de la Plana de Vic cantaren les seves corrandes després del dinar a l'acolliment de Lluc. El dia abans havien participat a un glosat a Manacor amb glosadors mallorquins, menorquins i valencians.

Llocs de treball sense cobrir

Sovint es parla, es diu, es comenta que en diversos sectors econòmics del nostre país hi ha una manca de mà d'obra. Què hi ha empreses que poden perdre mercats, perquè no tenen gent ni qualificada ni no qualificada per tirar endavant els negocis.

Això, amb una certa exageració patronal, pot ser cert i en principi és una conseqüència d'una manca de planificació econòmica, d'una gran descoordinació entre el món polític, el món educatiu i el món econòmic / empresarial.

En la societat actual, amb la preponderància de les privatitzacions i de l'expansió de la globalització, els governs i els partits polítics amb perdut molt de poder i tot això ha provocat que una certa anarquia negativa s'hagi apoderat de les relacions

econòmiques i els sectors de la producció es troben descompensats; la llei de la oferta i la demanda ha estat insuficient, s'ha quedat curta per regular les complexitats dels mercats. Amb tot això vull dir que aquests llocs de treball sense cobrir també són la conseqüència de la precarietat del mercat de treball.

Perquè és clar, és molt senzill de comprendre que en el sector del comerç a Catalunya hi manquin entre 4000 a 5000 persones, quan les condicions de treball en aquest sector són de 70 hores a la setmana sense festius i uns sous mitjans de 115.000 a 120.000 ptes al mes.

Amb aquesta forma de treballar sempre ens mancarà mà d'obra, a menys que els empresaris del sector es dediquin a fer dumping social i comencessin a anunciar aquest tipus de llocs de treball (en àrab i en francès) als diaris i revistes del Marroc i d'Algèria, amb la consegüent problemàtica addicional de xenofòbia i mal ambient que això podria crear en els nostres pobles i ciutats. Ω

Josep M. Loste i Romero -
Portbou (Alt empordà)

TALLERS
TOMEU JOAN
(Reparació d'automòbils)

Carrer Major, 5 - Tel. 971 602 298
07141 Pòrtol (Mallorca)

Art
Saló de Perruqueria Unisex

Carrer Trinitat, 15 - Tel. 971 603 065
Pòrtol (Marratxí)

ERC o Espanya, a debat?

MOISÈS DE PABLO

En la seva creació, el 1931, Esquerra republicana va ser una aliança oportunista de partits d'esquerra que va escombrar la política dilatant de la Lliga. En ella s'hi enquibien des de la personalitat magnètica i eixelebrada de Macià, fins a la figura de l'advocat laboralista amb més consciència social del país, Companys, tan vinculat a la CNT. Un home solidari i sens màcula que certs personatges han tractat avui en dia d'embrutar amb acusacions folles, indignes.

L'èxit més important d'Esquerra va ser posar les coses a lloc. Dur la política a la gent, tractar de millorar les seves condicions socials i econòmiques. ERC va governar amarada de populisme, de patrioteria barata (ben estudiada per l'historiador Ucelay da Cal). Però, amb tot, va ser una aliança democràtica -no es pot dir el mateix de la Lliga, que va arribar a abandonar el Parlament- en una Europa de feixismes, dictadures militars i totalitarismes.

Amb la democràcia vigilada juancarlista, la majoria social d'esquerra va perdre l'oportunitat d'arribar al poder, amb Raventós com a legítim president. Semblà llavors que a la societat se li hagués furat una

part de la història del país. Una història que, en aquest punt, s'hagués semblat més a la de la resta de l'estat.

Fa poc, els mitjans esbombaven les declaracions d'Heribert Barrera, vingut del nucli dur d'ERC, que va fer la guerra i va patir una política brutal de genocidi. «Feixista!», li cridaven els immigrants. Dubto que sabessin amb qui parlaven, el que havia patit i d'on venia aquest vell que forma part de la història del nostre poble. Tot és molt més complex que aquestes afirmacions categòriques i gratuïtes.

És legítim preocupar-se per la cultura d'un país petit com el nostre davant dels canvis del món actual. Però, en canvi, no ho és gens crear conflictes (xenofòbia, racisme) que, d'entrada, no han sorgit. Heribert Barrera el que ha fet, del que ha pecat, és d'aixecar vells fantasmes que més valdria tornar a enterrar per sempre.

Per algú que no pot o no sap sentir-se espanyol, per moltes raons: perquè l'Espanya que va guanyar al 39 és tot allò abominable, tancat, retrògrad i xenòfob que ens va allunyar d'Europa i va acabar amb l'esperit de la Il·lustració. Per algú que no es pot identificar amb una bandera, un himne, un nacionalisme expansiu (que tampoc

suporten a Llatinoamèrica) i una monarquia de dret diví. Per algú que tampoc s'ha sentit mai identificat amb certes postures victimistes, burrocràtiques, auto-suficients, endogàmiques i obtuses dels que alguns qualifiquen maliciosament com a Conveniència i Unió, aquestes polèmiques el deixen perplex.

Qualsevol espurna negativa vinguda de Catalunya és engrandida pels mitjans cercant qui sap què, algú a qui cremar, segurament. Ara no calen Torquemadas, els grans grups de notícies fan la feina.

Sempre ens quedarà la República espanyola de treballadors, federal i progressista. La República dels intel·lectuals: Azaña, Ortega, Unamuno, Soldevila, Carner, Trueta, Calders o Casals. Una idea plural de l'estat que va morir, malauradament, en endegar-se. D'això ja fa 65 anys. Ω

NOTA: AVIAT NO QUEDARÀ CAP COMBATENT VIU DE LES BRIGADES INTERNACIONALS QUE TANTES LLIÇONS MORALES VANDONAR. EN LA DISTÀNCIA, UNA PETITA MOSTRA D'ADMIRACIÓ I AGRAÏMENT.

FIRES D'ANDRATX

Fa 20 anys que en Nino Pons de Lloseta pinta quadres surrealistes amb tècnica mixta amb regruixos de paper, pedres etc. Tel. 971 885 836

Fa 34 anys que n'Antoni Fiol i na Gerònia Mateu obren l'Estudi Fotogràfic Fiol, al Secar de la Rel. Tel. 971 568 216

Fa 5 anys que en Pep Bleda va obrir el Taller de Polit i esmeril·lat de llautó Bleda-Simó al Polígon de Marratxí. Tel. 971 604 836

Fa 22 anys que el manescal Puigserver te consulta oberta al carrer d'en Tortellà d'Andratx on te manescals que hi fan feina. Ell és un cap de departament de l'Institut de Biologia Animal amb seu a son Ferriol. Tel. 971 136 872

Fa 8 anys que en Joan Coll de son Ferriol va obrir el Magatzem Marratxí al Polígon de Marratxí. Són 5.500 m². De material de construcció. Tel. 971 604 795

Apunts per a la nostra història menuda

10 de gener de 1871

Neix aquest dia en Joan Sastre Escales. Es el primer fornaltuxenc registrat al llibre de naixements del nou registre civil. Era cosí germà de la meua àvia materna na Maria Albertí i Escales.

Aquest Joan Sastre i Escales compraria un dels dos Binis a un bes oncle meu. Seria gestor de l'Ajuntament de Fornalutx amb la dictadura de Primo de Rivera i en temps de la Segona República havia presidit el comitè local d'Esquerra Republicana. Moriria als 66 anys l'1 d'abril de 1937 dos anys justs abans que acabàs la guerra civil espanyola guanyada pels seus adversaris. A finals del segle XIX havia emigrat a França i regentat una botiga d'alimentació a Chalons sur Marne.

1 de juliol de 1909

Avui pren possessió, per volta primera, de la batlia de Fornalutx el meu senyoravi Joan Bap-

tista Estades de Moncaira i Bennàsser de Massana. Li feu lliurament de la vara el regidor de més edat, en Pere Joan Arbona i Reinés - dit en Pere Joan Escolà - que era cunyat de la meua àvia Maria i per tant besoncle meu per matrimoni.

1 de setembre de 1973

El batlle de Sóller, en Miquel Antoni Lladó i Arbona, comunica al Governador Civil que s'han escampades unes octavetes en mallorquí i castellà que duen per títol «Prou de paraules i» «¡Basta de palabras!» Les tals octavetes per res es ficaven amb el General Franco o el seu règim sinó en la lentitud de les obres de les Cases de la Vila.

1 de juny de 1983

A la notaria de Rafel Gil de Mendoza es signa l'escriptura de venda de la casa - veïna de la de les monges franciscanes de Valldemossa - per part de l'enginyer i pintor Eduard Nouvilas Boothby, fill del General Nouvilas de Vilar, a l'industrial d'Hospitalet de Llobregat Ramon Delcor Salat. Aquesta casa que es troba al carrer de la Rosa figura inscrita al foli 150 del Tom 1638 de l'arxiu municipal valldemossí, llibre 24, finca 212 i inscripció 24. Ω

(Apunts presos pel Cavaller Estades de Moncaira)

Taller de Reparacions
MIQUEL CRESPI

Carrer Hèrcules, 2.
Tel. i Fax 971 428 211.

07198 Son Ferriol
Palma de Mallorca

el lleu de tots
mereix un respecte
FORA FUMS!

POLÍGON DE MARRATXÍ

Fa 37 anys que la Família Tudurí va fundar la Fàbrica de Postres Tudurí al carrer de Manacor de Ciutat. Ara en fa 7 que se mudaren als Polígon de Marratxí. Aquesta empresa fou una de les primeres que retolaren els seus productes en català. Tel. 971 604 588

Fa mig any que la família Ramis de Pòrtol ha obert el Bar-Cafeteria Migjorn al Polígon de Marratxí. Despatxa menús a 900 ptes. Tel. 971 604 997

Fa 15 anys que en Vicenç Moneris s'associà amb en Miquel Santandreu per fundar la Ferreria Santandreu-Moneris al Polígon de Marratxí. Fan persianes, escales de caragol, reixats, portes automàtiques... Tel. 971 604 793

Fa 200 anys que la família Battle ven llavors al poble lleidetà de Bell-lloc. A Mallorca vengueren l'any 1910 i ara fa 4 mesos que han obert sucursal al polígon de Marratxí on són majoristes. A la foto l'actual propietari en Jordi Battle. Tel. 971 605 805

Fa 4 anys que en Maximilià Vicente de Miranda del Ebre ensenya als nins i nines de s'Arracó agricultura biològica. Són quaranta tres jovenets que aprenen a cultivar la terra de manera biològica patrocinats per l'Ajuntament d'Andratx. Tel. 971 671 015

Fa 2 anys que n'Antoni Sánchez va obrir la Ferreria Sánchez al Polígon de Marratxí. Abans la va tenir durant 10 anys a can Valero. Tel. 971 605 365

Fa dos mesos que ha tornat a obrir el mític Bar Güell, però no a la carretera d'Inca sinó al Polígon de Marratxí, al carrer dels Conradors on hi ha la central dels supermercats SYP CONSUM. Anau hi que us tractarà molt be. Despatxa menús en una buffet de 900 ptes. Tel. 971 605 371

Acampallengua 2001

Felanitx serà una festa.
(28 i 29 d'abril)

Quan l'any 1994 un grapat de joves de diferents entitats juvenils ens vàrem aplegar i decidírem tirar endavant, sota la forma d'una plataforma, un moviment juvenil de defensa i promoció de la llengua catalana, vàrem topar amb l'escepticisme generalitzat d'aquells que duïen anys batallant pel mateix. Un escepticisme fet de la manca de resposta històrica dels mallorquins. Quan poc després, l'any 1995, es va posar en marxa el primer Correllengua, els mateixos ens van advertir d'un més que probable fracàs. A mitjan anys noranta, després de 17 anys de democràcia i 13 d'autonomia, les coses estaven així. La situació del català començava a ser crítica i semblava que a ningú no li importava.

Quina no va ser la nostra sorpresa quan vérem la resposta a la nostra iniciativa. Milers de persones es varen apuntar a córrer per la llengua. Després varen venir les diades organitzades per l'Obra Cultural, altres Correllengua i una altra proposta novedosa: l'Acampallengua. Aquestes mobilitzacions han demostrat que la joventut mallorquina no és tan passota com ens volen vendre i que està disposada a moure's en defensa de la identitat d'aquest país.

Els anys següents han estat de creixement constant. Cada nova activitat ha crescut en participació, fins a convertir els Acampallengua en un autèntic festival, una mobilització juvenil de primer ordre, un lloc on es barreja gent de totes les edats, sexes, procedències, condicions socials... tots amb un únic objectiu: la defensa de la identitat mallorquina, la voluntat de que la llengua catalana ocupi el lloc

que li pertoca a la nostra societat.

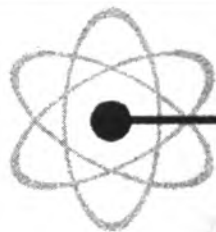
I en aquestes estam. L'Acampallengua de l'any passat, a Alcúdia, va multiplicar per dos el nombre d'assistents, entre ells molts d'origen castellanoparlant, que varen poder gaudir amb nosaltres d'unes activitats que feien servir la llengua catalana amb total normalitat. Enguany el nostre objectiu és seguir aquesta línia. Per això hem triat Felanitx, un dels pobles de Mallorca amb una composició demogràfica més variada, fruit de la immigració que ha rebut, tant d'Europa com de fora d'Europa. La nostra finalitat és que els felanitxers i mallorquins del futur s'integrin en la nostra llengua, el català, i l'acceptin com a pròpia, amb tot el que això comporta d'enriquiment personal i d'implicació dins la col·lectivitat.

L'Acampallengua d'enguany constarà d'activitats pensades per a gent de totes les edats i condicions: una festa infantil destinada als més menuts; tallers de temes molt diversos (sexè, ecològic, construcció d'instruments tradicionals...), actuacions castelleres i de ball de bot, campionats esportius i molta molta gresca. El moment culminant serà el vespre de dissabte, amb el macroconcert de rock català (els grups encara estan per confirmar). Destinades a gent més gran hi haurà activitats culturals (visita guiada pel casc antic de Felanitx, presentació de llibres, representació teatral. Hi haurà igualment un Acampallengua virtual, a través d'internet, gràcies al gent d'arreu del món podrà plantar la seva tenda i enviar el seu missatge de felicitació.

Com sempre, però, la part més important serà la reivindicació. Com a totes les activitats organitzades per Joves de Mallorca per la Llengua, s'aprovarà un manifest que exigirà a les institucions i a la societat un impuls més decidit a la normalització del català. Perquè la situació de la llengua encara és crítica i cal que tothom es posi les piles.

Tots hi sou convidats, tan si heu nascut a Mallorca com si no, tan si sou joves com si també ho sou en esperit, tan si parlau català com si no. Felanitx serà una festa a favor del català. No vos ho perdeu. Ω

Joves de Mallorca per la Llengua.
Palma, 15 de març de 2001.

SITELEC C.B.
SERVEIS ELÈCTRICS
INST. AUTORITZAT Nº 1763

-INSTAL·LACIONS ELÈCTRIQUES
-AIRE CONDICIONAT
-BOMBES SUBMERGIDES
-CIRCUIT TANCAT TV.
-XARXES DE BAIXA TENSIO

Xavier Jorquera
C/Balanguera nº32 Sta.Eugènia (07142) Tel/Fax 971 14 45 80
Mòbil 649 90 10 17

Llavors * Cossiols de plàstic
Tota classe de productes de
jardineria per a Majoristes

Carrer dels conradors, nau A-10
Tel. 971 605 805 Polígon de Marratxí

Remembrança de Francesc Macià

ANDREU SALOM I MIR

La figura política catalana més rellevant del segle XXè ha estat, segurament, la de **Francesc Macià** (1859-1933). Ell fou el primer president de la Generalitat recobrada, més de dos segles després de l'ensulsiada de la Guerra de Successió i el Decret de Nova Planta borbònica. Sempre exercí una gran fascinació entre els seus conciutadans, per la qual cosa era conegut amb l'afectuos motiu de l'avi. Algú ha dit, amb raó, que cap home, a Catalunya, no ha estimat ni ha estat estimat tant com ell. L'amor profund que sentia pel seu país el feu abandonar la carrera militar (era coronel de l'exèrcit espanyol) i dedicar-se de ple a la lluita per la recuperació de les llibertats nacionals catalanes. De caràcter era un home rectilini, poc inclinat a les transaccions, simulacions i intrigues dels polítics "ad hoc".

El seu pensament en la cosa pública es pot reduir en dues idees fonamentals: la llibertat política de Catalunya i la protecció a les classes socials més humils. Políticament, doncs, era independentista, i s'hi manifestà sempre durant tota la seva trajectòria política. Per el deslliurament de la terra tenia un objectiu final: l'assoliment d'una República Catalana dintre d'una federació de repúbliques d'Espanya.

Sempre estava disposat a passar a l'acció i arribar fins a les últimes conseqüències. Ho demostrà amb escreix en els anomenats **fets de Prats de Molló** (novembre del 1926), en què al capdavant d'un nombrós contingent de militants d'**Estat Català** (partit fundat per ell mateix) que havien rebut instrucció militar, volgué emprendre l'alliberament del principat de Catalunya partint del dit municipi del Vallespir (Catalunya Nord), tot mantenint relació amb els grups de catalans independentistes d'Amèrica, disposats a ajudar econòmicament la seva empresa (alguns anys abans, en el Parlament de Madrid, el nostre home s'havia expressat amb aquestes paraules: "el dilema se ha planteado de una manera brutal, si que-reis, el dilema és el siguiente, o nosotros continuamos bajo dominio del Estado opresor, del Estado centralista, en una esclavitud moral, peor cien veces que la material, o vamos a la violencia. No queda otra solucion". L'avortament del complot per la policia francesa féu que Macià i els seus principals col·laboradors fossin processats i jutjats a París, per bé que el líder d'Estat Català cuità a

declarar-se'n com a únic responsable. En el decurs del procés es manifestà ben a les clares el coratge i el patriotisme del polític català. La seva fama transcendí aleshores les fronteres, i arreu fou conegut com "el cavaller de l'ideal".

Mai no es conformà, i ho asserí repetidament, amb projectes d'autonomia impulsats per la **Mancomunitat** de Prat de la Ribera i, sobretot, per l'especulativa **Lliga Regionalista** de Francesc Cambó, amb qui s'enfrontà en múltiples ocasions. Val a dir que els de la Lliga -de la qual Convergència i Unió n'és hereva-, com a representants de l'alta burgesia, eren temerosos tostems d'una revolució social. Aquesta evidència, finalment, els acabaria arrenge-rant amb els militars colpistes espanyols i llur "movimiento" (en aquest sentit, el film d'Antoni Ribes, **La Ciutat Cremada**, és força indicatiu). Francesc Macià ho intuï clarament, i aquest temor justificat, juntament amb l'escassa confiança política que l'inspirava la gent que l'envoltava, li feu dir, quan estava morint, "pobra Catalunya".

Per a Macià, el millor moment de la seva carrera política va ser, sens dubte, quan, des del balcó del Palau de la Diputació, proclamà, el 14 d'abril del 1931, la **República Catalana**, des dies després que les eleccions municipals del 12 d'abril donassin el triomf a la majoria dels candidats republicans (al Principat, la victòria d'**Esquerra Republicana**, nova formació presidida per l'avi, resultà esclatant). Aquestes foren algunes de les paraules més significatives que pronuncià en aquell moment magnífic:

"Catalans, interpretant el sentiment i els anhels del poble que ens acaba de donar el seu sufragi, proclamo la República Catalana com Estat integrant de la Federació Ibèrica.

(...)

Preguem que cada català, així com tot altre ciutadà resident a Catalunya, es faci càrrec de l'enorme responsabilitat que en aquests moments pesa sobre tots nosaltres.

Tot aquell, doncs, que pertorbi l'ordre de la naixent República Catalana, serà considerat com un agent provocador i un traïdor a la Pàtria.

(...) Ens refermam en coses immortals com són els drets dels homes i dels pobles i, morint i tot si calgués, no podem perdre.

En proclamar la nostra república, fem arribar la vostra veu a

tots els pobles d'Espanya i del món, i els demanam que espiritualment estiguin al nostre costat i enfront de la monarquia borbònica que hem abatut, i els oferim aportar-los tot el nostre esforç i tota l'emoció del nostre poble renaixent per afermar la pau internacional.

Per Catalunya, pels altres germans d'Espanya, per la fraternitat de tots els homes i de tots els pobles, Catalans, sapigüeu fer-vos dignes de Catalunya".

Però la naixent República Catalana no disposava de la força armada necessària per a mantenir-se. Així i tot, Francesc Macià aconseguia, per la via de la negociació un acord amb el govern central. Catalunya perdia la seva sobirania nacional com a estat, proclamada tres dies abans, a canvi de la instauració de la Generalitat i la possibilitat d'elaborar un estatut d'autonomia (això esdevingué el dia 17 d'abril, considerat pel vell lluitador català com "el dia més trist de la meua vida"). Més d'un any després, el 12 de setembre de 1932, finalment era aprovat un estatut esmenat i restringit.

La primera sessió del Parlament de Catalunya tingué lloc el 5 de desembre del trenta-dos, i l'endemà, junt amb el govern de la Generalitat, Macià l'inaugurava de manera oficial. Heus-ne ací alguns dels mots més emotius que hi pronuncià:

"(...) Renascut l'esperit immortal de la nostra raça, prenc possessió victoriosa d'aquesta fortalesa per a celebra-hi de nou corts nostres, que dictaran lleis nostres en llengua nostra. Sentiu-la, la joia d'aquest moment (...) Hi ha un poble alçat al voltant vostre, escolteu la seva vibració, recolliu els seus anhels, realitzeu les seves esperances. (...) Sou la lliure voluntat de la Pàtria, sou, honorables diputats, tot Catalunya en peu. Penseu que representeu la història d'un poble justicier, que no es vincla. D'un poble que no volgué reis, sinó prínceps, (...) elegits per ciutadans que de dret eren lliures".

Han passat ja setanta anys de la proclamació d'aquella efímera República Catalana, i seixanta-vuit de la desaparició física de l'home que intentà, amb totes les seves forces, fer-la possible. Tanmateix, els ideals d'aquell cavaller íntegre i català irreductible que fou Francesc Macià, festejador incansable "d'una Catalunya política-ment lliure i socialment justa", mai no moriran, car el seu exemple serà, per als catalans conscients, inextinguible. Ω

POLÍGON DE MARRATXÍ

Fa 8 anys que n'Antoni Socies, en Joan Escales, i en Pere Cirer s'associaren per obrir l'empresa de lloguer de maquinària d'obres públiques Gestimotor al Polígon de Marratxí. Tel. 971 604 298

Fa 2 anys que n'Antoni Reta i quatre socis més fundaren l'Empresa Ecorecycling al Polígon de Marratxí. Abans estaren 8 anys al carrer Capità Salom de Ciutat- Recol·leixen i reciclen olis de cuina i de motor, piles, medicaments, etc. Tel. 971 644 090

Fa 8 anys que els germans Franco de Waard regenten el Taller Gravats Cristallart al Polígon de Marratxí. Graven vidrieres i graven damunt pedra. Tel. 971 604 776

En Pasqual Torres és l'encarregat de la Fàbrica de Llaüts MYABCA al Polígon de Marratxí. Construeixen llaüts amb casc de fibra i interiors de fusta que costen entre deu i trenta milions. Tel. 971 604 641

Fa un any que n'Antònia Pou i en Pere Ramis han obert la Fusteria Picassoques al Polígon de Marratxí. Tel. 971 605 767

Fa mig any que na Concepció Mateu, n'Alison Drumont, la seva filla Davinia i una dotzena de persones més presidides pel metge Domínguez han funda l'Associació Estimar al terme d'Andratx. Tenen cura d'ancians, discapacitats, malalts, immigrants, drogaaddictes i pobres sense llar. Tel. 971 137 016

PETITS ANUNCIS

SERVEIS PROFESSIONALS

Representants musicals que es posin en contacte amb "Marejol" per contractar actuacions a les Illes. Som un grup capdavanter al Principat. Tel. 933 593 632.

Necessit dona a hores per fer net. Hi ha molta de feina. Tel. 971 867 286

Tenc una empresa de manteniment de jardins i de piscines a la zona nord de Mallorca. Tel. 971 864 532 - 696 278 393.

Leo Casanova. Tarot, massatges curatius, medicina natural. Marqués de la Font Santa, 6-2. Cita prèvia 670 067 314.

PERSONALS

Atenció, catalans i catalanes independentistes. Vull cartejar-me amb tots vosaltres. Estic boja pel bon rock català: Sau, Els Pets, Lax'n'busto. No us talleu i escriviu a Marta. Indústria, 114-08030 Malgrat de Mar.

Als Països Catalans es fa molt bona música! M'agrada, però, en especial la que surt de Mallorca a càrrec d'en Tomeu Penya. Independentistes, si somniéu en una nació lliure plena de música catalana i de vibracions nostres, escriviu-me: Fran-

Si voleu vendre terrenys, solars o cases a Mallorca, vos oferim assessorament complet. Tel. 971 265 005

cesc Bujet. Passeig del Migdia, 32-2-3-17200 Palafrugell.

Ens agradaria cartejar-nos amb al·lots i al·lotes que com nosaltres estiguin penjats/penjades per Lax'n'busto i que defensin la nostra llengua. Raquel Llagostera Costa. Gardènia, 4-08880 Cubelles.

Cercam gent entre els 18 i els 45 anys per excursions, sortides, etc. Abstenir-se els qui vagin de mala fe. Apartat 1.792 Ciutat.

Hola! Som una al·lota felanitxera. Som molt independentista, i estic boja pels Sau, pels Ocults i pels Pets. Segur que si m'escriviu feim una gran amistat. Som molt divertida. Adéu. M. Glòria. Carrer d'en Magallanes, 29- 07670 Porto-colom.

Jove de 29 anys, fadrí, amb estudis universitaris, agradós i simpàtic, desitjaria conèixer al·lota formal de 20 a 27 anys. M'agrada el ball de saló i som bastant actiu. Anima't i escriviu-me a l'apartat 690 de Ciutat.

Capritxós, especial, diferent i atractiu jove de 27 anys, cerca dona independent i intel·ligent

que vulgui companyia, carícies, massatges i sexe durant les seves estades al principat, a canvi d'ajuda econòmica. Manel 907843901-973603214.

Hola, soc un noi de 16 anys i estic interessat en cartejar-me amb gent que també defensi l'alliberament nacional dels països Catalans. M'agraden "Els Pets" "Brams" i "Jo t'ho diré". Enric Blanc. C/ Montcada, 1 - 08291 Ripolllet.

Naturalesa, la mar, la muntanya, una pel·lícula, un cafè... si ests dona, atractiva i divertida, t'he de conèixer urgentment. Bútia postal 1174 - 07080 Ciutat de Mallorca.

Noi de 23 anys, independentista i romàntic coneixeria noia de similar edat, soltera de Girona per a sortir al cinema, a la platja, etc. Carles Lloveres carrer Rocacorba, 15 Vilablareix 17180.

Cerc femella per festejar fins a 39 anys, Òscar Pujol. Blanquerna, 58 - 07010 Ciutat de Mallorca.

COMUNICATS

Si voleu intercanviar

adhesius, revistes, informació, etc, sobre el tema d'alliberament nacional, escriviu a l'Associació «Xavier Romeu». Apartat de correus, 36. 43480 La Pineda. Tarragona.

El Consell Nacional Català ofereix diversos llibres, gratuïtament, a tot aquell que els demani, al voltant dels drets i història de la comuna pàtria catalana. Podeu escriure a l'Apartat 15.071 de Barcelona-08080.

Si voleu rebre informació sobre les Joventuts d'Esquerra Republicana (JERC), i rebre els nostres butlletins, escriviu ara mateix a: JERC-Illes. Santiago Russinyol 1, àtic. 07012 Ciutat de Mallorca.

Acció Cultural del País Valencià i el Bloc Jaume I ja és a Internet. Si voleu intercanviar propostes d'acció i lluita, o informar d'activitats, etc., podeu connectar: ACPV @vlc.servicom-es

Subscripcions gratis a còmics en català per a nins de 6 a 10 anys. "El Llaüt de Xàbia" - Apartat 53- Xàbia 03730 Patrocinat pel Magnífic Ajuntament de Xàbia.

Cursos gratuïts de llengua andalusa. Podeu adreçar-vos a: LLENGUA (Ensenians a Dittansia de la Yenwa Andalusia) P. Pedro Romana, 1-4-2-14007 Còrdova.

Lluita, la revista de l'independentisme valencià és a Internet: <http://www.estelnet.com/lluïta>.

Si voleu afiliar-vos a sindicats nacionals catalans: C. S. C * 93 4541188.

Oferim de franc cursos bíblics i subscripcions a revistes cristianes en català: Ajuda Evangèlica dels Països Catalans. Apt. de Correus 1.022. 12995 Castelló. Tlf. (964) 207607.

Els nacionalistes interessats per un sistema d'intercanvi cultural i turisme alternatiu per a nacions sense estat, podeu informar-vos a: Turisme Alternatiu: Bústia Postal 1.171 Castelló 12005. Extracta d'un sistema de llarga trajectòria provada arreu del món, molt adaptable i econòmic.

Les persones interessades en les activitats de les Associacions i clubs UNESCO poden adreçar-se a la Federació Catalana de la Unesco: Mallorca, 207-08036 Barcelona. Tlf. 932534367.

Necessitam persones amb idees i ganes de tirar endavant la nostra llengua i la nostra cultura. Associació la Brúxola. Tlf. 93 4353323.

Coleccionau Fanzines? Voleu saber que fan els/les independentistes del Tarragonès? Subscriviu-vos al Butlletí del Col·lectiu independentista "El Timbaler de Bruc". Per 600 peles el rebreu cada dos mesos durant un any. Bústia Postal, 7-43893 Altafulla.

Si us interessen les llengües minoritzades de més a prop, adreçeuvos a: **Llengües Vives**. Bústia Postal 5224/08008 Barcelona.

Si vol rebre l'*Euskara-ren Berripapera* (en foraster) gratuïtament escriviu a: Hizkunta Politikarako. Wellington Dukea, 2-01020 Vitoria-Gasteiz (Araba).

Classes particulars d'hebreu, grec i llatí a tots els nivells. Jordi 971242795

Piano Blues, Jazz, Rock. Classes particulars. Harmonia moderna. 971242795 Nanel.

A tots els valencians que vulguen contribuir a la construcció nacional del País Valencià. L'associació cívica

Tirant lo Blanc us espera. Som els nacionalistes valencians. 963879408.

Sóc professor d'una DIWAN (escola bretona) i escric i llig català. Envieu-me Informació sobre els Països Catalans, especialment de tema d'ensenyament: Gràcies. Joel Donnart-44, Hent Frinaoudour, Penc'hoad-F-22860 Plourivou Breizh/Bretanya - Estat francès.

El Call, la revista dels jueus dels Països catalans és a internet. <http://www.fortunecity.com/victorian/coldwater/252>.

Acaben d'editar-se els Evangelis segons sant Mateu, sant MARC I SANT Lluc, en versió interconfessional, en llengua catalana, en cassettes i CD. El seu preu per joc és de 3.000 ptes. Posteriorment s'editarà l'evangeli segons sant Joan. També hi ha editat tot el Nou Testament en Braille en llengua catalana, i edició interconfessional. Són 22 volums, i es poden demanar a Mn. Joan Magí, Parròquia de sant Pere i sant Pau, 43007 Tarragona.

Ha nascut Correfoc!!! Una revista de literatura i Història catalanes. 64 planes 250 ptes. Col·labora-hi o fes-te'n subscriptor. Tlf. 971 200 810. Lluís.

BORSA DEL MOTOR

Si vol un cotxe nou de la nostra gamma, véngui en parlar. Agència oficial Renault. Tel. 413867. Son Ferriol.

ANUNCIAU-VOS DE FRANC A L'ESTEL

Nom.....DNI.....
Cognoms.....Tel.....

ATENCIÓ

- Escriviu un sol anunci per cupó
- Usau lletres majúscules
- Escriviu dins el requadre el text

Ompliu aquest cupó i envieu-lo a:
L'ESTEL, Apartat de Correus 124. 07600 S'Arenal de Mallorca

Si voleu una Mallorca lliure i independent d'Espanya, veniu al LOBBY PER LA INDEPENDÈNCIA Apt. de Correus 531

Ofensiva atroz d'El Mundo/El Día de Baleares per imposar la llengua de Franco a les esglésies de Mallorca

Amb motiu de la publicació dia 3 de març als mitjans de comunicació de la decisió segons la qual les celebracions litúrgiques ordinàries se celebraran, com a norma general, en català, el diari feixista *El Mundo / El Día de Baleares*, el baluard del racisme i de la barbàrie on es proclama seguit seguit la superioritat dels forasters sobre els indígenes mallorquins, l'instrument al servici del genocidi espanyol contra el poble mallorquí; ha engegat una campanya de propaganda sanguinària basada en la mentida, la falsificació històrica i la manipulació periodística. Aquesta ha consistit, d'una banda, en la publicació sincronitzada d'articles a càrrec dels col·laboradors habituals del diari, tots ells nostàlgics del franquisme i de la política repressiva del «*habla en cristiano*» i «*habla la lengua del imperio*», (Antonio Alemany, Marta Zoreda, Gregorio Delgado del Río, Javier Macías, Tomeu Sitjar, Román Piña Valls, Emilio Arnao, Freiherr Hans Von Rotenhan, Felio Bauzá...), i d'altra en una remesa d'escrits apòcrifs a la secció *Cartas al Director* amb la particularitat, molt habitual en aquest diari, que les cartes són signades amb noms falsos però que segons ha pogut saber el *Lobby per la independència* de fonts dignes de solvència, han estat escrites per l'ideòleg del diari, el botifarra Antonio Alemany Dezcallar.

A fi que quedi constància històrica fins on arriba la demència totalitària i annexionista d'El Mundo / El Día de Baleares, a continuació reproduïm una antologia de la diarrea mental del nacionalisme espanyol més esperpèntic que pretén exterminar la llengua i la cultura pròpia de Mallorca per «imposar» la llengua d'en Franco. Com veureu, el denominador comú de tota aquesta bazòfia és la mentida i la manipulació més grossera ja que presenta les misses en català com un acte d'«imposició», quan de fet el català és la llengua pròpia de Mallorca, i d'altra banda presenta la presència de la llengua espanyola a ca nostra, símbol de l'opressió, de la tirania i de l'esclavatge, com un acte de «llibertat».

Antonio Alemany, *Ite, missa est* (5.3.2002): **ahora, el «mallorquí» ha desaparecido del lenguaje eclesial, empezando por el lenguaje del Obis-**

po que, en nombre del consejo episcopal, ha decretado que las misas y demás liturgias se celebrarán, salvo en excepcionales ocasiones, «en catalán». No me extraña: se ha dicho que el PSM está lleno de ex curas y es verdad. Pero no se dice que la Iglesia mallorquina está llena de pesemeros que, obviamente, siempre priorizarán sus intereses políticos sobre sus deberes eclesiales. (...) Hasta el presente, la Iglesia mallorquina se iba adaptando en silencio e inteligentemente a la realidad sociológica y lingüística de sus fieles. El salto que ha dado ahora es cualitativo: ha «normativizado» y oficializado con carácter excluyente la lengua de la liturgia, siguiendo la torpe política del Govern que piensa que las cosas se imponen y arreglan por decreto. (...) La función del Obispo, con todos mis respetos y afectos, no es la de ejercer de Damián Pons ni la función del consejo episcopal la de travestirse de consejo político del PSM, ni de la Iglesia-institución la de inmiscirse en zonas de libre albedrío de los ciudadanos en general y de sus fieles en particular.

Emilio Arnao, *Obispos de Munar* (6.3.2001): **el Obispado de Mallorca obliga por ley a que las misas a partir de hoy se celebren en catalán. A mí lo de que los clérigos de Mallorca lo hagan en catalán me da igual, porque no soy yo un hombre de mucha fe, aunque entienda que el idioma de Dios debiera ser el idioma del silencio, porque el lenguaje en tanto fe quizá pudiera ser un lenguaje profundo, calladito e íntimo, que siempre es el más universal. (...)** Maria Antònia Munar, **que sin duda es mujer de fe y que aspira al tiempo a entrar en el Consolat de la Mar bajo palio y con una misa en provenzal...**

Marta Zoreda, *Misas* (6.3.2001): **Una palmesana que habla y entiende perfectamente el mallorquí, pero que desea seguir ejerciendo su derecho a asistir a misas en castellano, me hace llegar las siguientes preguntas: ¿Publicará el Obispado una lista de las parroquias del extraradio que seguirán ofreciendo misas en castellano? ¿Tendrán las misas en castellano el mismo valor social que las pronunciadas en cata-**

lán, o vendrán a ser algo así como misas de segunda para palmesanos de periferia? ¿Convertir las iglesias en lugares de peregrinaje para los catalanistas es el único remedio para llenarlas? ¿Son los nacionalistas la última esperanza de la Iglesia para intentar mantener la importancia social, moral y política que los tiempos laicos le niegan?...

Román Piña Valls, *Todos salvados* (7.3.2001): **Me parece estupendo que unos talibanes, anteponiendo el bien de su alma a las opiniones estéticas del occidente bienpensante, destruyan con sus hondas de pequeños «davides» las imágenes diabólicas de Buda, gigante ubicuo y abusón. Pero aún me parece mejor que el obispo de Mallorca dicte que las misas de aquí han de ser en catalán. (...) Desde que no se cantan en latín no las aguantó. Y concretamente en castellano me parecen de una vulgaridad blasfema. ¿Dónde se ha visto, tratar al Dios en la lengua del ejército de ocupación camuflado en albañiles y camareros que han venido a las Baleares a hundir nuestro bien más sagrado, o sea el catalán? (...) De modo que si no es en castellano, tal vez vuelva a ir a misa. Pero que me garanticen que no se use el castellano ni para pasar el cepillo. Espero asimismo que en la consagración del catalán, digo de la hostia, sea de nuevo obligatoria la genuflexión doble. Vamos por buen camino para salvar a la humanidad. El evangelio, si hubiese sido predicado desde el primer día en catalán, hace tiempo que habría seducido al planeta. Gran cosa, inteligentísima medida apostólica: los infieles ajenos a los encantos del catalán más puro, aquel que hablaban Adán y Eva, caerán como moscas en el arca de los animales escogidos.**

Felio Bauzá, *Nacional catolicismo* (7.3.2001): **...al Consejo Episcopal de Mallorca sólo**

le preocupa que la liturgia se celebre en catalán, sin tener en cuenta el mensaje cristiano de solidaridad con la población flotante de nuestras islas. Eso sí, permite que, cuando exista una gran mayoría -no es suficiente una mayoría relativa- de asistentes en otra lengua -falta ver cómo se arbitra este sondeo, si hay un cuestionario a la entrada de la parroquia- la misa se celebre en su lengua, eso sí introduciendo fragmentos en catalán. El Consejo Episcopal acaba de adherirse a la estela que convierte un hecho en problema, un enriquecimiento cultural y lingüístico en un empobrecimiento absoluto. Con esto del catalán como símbolo nacionalista, la mediocridad en Baleares es apabullante. Ahora llega a las sacristías en forma de obstáculo para el culto, convirtiéndose en héroes a los practicantes, bajo una justificación pedagógica; se olvida el Consejo Episcopal que a misa no vamos para aprender una lengua u otra, sino a rezar; y que si la intervención pública debe alcanzar un acto tan íntimo como el recogimiento espiritual, la libertad individual se ve cercenada. (...) Lo cierto es que con la connivencia entre la Iglesia y las instituciones públicas, se cierra un paréntesis abierto en 1975 para regresar al nacional-catolicismo.

Mª Dolores Vázquez Rovira, *Instancia al «Senyor Bisbe»* (8.3.2001): **Antes de que sea demasiado tarde, Señor Obispo, y dada la trascendencia que pueda tener la polémica más lingüística que religiosa que se está generando en Mallorca con motivo de la Santa Misa, suplico que: En caso de morir en la tierra que hoy vivo, Illes balears, y pese a que los posibles asistentes son, sin excepción, castellanoparlantes, deseo que el funeral que se tenga a bien dedicar a mi alma sea íntegramente en latín, lengua sacra por excelencia, plena de tradición y misterio desde**

tiempo ha, y sacrificada hoy día como si por eso la fe fuera más asequible.

Javier Macías, *Dios hablará catalán* (13.2.2001): **De acuerdo al comunicado emitido por el servicio de prensa del Olympto, el Creador a partir de la decisión tomada por su consejo asesor el pasado día 3, realizará todas las manifestaciones públicas en catalán. La precitada nota al matizar que aunque en privado seguirá expresándose en zendo, pali, euskara, sánscrito, jónico, gallego, letón, cananeo, sardo y en tantos otros, el idioma que empleará para dirigirse a los mortales será en catalán. (...) Ha sido la notable intercesión de la Virgen de los Munares, quien ha inclinado la balanza para que el idioma del señor Jordi Pujol y de doña Marta Ferrusola, fuera el que emplee el Todopoderoso, cuando se dirija a esa consecuencia magnífica que todos conocemos y cuya materia prima es el barro. Es preciso incidir en el hecho de que a pesar de la incomodidad que representa para algunos escuchar el mensaje trascendental en otro lenguaje que no sea el suyo, los puestos de trabajo que se van a generar sólo en Baleares al tener que situar un traductor del castellano al catalán, otro, del alemán al catalán: en los confesionarios, misas, etc., conseguirá eliminar la carga que representa para el erario público los miles de personas que cada año van al paro por estar incluidas en el apartado de fijos-discontinuos, y que una vez recicladas podrán ejercer adecuadamente esta función.**

Freiherr Hans Von Rotenhan, *¿Que se busquen otro pueblo!* (13.02.2001): **Resulta totalmente incomprensible que, en Mallorca, la diócesis excluya lingüísticamente a la mitad de sus feligreses. Es totalmente incomprensible, porque la Iglesia hace de transmisor de la política del Pacto (13.3.2001).**

**SI T'HA AGRADAT AQUESTA REVISTA
NO ET TALLIS I TELEFONA AL
971 265 005
I LA T'ENVIAREM CADA QUINZE DIES**

El Botifarra manipulador, Antonio Alemany, Omple El Mundo / El Día de Balears d'articles i de cartes al director falses

Com ja és habitual en ell, **Antonio Alemany Dezcallar**, també conegut com en *Pep Gonella - Emmerdeur - puput de cresta molla*, s'amaga darrera pseudònims i identitats falses per tal de donar la idea que una gran majoria de la població combrega amb la seva fòbia patològica contra la llengua catalana. Actualment, des del suplement **La Economía Balear**, Alemany empra i ha emprat els següents noms falsos que el **Lobby per la independència** ha desemmascarat: **Antonio José Gual**, **Joanet Economicatus**, **Juan Tugores**, **Antonio Tugores**, **Antoni Nebot**, **J. Nebot**, **A.S. Tramullas**, **Martín Morlá**, **SEB**, **GP** (Guillermo Poquet), **Felipe L. García**, **JGG**, **RBJ**, **RJF**, **RMH**, **RNH**, **HPB**, **JLF**, **JLL**, **JRF**, **JJK**, **JFK**, **JCJ**, **JCG**, **RRC**, **LRP**, **FJV**, **FJP**, **PGH**, **JPH**... En total, més de 30 noms falsos. Amb motiu de la campanya del diari foraster **El Mundo / El Día de Balears**, Alemany ha escrit totes les cartes al director relacionades a continuació rere les següents identitats apòcrifes. Cal afegir, però, que alguns d'aquests noms falsos han estat usats per Alemany en d'altres ocasions. Per exemple, quan escrivia a **Illespress** va tirar la pedra i va amagar la mà ocult rera **Antonio Gual Montis**, a **La Economía Balear**, ha emprat el de **Antonio José Gual**; ara ha recuperat el llinatge Montis per signar-se **Ramón Montis**.

Carta al director: **J. Giménez**: *¿Obispos o peones?* (12.3.2001): **La extraviada Iglesia de Mallorca sigue buscando compañeros catalanes. Extraños compañeros porque, de acuerdo con la estructura oficial de la Iglesia Española, la diócesis mallorquina pertenece no a Cataluña, sino a la Archidiócesis de Valencia. Pues bien, en la práctica, ni caso; y cada vez es más frecuente la colaboración, a nivel funcional, en el «día a día». Al parecer, está ya consumada la confabulación de curas mallorquinas con curas catalanes. A la chita callando. Es su método. (...) La decrepita Iglesia Catalana tiene un porvenir oscurísimo y ha contribuido a la bancarrota espiritual de Cataluña, la región española con más deterioro de la práctica religiosa y moral. Esos son, de hecho, los nuevos colegas del clero mallorquín. Todo un ejemplo de lo que no hay que hacer. Y encima, pretenden que los mantengamos y alimentemos. Pues eso.**

Carta al director: **Jesús García Marín** (Madrid): *Sobre el decreto del Obispado* (16.3.2001): **No teníamos bastante con la postura de la Conferencia Episcopal frente a los asesinatos del País Vasco; ahora leo con perplejidad el artículo publicado en EL MUNDO / EL DÍA DE BALEARES relativo a que todas las celebraciones litúrgicas ordinarias, salvo rarezas o excepciones se celebrarán en catalán. (...) No teníamos bastante y parió la abuela. A este paso, y eso nunca había pasado en Mallorca, nos dividirán en buenos y malos, en fieles e infieles. No hay nada más triste que darle la vuelta a la tortilla, en vez de compartirla (¿o hay que darle la vuelta para compartirla?). En fin, Dios nos dirá.**

Carta al director: **Ramón Montis**: *Respuesta a Tomeu Sitjar* («Un Ratzinger mallorquín») (17.3.2001): **Y respecto al llamado «Obispazo» (decreto del Obispo sobre las misas en catalán) (...) era una imposición intolerable desde el punto de vista católico y una gran torpeza que ha podido traer malas consecuencias, rechazos y abandonos a la Iglesia por parte de muchos feligreses. Pero hay que reconocer que han rectificado, y de sabios es rectificar.**

Carta al director: **Isabel Llorca** (Calvià): *El catalán en la liturgia* (20.3.2001): **Cuando una lee el decreto sobre el catalán en la liturgia de Mallorca, no puedo menos que preguntarse: ¿es este el cristianismo para estos nuevos tiempos? ¿Pertenece al Magisterio de la Iglesia el decidir qué lengua debe emplearse en la liturgia? (...) Conozco cinco personas que colaboran activamente en las tareas parroquiales, coro, catequesis, murales... que**

ya han avisado que dejarán de colaborar en las celebraciones que sean en catalán. Igualmente se replantean su aportación económica a la Iglesia. (...) Sinceramente creo que en el seno de la Curia de la Iglesia de Mallorca hay una serie de talibanes que tienen unas frustraciones y resentimientos que les hacen olvidar que su verdadera misión es la propagación del mensaje de Jesús.

Carta al director: **José Jiménez Pons**: *Por sus decretos los conoceréis* (21.3.2001): **La decisión del Obispado de Mallorca de imponer por decreto las misas en catalán implica: * Que la Iglesia de Mallorca se dedica a crear miedos y a fomentar odios. ¡Patético! * Pérdida de identidad propia mediante la falsificación interesada de nuestra historia. * Cambiar los principios constitucionales de Libertad, Justicia, Unidad, Defensa de los Derechos Humanos y Solidaridad entre los pueblos de España por una sumisión inmoral y bochornosa a unos fantasmales países catalanes. El Obispo de Mallorca y sus compañeros de viaje, tancatólicos, han decidido utilizar el tema del idioma para crear dependencias educativas, políticas, religiosas, que perjudicarán nuestro desarrollo y que, si no se remedia, hipotecarán el futuro de nuestros hijos. Así que no va a quedar más remedio que defenderse. Aunque, para empezar, sea con un respetuosísimo y pío corte de manga.**

Article: **Ramón Montis**: *Iglesia e imposición lingüística* (29.3.2001): **En este trozo de España, llamado Mallorca, hay dos lenguas oficiales, y esas dos son las que debe emplear la Iglesia indistintamente, atendiendo a la realidad social de su uso y comprensión en cada lugar. En Palma capital, usted sabe que todos hablan, leen y entienden perfectamente el castellano, por lo que aquí debe primar su uso en toda celebración litúrgica pública. Hay muchísimas familias de trabajadores peninsulares, sin contar el millón de turistas españoles que nos visitan cada año, y también cantidad de mallorquines que quieren oír la misa en castellano. ¿Por qué trata de negárselo? En los pueblos, sobre todo los de interior, las cosas son al revés. Ahí, primará el catalán. Y esto es así, y la Iglesia debe acomodarse a esta realidad social. (...) Ya hay bastante tensión, descontento y rechazo a la opresión lingüística que sufrimos los de fuera, para que la Iglesia se sume a ella. (...) el chantaje es el siguiente: si no vas a misa el domingo pecas, y para no pecar hemos decidido que en la misa que vayas, aunque sea en castellano, te vas a tragar, moniciones, cantos y lectura que te vamos a ir imponiendo por «pedagogía» y progresivamente en catalán. ¿No es esto un trágala y un chantaje impropio de la Iglesia, aunque usted lo quiera negar? Toda imposición, y más si es injusta, genera rechazo.**

Luis Fernando Fidalgo Hortelano, el periodista foraster instigador de la Campaña Palencia 1955

Llicenciat en Ciències de la Informació per la UCM (Madrid, 1979). Aquest individu de baixa estofa estudià Dret a la UCM i realitzà diversos cursos específics d'economia. Fou professor de Dret de la Informació a la facultat de Ciències de la Informació de la UCM (Madrid 1979-1983). Com a periodista treballà als diaris **Informaciones** (1976-1979) i **Cinco Días** (1980-1982). Fou redactor d'economia del diari d'extrema dreta **ABC** (1982-1984), redactor en cap del setmanari econòmic **El Nuevo Lunes** (1984), redactor d'economia del Grup Polanco a **El País** (1984-1987), cap d'economia del setmanari **El Globo** (1987) i redactor en cap de **Diario 16** (1987-1989). Fundador i subdirector del diari neofranquista, **El Mundo de Madrid** (1989-1991) i corresponsal del mateix diari a Londres (1991-1995). L'any 1995 fou enviat per Pedro J. A les colònies d'ultramar per dirigir **El Día del Mundo de Balears**, després de la nefasta gestió realitzada per Basilio Baltasar que a la vegada havia continuat la davallada en picat iniciada per Antonio Alemany. Luis F. Fidalgo resideix a es Capdellà des de 1995.

La infàmia que els forasters d'El Mundo / El Día de Balears oculten

El Mundo / El Día de Balears, rere una façana de periodisme seriós i respectable amaga un projecte vàndal, irracional, salvatge i criminal que se sustenta sobre la falsificació sistemàtica de la història. Afortunadament, però, mai no ha existit millor arma per lluitar contra la tirania que la informació detallada i contrastada. A continuació, per tal de deixar amb el cul a l'aire la manipulació dels esbirros de **Pedro J. Ramírez**, **Luis F. Fidalgo** i companyia, reproduïm els antecedents històrics arreu dels Països Catalans de la imposició bàrbara de la llengua espanyola dins l'àmbit religiós:

1666: El bisbe i inquisidor foraster natural de la Rioja destinat a Mallorca, Pedro Manjarrés Heredia, va prohibir el Cant de la Sibila sota pena d'excomunió.

1715: «**Que en las escuelas no se permitan libros en lengua catalana, escribir ni hablar en ella dentro de las escuelas y que la doctrina cristiana sea y la aprendan en castellano**» (De l'informe de José Patiño a la «*Consulta del Consejo de Castilla sobre el Nuevo Gobierno que se debe establecer en Cataluña*», del 13 de juny de 1715).

1755: Castigats a pa i aigua per parlar en català: «**Nos complacemos mucho en que (conforme al Capítulo Provincial) todos nuestros religiosos entre sí hablen en castellano y con los demás, o en latín o en castellano, so pena de pany y agua por cada vez que tuviesen con los nuestros conversación tirada en castellano**» (Article 10 del decret de Visita de l'any 1755 del provincial dels escolapis, Jorge Caputi, a Mataró).

1769: «**Amonestamos a todos los Predicadores (atendido el mandato de Nuestro Rey que Dios guarde -Carlos III-) procuren que se extienda la lengua castellana, predicando en ella, a lo menos, los sermones Panegíricos**» (Decret del bisbe foraster de Vic, Bartolomé de Sarmentero, datat el 10 de desembre de 1769).

1773: El bisbe foraster andalús destinat a Mallorca (1772-1777), Juan Díaz de la Guerra, publica l'*Edicto General* que estableix: **Mandamos a todos los Maestros de primeras letras, latinidad, y Rethorica que la enseñanza de estas, y de la Doctrina Christiana, se haga en lengua Castellana a tenor de lo mandado por su Magestad en su Real Célula de 23 de junio de 1768. (...) Así mismo mandamos a los Rectores, y sus Vicarios que actúen las partidas de bautismo, Confirmación, las de muertos y Casados, en lengua Castellana, bajo la pena de que no se les pasarán en la Visita, sus libros escritos en otra lengua, y bajo la de hacerlos traducir a su cuenta.** (Vegeu, Josep Amengual i Batle, *Llengua i catecisme a Mallorca: entre la pastoral i la política*, Palma 1991). Aquest andalús malparit, sens dubte un precedent històric de **Joaquín Rabasco**, va destacar paral·lelament per la seva tasca antil·lista: va prohibir que els nadons mallorquins fossin batejats amb el nom del beat, va prohibir el culte, els símbols i la causa pia lul·liana i fins i tot va intentar esborrar del calendari totes les festes dedicades al creador de la literatura catalana, Ramon Llull (Vg. Rosa Mª Calafat, *Sabotatge a la llengua catalana*, Palma 1999).

1828: «**Siendo las partidas de Bautismo, de Matrimonio y de defunción unos documentos fehacientes en todos los Tribunales del Reino, se hace preciso que en lo sucesivo se extiendan en idioma castellano, que es el idioma del Gobierno...**» (Ordre del bisbe foraster de Girona Dionisio Castaño y Bermúdez datada dia 16 d'abril de 1828).

1901: Bisbes no indígenes: «**Confiar los intereses de la Iglesia en Cataluña y la dirección de las conciencias cristianas, como así mismo la propagación y conservación de la fe católica, a obispos y sacerdotes de otras provincias españolas**» (Solucions proposades l'any 1901 per José Martos, governador civil de Barcelona, i Julio Amado, governador civil de Lleida).

1902: Los maestros y Maestras de instrucción pri-

maria que ensenassen a sus discípulos la doctrina cristiana ú otra cualquiera materia en un idioma ó dialecto que no sea la lengua castellana, serán castigados por primera vez con amonestación por parte del Inspector Provincial de primera enseñanza, quién dará cuenta del hecho del Ministerio del ramo; y si reincidiesen, después de haber sufrido una amonestación, serán separados del Magisterio oficial, perdiendo cuantos derechos les reconoce la ley (Artículo 2º del Real Decreto de 21 de noviembre de 1902, signat per Alfonso XIII a instàncies del president del govern espanyol, conde de Romanones, i del minis-

tre d'Instrucción Pública y Bellas Artes, Álvaro Figueroa).

1932: «Han sido los maestros y los curas los que han creado el catalanismo antiespañol» (Intervenció del diputat espanyolista Antonio Royo Villanova en el debat sobre l'Estatut de Catalunya a les Corts Constituents de Madrid, el 16 de juny de 1932).

1939: El comandant militar de Reus, Severino Valgañon Miguel, va posar una multa de 150 pessetes al rector de la parròquia de Sant Joan «por enseñar la Doctrina en

dialecto catalán».

1940: L'arquebisbe Josep Miralles, de Palma de Mallorca, en demanar la reedició del catecisme, va rebre la resposta següent: «Prohibida la publicació» pel que fa al «mallorquí», i autoritzada en castellà. A Reus van obligar a fer la representació d'*Els Pastorets* en castellà i van prohibir fer-la en català. (Vegeu Josep M. Solé i Joan Villarroya, *Cronologia de la repressió de la llengua i la cultura catalanes 1936-1975*, Barcelona 1993). Lobby per la Independència. Ω

R E P R E S S I Ó

Solidaritat amb Ardi Beltza, llibertat d'expressió

«El Jutge Baltasar Garzón i l'ex-ministre d'interior Mayor Oreja, continuen en la seva dinàmica d'empresonament i censura de tota veu dissident a tot l'estat amb l'intent de tancar la revista Ardi Beltza»

ESTAT ESPANYOL.- «La repressió contra la revista Ardi Beltza, revista de periodisme d'investigació i denúncia social, no s'atura, les maniobres que des de fa uns mesos estan realitzant representants dels poders fàctics de l'Estat espanyol, tant el ministeri d'interior del PP com l'Audiència Nacional des dels tribunals de justícia, estan començant a donar els seus fruits. Dijous 29 Garzón engegà una de les seves operacions espectacular amb una filtració a tots els mitjans de comunicació oficials on s'anunciava el tancament d'Ardi Beltza. En un nou deliri processal del superjutge, Garzón decreta el tancament d'Ardi Beltza segons l'article 129 del codi penal i com a mesura cautelar

per a que Pepe Rei no continui «desenvolupant la seva activitat delictiva» amb la infraestructura de la revista. El dilluns 2 Garzón cità a una declaració indagatòria el director de la revista Pepe Rei, empresonat des del 19 de gener a la presó de Madrid II (Alcalá Meco) i li notificà que se li canvia l'acusació inicial de col·laboració amb banda armada pel càrrec de pertinença. La nova acusació s'inclou al sumari 18/98, per tant Garzón segueix insistint febrilment en què Rei forma part del front informatiu d'ETA. Pepe Rei continua defensant la seva innocència, la persecució política i judicial contra ell per practicar un periodisme no complaent, i l'obsessió de Garzón per empresonar-lo. Els i les treballadores d'Ardi Beltza han difós un comunicat defensant que Ardi Beltza és periodisme, ni més ni menys, i precisament per això volen tancar-la. En 15 números publicats, ningú no ha pogut qüestionar la veracitat de les informacions publicades, per això recorren a altres arguments per restar-li legitimitat. Des del comitè de suport a Ardi Beltza es fa una crida a la societat civil a defensar el seu dret a rebre informació veraç i contrastada i a la llibertat d'expressió, i s'ha convocat una concentració a Plaça Sant Jaume l'endemà del tancament anunciat. Podeu adherir-vos al manifest de suport a la revista dirigint-vos a l'adreça de correu <ovellanegra@nodo50.org>» Grup de Suport Ardi Beltza 3/04/01

Continua la persecució esquizofrènica contra Ardi Beltza

CASTELLSERÀ/L'URGELL.- El passat divendres 23, estava programada a Castellersà (l'Urgell) una taula rodona sota el títol «llibertat d'expressió al segle 21», amb la presència d'un membre d'Ardi Beltza, i un passi del video «Periodistes el negoci de mentir». L'acte, organitzat pel col·lectiu local «Escamots la rànica» amb la col·laboració de l'ajuntament de la localitat, va ser criminalitzat des del dimecres, amb trucades de diferents estaments (diputació, subdelegació del govern...) a l'alcalde i el regidor de cultura i joventut, els quals foren amenaçats amb aplicar-los la llei antiterrorista si continuaven amb l'acte, i amb retirar ajuts i subvencions al poble. Dijous a la nit, després d'hores de reunió, es va decidir suspendre l'acte, davant la possibilitat que en sortís perjudicat el poble sencer. El divendres, joves de Castellersà penjaren una pancarta en protesta per la suspensió de l'acte on es llegia «llibertat d'expressió???. Contra-Infos 3/04/01 Ω

Comunicat d'Unitat Nacional Catalana sobre la "Feria de Abril"

Manifestem el nostre rebuig enfront la celebració en terres catalanes (enguany en el Poble Nou, Barcelona) de la denominada «Feria de Abril», per considerar-la un atac a la nostra cultura i un atemptat a la convivència en el nostre país.

Any rere any la FECAC organitza aquesta «feria» on es despleguen activitats anticatalanes, atacades per entitats marcadament espanyolistes com ara el Fòrum Babel, Convivència Cívica o l'associació Cervantes, amb la intenció d'atreure la immi-

gració andalusa a postures llerrouxistes.

Ni la FECAC ni el seu president en García Prieto representen, com pretenen, al conjunt de la immigració andalusa, sinó a la minoria més xenòfoba i endarrerida d'aquest col·lectiu. D'aquesta manera la «feria», enlloc de ser una mostra de la cultura andalusa (que mereix el nostre respecte) esdevé el producte del desarrelament d'una part dels andalusos residents a Catalunya, que busquen en l'espanyolisme més ranci una excusa per no integrar-se en la societat que els ha acollit.

Per tant, fem una crida a tots els catalans i catalanes, sigui quin sigui el seu origen, i a les entitats i partits polítics catalans a no participar en aquesta farsa espanyolista i manipuladora dels sentiments del poble andalús. **NO A LA COLONITZACIÓ**

CULTURAL! ANDALUSIA ANDALUSA ! CATALUNYA CATALANA ! Ω

Secretariat Nacional d'Unitat Nacional Catalana
29 de març de 2001

Queixa a Iberia pel tractament a persones minusvàlides

Iberia. Unidad Relaciones Clientes. Apartado de Correos N. 548 F.D. 28080 Madrid. España

Amb aquest escrit vull formular una queixa a IBERIA, per dos fets que he pogut presenciar abans d'emprendre el vol IB1712 BCN-PMI que tenia la sortida prevista a les 12:55 de dissabte, 31/03/01 i que patí un retard de 25 minuts.

Primer fet: Per a 4 passatgers que arriben tard a l'aeroport, IBERIA posa a la disposició DOS AUTOBUSOS DELS GROSOS per dur-los des de la terminal fins a l'avió—enlloc de recórrer a cotxes més petits i que comportin manco despeses... essent així que la resta hi havíem hagut d'anar estrets com a sardines...

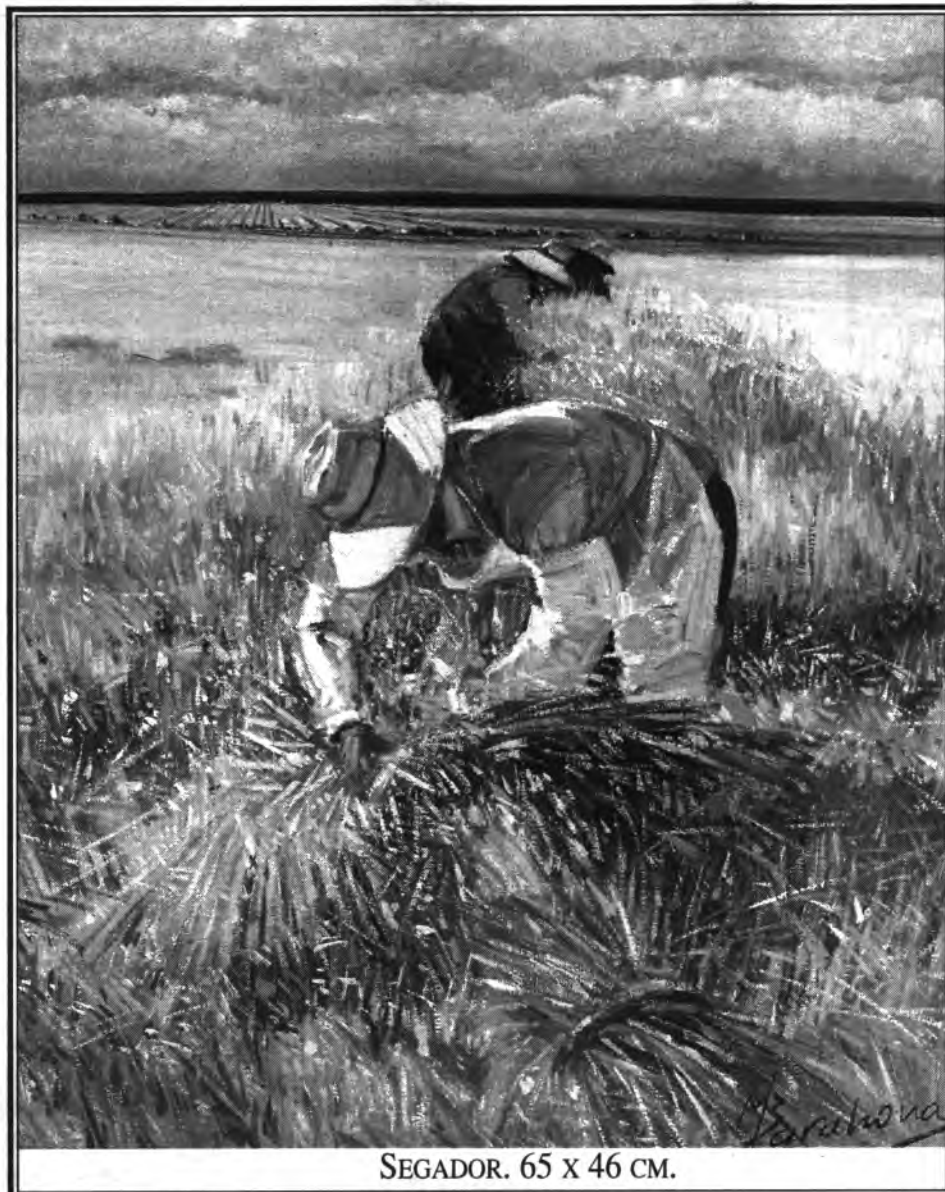
Segon fet: Dues persones minusvàlides que van en cadires de rodes, després d'haver hagut de passar mil i uns equinoccis a la terminal (espera a l'exterior, al vent fresc que bufa considerablement; tardança en l'a-

ribada de furgonetes adaptades per a cadires de rodes, autobús no adaptat, queixes dels familiars al personal d'IBERIA, etc.), es troben amb la dificultat d'haver de pujar l'escaleta de l'avió; s'hi neguen i reclamen un altre mitjà; al cap d'una bona estona els fan pujar a un muntacàrregues... l'avió surt amb 25 minuts de retard.

DEMAN UNA MILLOR ATENCIÓ A LES PERSONES MINUSVÀLIDES, ALMANCO AL MATEIX NIVELL DE LA GENT QUE ARRIBA TARD A UN VOL D'IBERIA. Ω

A Pilar Sánchez, Sobrecargo BOEING 757, gràcies per l'atenció que hi dispensa.

**Cecili Buele i Ramis -
Palau Reial, 16 07001 Palma**

SEGADOR. 65 X 46 CM.

Gaudí, un arquitecte universal: In memoria del 75 aniversari de la seva mort

MIQUEL ALEMANY I BAL·LE

El 10 de juny de 1926, morí a Barcelona, víctima de un accident de tramvia, un home vell de setanta cinc anys, d'aspecte humil, que caminava pel carrer Bailén de Barcelona, a la altura del carrer Corts (avui Gran Via de les Corts Catalanes) un tramvia que circulava a gran velocitat li envestí i matà al pobre home que ningú pogué identificar immediatament. Posteriorment, saberen que es tractava del famós arquitecte Antoni Gaudí i Cornet.

La seva pèrdua fou molt sentida pel poble català ja que es tractava de un geni en el món de la construcció de edificis i un del més grans arquitectes dels dos darrers segles.

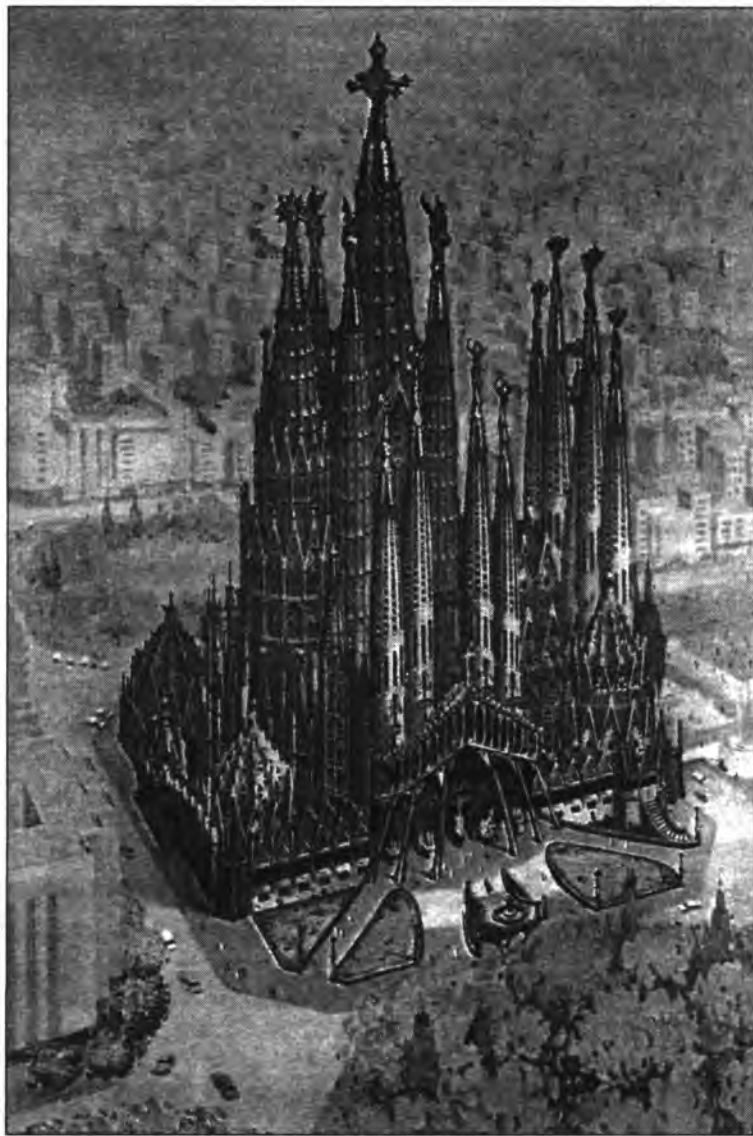
Gaudí va néixer el 25 de juny de 1852, a la ciutat de Reus (Baix Camp). L'any 1870 ingressà a la Escola de arquitectura de Barcelona. Començà a treballar l'any 1876 amb els arquitectes Villar, Sala i Martorell. Acabà la carrera de arquitectura l'any 1878 i obrí aquest mateix any un despatx al carrer Call de Barcelona. Entre 1890 i 1894 projecta edificacions a terres d'Andalusia, Lleó i Astorga.

Cap 1904, viatjà a Mallorca, on el bisbe Campins li demanà que fes unes obres de reforma a la Seu. Aquestes obres, avui en dia han encetat polèmiques. Hi ha gent que creu que Gaudí no es lluí i no demostrà en aquesta ocasió ser un geni de la arquitectura.

L'any 1910 aconseguí una bona reputació amb la seva exposició a París, celebrada a la Société Générale des Beaux Arts.

La seva obra més important fou el temple de la Sagrada Família de Barcelona, definit pel poeta Joan Maragall com la «Catedral dels pobres». L'any 1905 esdevingué com «La Nova Catedral de Barcelona». Gaudí treballà des de 1914 fins a la seva mort en aquest famós temple. Avui en dia, encara no es troba acabat ni molt menys. Hi ha molt que fer perquè les obres restin acabades per sempre. De fet, ha sigut sempre un temple misteriós. Gaudí realitzà el projecte d'una forma monumental. Era un projecte molt ambiciós i grandios a la seva època que no hi hagué fons per acabar ho.

Quan esclatà la guerra de 1936, els treballs s'aturaren. Durant un quants anys no es pogué fer res degut a que el país es trobava a la misèria, hi havia fam i manca de diners per con-

Temple expiatori de la Sagrada Família. Interpretació de l'obra acabada.

tinuar les obres.

Durant la dècada dels anys cinquanta continuaren els treballs, que han durat fins els nostres dies, sense que hagin estat acabats.

Quan l'any 1982, el papa Joan Pau II, visità Barcelona, va fer una aturada al temple de la Sagrada Família, quedà impressionat per la bellesa de l'obra de Gaudí.

El temple de la sagrada Família ha sigut enigmàtic. Un incendi al taller on es projectaven els plànols del temple, els destruï, i això fa que el acabament es converteixi en una equació diofàntica, es a dir aquella equació que té més incògnites que equacions, que la fan impossible de resoldre.

Els catalans, sempre han considerat a la Sagrada Família, com patrimoni seu, molt més que el Parc Güell o la casa Milà (declarats l'any 1984 com Patrimoni de la Humanitat per la UNESCO).

Mai, han volgut que l'Estat Espanyol subvencionés les obres per acabar l'obra més important del arquitecte de Reus.

Aquestes obres, estan fetes i seguiran fins el final amb almoines i aportacions del poble català

. La visita al Museu Gaudí, ubicat al mateix temple, entre les places Gaudí i Sagrada Família, en confluència amb els carrers Provença i Mallorca, és una forma d'ingressos que té el Bisbat de Barcelona perquè el temple digui adéu a les obres de construcció.

enguany, es celebra el 75 anys de la desaparició del més gran dels arquitectes del segle XX. Es celebraran a les ciutats on

Gaudí deixà mostra del seu art, diversos homenatges, tal com exposicions o conferències.

El millor homenatge que es podria dedicar a Gaudí seria que l'any 2001 fos el acabament de la Sagrada Família i que es consolidés com l'obra màxima del geni de Reus.

Seria força interessant que les autoritats de Catalunya (civils i del clergat) es possasin d'acord perquè aquestes obres acabassin d'una vegada. La Generalitat, l'Ajuntament de Barcelona i els Bisbats de Catalunya ha de fer un esforç, que la cultura en general i la arquitectura en particular agrairan molt. Seria el millor homenatge a Gaudí. L'arquitecte del Baix Camp estaria molt content si aixequés el cap. Ω

Les JERC denuncia la desfilada del 12 de juny a Alacant

Davant la desfilada militar prevista el proper 2 de juny a la ciutat d'Alacant, en el marc de la celebració del Dia de les Forces Armades, les JERC volem denunciar la insistència per part del govern central i la immediata acollida de l'Ajuntament d'Alacant per fer actes d'apologia militar i ostentació armamentística als Països Catalans.

Les JERC volem manifestar de nou el nostre rebuig a la desfilada militar i a les forces armades ja que: La desfilada militar vulnera la normativa vigent respecte als actes de la "Fiesta Nacional de España" regulada al RD 862/1997 que trasllada al 12 d'octubre els actes i estableix que en aquesta jornada només es podran fer "actes interns" i no al carrer, com una altra vegada pretén fer el ministeri de Defensa. Aquesta circumstància, i les fortes protestes que manifestarem davant la desfilada a Barcelona, van fer que Trillo digués que compliria la legalitat a partir del l'any 2001. Una vegada més les paraules del govern han esdevingut falses.

La fiesta nacional, no és la nostra festa. Per tant, denunciem també el fet que la desfilada es realitzi, per segona vegada, al nostre territori. No hem d'oblidar el manament constitucional a les forces armades a l'article 8.2 que els encomana com a missió garantir la integritat territorial.

L'exèrcit espanyol suposa una amenaça cap a la seguretat, la pau i la llibertat de la societat que diu defensar, així com cap a les seves institucions i voluntats democràtiques (Setmana Tràgica, Guerra Civil, 23-F...)

L'exèrcit espanyol ens costa unes 50.000 pessetes per persona. L'actual govern té previst gastar-se 800.000 milions per col·laborar en la fabricació d'un caça bombarder europeu i n'és un dels principals venedors d'armes al Marroc, al mateix temps que s'arma contra "l'amenaça del sud". La investigació científica dedica gairebé el 5% dels seus recursos a finalitats militars. L'excessiva partida pressupostària a l'exèrcit augmenta les desigualtats socials: el govern central desvia els nostres ingressos cap als exèrcits i retalla per altra banda, la despesa social,

sanitària i educativa. Quantes beques ens denegaran a costa de la desfilada?

La seguretat i defensa s'han de basar en la resolució dels problemes que són l'origen de molts conflictes i mostres de violència (fam, explotació, misèria, atemptats contra les minories) i no creant i sobredimensionant els aparells de guerra i exhibir-los. L'exèrcit espanyol contribueix a la perpetuació d'un ordre internacional injust.

Els valors que exalten les forces armades (violència, jerarquia, obediència cega, masclisme, homofòbia, falta de sentit crític...) són valors antònims a la societat que volem i defensem. La societat dels Països catalans ha demostrat de manera contínua un fort rebuig a aquests valors. Ja ho vam demostrar el passat 27 de maig a Barcelona i ho manifestem de nou ara:

Si volem protegir la pau i els drets humans, el que cal és que els Estats i la comunitat internacional aposten clarament per la reducció de les desigualtats entre la societat, entre el Nord i el Sud, pel reequilibri ecològic, per l'aprofundiment democràtic, per un desenvolupament sostenible i per un desarmament efectiu.

El País Valencià, els Països Catalans, han estat sovint, escenaris de manifestacions de solidaritat i acolliment. El suport a la pau ha tingut importants referents al nostre país: el volum de l'objecció de consciència i la insubmissió, el creixement de l'objecció fiscal, l'alta participació en els actes contra la desfilada a Barcelona, etc.

La celebració d'una desfilada militar a la ciutat d'Alacant, o a qualsevol altre lloc, és un gest innecessari, absurd i incoherent. Volem que Alacant siga un exemple i una mostra de la Cultura de la Pau no de la cultura de la violència.

Per tot això, cridem la ciutadania i el jovent en particular, a mostrar el seu rebuig a la desfilada militar i el seu suport a la cultura de la pau. Ω

**FEDERACIÓ DEL PAÍS
VALENCIÀ de les
JOVENTUTS
D'ESQUERRA
REPUBLICANA DE
CATALUNYA**

L'estat de la llengua catalana a la Ciutat de València

VICENT ROMANS

Amb la primavera arriben les Trobades d'escoles en valencià. Enguany, la Federació Escola Valenciana ha convocat, entre d'altres, un aplec a la ciutat de València, la qual, en paraules de R. Lapiedra, en un discurs com a rector, «pel seu pes demogràfic, polític i cultural és una peça clau en la reconstrucció del País, el qual per a bé i per a mal no ha deixat mai de mirar-se i no deixarà mai de mirar-se, amb vista al futur, en aquesta contradictòria i volguda ciutat».

La ciutat que dona nom a la nostra llengua manté, certament, amb ella una relació contradictòria. No debades, R. L. Ninyoles es refereix a l'«ambivalència» com el tret més notable del cap i casal, tesi que també defensaren J. V. Marqués, en La llum i el caos o J. F. Mira, en la seua guia de la ciutat. Així, la mateixa ciutat en la qual des de fa cinc segles viu una classe dominant que parla en castellà, on han estat reiterat objecte de sàtira, des de fa més temps encara, els llauradors de l'horta i la seua llengua, «malenconies del temps ja passat», que va escriure J. Gassull, i on va

arrelar recentment —i torne a citar l'anterior rector— una «campanya de violència, intimidació i confusió» sobre la nostra llengua, la manté encara viva i, si hem de fer cas de les dades, recupera el seu coneixement i augmenta l'ensenyament en valencià.

Malgrat la política lingüística dels governs conservadors a la Generalitat i a l'Ajuntament, podem estimar que, a hores d'ara, quasi un 95% de la ciutadania major de 3 anys de la capital entén el valencià, i més de la meitat pot parlar aquesta llengua, una capacitat que, si analitzem les dades per barris, es correlaciona de manera inversa amb la presència de població forana de les comunitats autònomes castellanoparlants.

També aproximadament la meitat de la població declara poder llegir en valencià i poc menys d'una quarta part dels habitants es pot estimar que pot escriure la llengua pròpia. El paper de l'escola hi és innegable, perquè les dades del Padró de 1986 arrellegaven un migrat 6% de persones amb capacitat d'escriure, proporció que, a hores d'ara, s'haurà multiplicat per quatre.

El valencià és llengua vehi-

cular de l'ensenyament per a uns 2.000 xiquets i xiquetes d'Educació Infantil (amb més de 3 anys) a la ciutat de València, uns 3.700 a l'Educació Primària, i uns 1.500 a la Secundària, tant obligatòria com postobligatòria. En total, més de 7.000 xiquets o xiquetes, la pràctica totalitat dels quals es troba a centres públics d'ensenyament. A més, cal afegir uns 18.000 estudiants que opten per fer l'ensenyament universitari en valencià als centres superiors que hi ha a la ciutat, tant de la Universitat de València (Estudi General), com de la Universitat Politècnica de València. En conjunt, doncs, més de 25.000 persones. En termes percentuals, es tracta d'un 19% de l'ensenyament públic no universitari i d'un 21% de l'ensenyament públic universitari, percentatges que es troben en augment. Així, si es manté la tendència actual, el curs pròxim s'arribaria a un 21% en l'ensenyament no universitari i el següent al 23%. I, adoneu-vos, als primers cursos d'Educació Infantil dels centres públics, 1 de cada 3 xiquets i xiquetes ja rep l'ensenyament en valencià. «Malenconies del passat» o festa per al futur? Ω

Cruïlla d'odis

L'odi és, amb l'amor, el sentiment més profund que caracteritza l'ésser humà. Individualment, equival a una sensació o sentit pregon de malvolença o aversió envers algú, o a una repugnància o repulsió per alguna cosa. Col·lectivament, pot afectar a grups socials, religiosos, racials o nacionals. L'animadversió o fòbia dels nazis envers els jueus, dels blancs integristes contra els negres o dels castellano-espanyols cap als catalans, demostra clarament la irracionalitat destructiva que pot assolir aquest sentiment.

El cinema s'ha ocupat extensament de la qüestió, car és un tema cinematogràfic (i literari) per excel·lència. En podríem esmentar, ací, una producció nord-americana de l'any 1947, *Cruïlla d'odis*, d'Edward Dmytryk (dels cineasta incisiu i compromès de la primera etapa, i no del realitzador-delator, pla i comercial, post depuració maccarthista). En aquest film, el protagonista, un sobri

i eficaç Robert Young, enfrontat a l'antisemita Robert Ryan —una presència inquietant, la seva— hi vessa la següent reflexió:

“Els ignorants sempre se'n riuen del que no entenen. Els fan por les coses que no entenen i acaben per odiar-les. (...) L'odi és sempre el mateix, sempre capaç de matar. Undiamata als catòlics irlandesos, al dia següent els jueus (...). És difícil frenar-lo, pot acabar matant els qui duen corbates de ratlles (...)”, ... o els nascuts a l'Empordà (l'afegit és meu).

La conjuminació d'odi o animositat. D'ignorància i de mala fe o mala bava és una combinació explosiva. Els desastres i atrocitats que han causat en la humanitat són innombrables. És per això que, almenys, necessitem tota la informació possible. Estam massa poc informats. Mentre això sigui així, serem presoners dels nostres pocs coneixements. Ω

Andreu Salom i Mir

Dites relacionades amb la lluna

La lluna de gener, pariona no té.

La lluna de gener, set virtuts té.

La lluna del gener, és la més clara de l'any i mirar-la no fa dany.

La lluna es bona per a anar de nits.

La lluna i el ploure a mar, no serveix per a res.

La lluna nova del dijous, la millor per tallar bosc.

La lluna octobrina, set llunes endevina.

La lluna roja la collita s'emporta.

La lluna setembrals és la més clara de l'any.

La millor lluna és la lluna negra.

La nit del Sopar, la lluna plena ha d'estar.

La punta de l'arada en lluna de Nadal vol ser tallada.

La veritat és com la lluna: com més a prop més enlluerna.

La vinya per són menester, cavada i podada en la lluna vella de gener.

Llum de lluna ni eixuga ni madura.

Lluna ajaguda, mar remoguda.

Lluna ajaguda, mariner de peu.

Lluna amb banyes cap al mar porta vent i tempestat.

Lluna amb banyes, terra mullada. (Àngel Daban) Ω

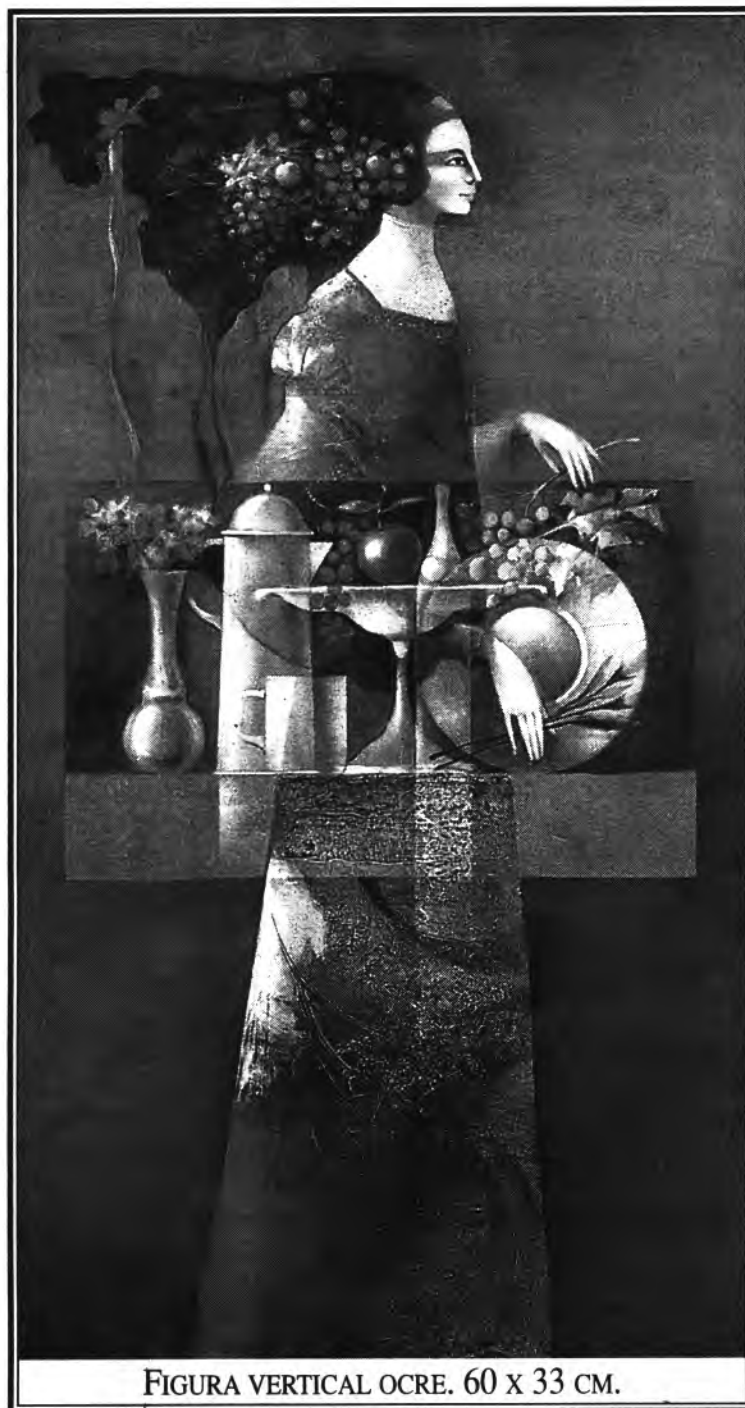

FIGURA VERTICAL OCRE. 60 X 33 CM.

Romanticisme alliberamnt nacional

MIGUEL ÀNGEL RODRÍGUEZ I FERNÁNDEZ-POLITÒLEG

Fou en Josep Guia qui exclamà "Trista condició la de qui viu sense saber quina és la seva nació!" Certament, tot ésser humà necessita tenir clar a quina nació pertany. Una persona podrà sentir o no estima pel seu país (igual que en podrà sentir o no pels seus pares, pel seu físic, pel color del seu cabell, etc.) però haurà d'ésser nacional d'algun territori concret, ja que ningú no és totalment apàtrida, ni li convé d'ésser-ho, com ja demostraré durant la meua exposició.

Tots tenim alguna pàtria, més gran o més petita, més pobra o més rica, amb la qual podem sentir-nos més o menys identificats, però que existeix. Mai no he conegut ningú que sigui totalment apàtrida, ja que tothom, en major o menor mesura, se sent identificat amb un paisatge, una llengua, uns costums, i una comunitat nacional específica. El fet que algú no s'estimi el seu país, i que fins i tot en renegui, no el fa apàtrida; igual que el fet que hom renegui del color blanc de la seva pell no el fa negre. Una persona podrà odiar els seus pares però, evidentment, aqueixa persona té uns pares, encara que ni els parli, no els vegi mai o que no els conegui; però el fet que una persona no vulgui saber res dels seus pares, o que no els conegui, no significa que no en tingui, ja que tothom és fill d'algú, li agradi o no.

Ara, si tots estem abocats, en major o menor mesura, a sentir-nos nacionals d'algun país, això no significa que no estem en disposicions reals de triar la nostra nacionalitat. No existeix absolutament ningú que ens pugui negar, moralment, el dret a elegir quin ha d'ésser el nostre país.

Molt s'ha escrit en els darrers dos segles sobre el tema nacional, i són moltes les teories que s'han bastit per a (intentar) explicar el fet nacional.

Des de la Revolució francesa de 1789, han estat tres els models teòrics que s'han construït a Europa per a definir què és una nació, models que, tot breument, exposaré a continuació.

1ª Teoria: La Jacobina.

Poc abans de la Revolució francesa ja s'havien donat les primeres teoritzacions d'aquest corrent de pensament. Durant el segle XVIII, l'il·lustrat Rousseau

havia parlat de la necessitat de l'existència d'un contracte social entre els ciutadans i un Estat determinat. L'Estat seria una mena d'ésser totpoderós, capaç d'afaiçonar la voluntat col·lectiva en el marc territorial que dominés. Aquest Estat utilitzaria les tradicions i el patriotisme per a fer sentir-se una comunitat unida i solidària als ciutadans que hi habitaven. Per això, s'hi hauria d'instaurar una educació nacional a través de la qual els nens acabessin sentint-se integrats dins una pàtria concreta.

Ja en 1789, l'abat Siyès, en el seu pamflet «*Què és el Tercer Estat?*», considerava que només la burgesia constitueix la nació. Més tard, la nació s'acabà identificant amb el poble que havia enderrocat la monarquia francesa, i per tant també les classes populars acabarien conformant-la.

En aquest model de nació, l'Estat esdevé el centre de tot el sistema. Sense Estat no és possible l'existència de la nació, i és l'Estat qui fa la nació, que ha d'ésser homogènia, encara que per a això destrueixi unes altres cultures i hagi d'assimilar unes altres pobles. Tal és el cas de l'Estat francès, que intenta acabar amb les pobles occità, cors, bretó, basc o català, entre d'altres.

En el cas de l'Estat francès, com que el poble més potent, el més poderós, és el francès, i és aquest el que basteix l'estructura burocràtico-administrativa estatal, el que controla l'exèrcit i la policia, així com els mitjans de comunicació de masses i l'ensenyament, acabarà essent aquest poble, el francès, el que s'imposarà a la resta; i la seva llengua, la francesa, la que esdevindrà «llengua nacional», a costa de les altres. Així, els francesos, de la mà de l'administració que ells mateixos han creat, intensifiquen el procés de destrucció de la consciència nacional de la resta de pobles que malviuen sota aquell Estat. Si per als francesos la Revolució constituï la creació del seu modern Estat-nació, per als catalans del nord significà l'augment de la pressió colonialista per part del govern de París.

Però aquest model d'Estat-nació influirà molt entre els liberals del segle XIX i, com no, entre les classes dominants de l'Estat espanyol. Així, si els francesos crearen l'Estat francès,

amb la llengua francesa com a punta de llança homogeneïtzadora, els castellans, dominants a l'Estat espanyol, cercaren el seu propi model d'Estat centralitzat sobre la base del dret, cultura i llengua castellans, tot continuant la tasca expansionista que ja venien fent, a Catalunya, des d'abans del regnat de Felipe V de Borbó. Francesos i espanyols compartiren (i encara avui ho fan) la mateixa visió d'Estat, unitari, jacobí, centralista, homogeneïtzador, i destructor de la diversitat, que avui dia amenaça l'estabilitat regional i tot procés de construcció europea.

Però si per a esdevenir nació és indispensable tenir un Estat propi, què passa amb Catalunya?, no és una nació? Segons aquesta teoria, l'única part del nostre país que constituïria una nació seria Andorra, car és independent.

Així doncs, aquesta teoria de la nacionalitat no ens serveix als catalans, com no serveix a cap nació oprimida del món, ja que no tenim una estructura estatal pròpia que abasti tot el nostre territori. En qualsevol cas, la creació d'un Estat unitari, que abasti totes les terres que històricament sempre han compost la Nació Catalana (del Rosselló al Baix Segura i del Baix Cinca fins a Menorca o, àdhuc, L'Alguer) ha d'ésser el nostre objectiu col·lectiu com a poble, però amb la consciència present de que nació, ja ho som ara, i el futur Estat Català n'ha d'ésser la conseqüència.

2ª Teoria: La Romàntica.

En contraposició a la teoria francesa de nació, aparegué aquesta nova teoria, la romàntica, nascuda a Alemanya. El concepte alemany de nació té uns fonaments culturalistes força accentuats. Les seves arrels teòriques provindrien del filòsof Johann G. Herder, en la segona meitat del segle XVIII. Per a Herder, la nació vindria per herència biològica, i s'identificaria amb una raça, una llengua i una història concretes. La comunitat nacional fos una mena d'esperit col·lectiu del poble, el *Volkgeist*, on la cultura fos l'eix central de la pròpia afirmació. Aquesta nacionalitat es transmetria de pares a fills, i passaria d'aquesta manera de generació en generació. Per tant, la nacionalitat s'heretaria, no seria cap Estat l'encarregat de crear-la artificialment.

El respecte a les diferents llengües i, per tant, als diferents pobles, fos bàsic per a crear una comunitat internacional pacífica. Les nacions, diguem-ne, naturals, formarien un sistema de relacions pacífiques, mentre que els Estats serien els que provocarien les guerres. Segons se'n dedueix, d'aquesta teoria, no són les nacions les que generen violència, sinó que són els mecanismes estatals els que ho fan.

Augmentà l'interès per l'estudi de la història, del passat, per la recerca de les arrels ancestrals del poble. I en aquesta recerca històrica destacà un altre filòsof alemany, J. Gottlieb Fichte, segons el qual tota nació tenia una missió a complir en l'esdevenir històric.

Dins aquest corrent, és interessant l'aportació que va fer l'italià Giuseppe Mazzini. Per a Mazzini, «la pàtria és abans que res la consciència de pàtria.»

3ª La Teoria Marxista.

La irrupció de les teories marxistes, a la segona meitat del segle XIX i durant el s. XX, ha suposat una nova visió pel que fa a la qüestió nacional a Occident. Tradicionalment, els marxistes han deixat (oficialment) la qüestió nacional desada en un segon pla, sempre subordinada a la qüestió social. Allò verament important fos el control dels mecanismes de poder per part del proletariat. Així, com que la fi és la revolució socialista, el tema de les nacionalitats quedarà subordinat a aquesta revolució. Els esquerrans donaran suport a aquells moviments de reivindicació nacional, com l'irlandès o el polonès, que siguin beneficiosos per a l'alliberament social de les classes populars; però a la resta de moviments d'alliberament nacional no els en donaran.

S'acabarà produint una divisió entre els «marxistes occidentals», encapçalats per Rosa Luxemburg, contraris a les lluites d'alliberament nacional; i els «marxistes orientals», amb els austríacs Otto Bauer i Karl Reuner (*austromarxistes*), que s'adonaran de la força revolucionària existent dins de qualsevol moviment independentista.

Si el comunisme ortodox pensava que l'opressió que patien moltes nacions desapareixeria amb l'adveniment de la societat comunista en el futur, Otto Bauer creia tot el contrari, ja que pensava que en accedir les classes populars a la cultura s'arribaria a un reviscolament de la qüestió nacional. Avui, amb l'arribada del segle XXI, ha quedat demostrat que

la suposada classe obrera internacional i apàtrida preconitzada pel marxisme i l'anarquisme ortodoxos no s'ha conformat enlloc. Tanmateix, allò que anuncia Bauer que l'accés a la cultura de les classes populars accentuaria les diferències nacionals, sí que s'ha produït. No és d'estranyar, doncs, que els joves catalans, més cultes i amb més formació que els nostres avantpassats més propers, siguem els qui estem tirant endavant el procés de recuperació nacional del nostre país. Només cal veure les diferents manifestacions a favor de la llengua o de la independència que es produeixen a Catalunya, mireu qui milita a les organitzacions patriòtiques (partits polítics, sindicats estudiantils, etc.), som, bàsicament, els més joves.

Lenin defensà el dret de tota nació a ésser independent i a bastir el seu propi Estat. De fet, l'alliberament nacional d'un poble podia comportar també l'alliberament social de les classes populars, sempre majoritàries en el si d'un país.

Aquesta teorització de la nacionalitat tindria un rerefons purament materialista, és a dir, el poble, format per les classes treballadores, es constituïria en Estat independent perquè això beneficiaria els seus interessos econòmics. Si les classes burgeses haurien creat els Estats centralistes i homogenis (el francès, el britànic, l'espanyol...), cercant la unitat de mercat i l'expansió del model capitalista de producció; les classes populars haurien de destruir aqueixa unitat de mercat, en benefici del proletariat, cercant així una societat més justa i igualitària.

És cert que en aquests cents anys han passat moltíssimes coses. Hem vist com, en temps de guerres mundials, les masses treballadores s'han sentit més unides als burgesos del seu país que no pas als treballadors estrangers. En les dues guerres mundials, els obrers es mataren entre ells en defensa dels seus «interessos nacionals». I avui dia, als estats espanyol i francès, els treballadors i burgesos espanyols o francesos no es barallen entre ells a l'hora de defensar els seus interessos «nacionals», sinó que fan pinya contra els catalans o contra qui sigui. Com algú digué en certa ocasió «*el més semblant a un espanyol de dretes és un espanyol d'esquerreres*»; dita que podem aplicar igualment als francesos. Així ha estat, és i serà.

Haig de puntualitzar, però, que un poble no és, per si mateix, ni de dretes ni d'esquerreres; ni capitalista ni socialista; ni burgès

ni proletari; ni cristià, musulmà, budista o ateu. Un Estat sí que pot, i de fet ho és en moltes ocasions, algunes d'aquestes coses, però una nació no. Un Estat pot definir-se ideològicament, ja que és una estructura artificial; una nació no. I el mateix passa amb les llengües. Dir que el català és una llengua burgesa sembla una broma de mal gust. En els anys del franquisme oficial (ara tenim un franquisme, diguem-ne, subliminal), els feixistes espanyols escrivien per les parets del nostre país: «No hables catalán, es la lengua de la burguesía» («No parlis català, és la llengua de la burgesia»); al que

els catalans responien escrivint a sota: «No parlis espanyol, és la llengua de la policia».

Després d'analitzar les diferents teories que defineixen què és, o com es constitueix una nació, els catalans hem de rebutjar la primera d'elles, és a dir, la jacobina, car és aquesta la teoria nacional que per nosaltres resulta més perniciosa, en negar-nos, com a Poble Català, la nostra pròpia existència com a Nació.

D'entre les altres dues teories, la romàntica i la marxista, la experiència m'ha demostrat que la segona d'aquestes resulta dissolvent per a l'establiment d'una consciència nacional forta, car sublimina la Nació a uns interessos econòmics determinats, i aliena d'aquesta manera el Poble sobirà, que acaba per diluir-s'hi, en tant que poble diferenciat, en una mena de macroprojecte de tipus economicista, fred, mancat d'esperit humà i homogeneïtzador on tot, absolutament tot, queda reduït a l'anàlisi econòmica. Aquesta subjugació de la Nació i de l'Home a l'economia (pròpia també, sigui dit de pas, dels sistemes capitalistes de producció) no poden fer sinó alienar el Poble en la seva totalitat, privar la persona de tota racionalitat i reduir-lo a mer factor especulatiu. No entraré a valorar la validesa o no de les anàlisis de tipus marxista pel que fa a l'assoliment del benestar social de les persones o en l'àmbit de la solidaritat humana, car no és la finalitat d'aquest assaig la de cercar noves vies de progrés social, o la de valorar les ja existents.

La meua intenció és buscar la millor de les teories possibles que serveixi al nostre poble, el Català, com a element d'anàlisi i d'acció que el meni cap al seu alliberament nacional, i amb el pas del temps m'he adonat que una teoria d'alliberament marxista, que no veu les persones com a éssers humans amb voluntat pròpia sinó com a meres peces dins l'engranatge del sistema de producció socialista, no pot produir el tremp necessari que tot projecte d'alliberament nacional requereix per reeixir. Avantposar la consciència social a la consciència nacional és deixar oberta la porta a l'enemic que, disfressat amb una granota d'obrer, maldarà per annexonar-se el país i drenar la nostra terra dels seus recursos humans i econòmics en nom de la "solidaritat internacionalista"; mentre que ell, l'enemic nacional, no practicarà cap mena de solidaritat internacionalista amb els catalans. No podem acceptar, els Patriotes Catalans, una teoria d'"alliberament" que substitueix la fidelitat a la Pàtria per una fidelitat a una classe obrera mitificada i, avui dia al nostre País, indefinida; no podem acceptar, els Patriotes Catalans, una teoria d'"alliberament" que substitueix la fidelitat a la Pàtria per una fidelitat a un sindicat; ni acceptar cap teoria d'"alliberament" que no posi com a màxim ideal abastable, el de la plenitud de la nostra Pàtria i l'assoliment del tan desitjat Estat Català; i això val igual per als integristes del model socialista de producció com per als fanà-

tics del capitalisme, perquè d'aquesta crítica total no resten estalvis els radicals del capitalisme, que s'estimen més donar la sang pels diners que no pas per la Nació. I de la mateixa manera que no podem acceptar per norma cap teoria política que inciti l'individu a practicar el racisme de manera total i exclouent contra tothom pel sol fet d'ésser diferent (pensament feixista), tampoc no podem acceptar una teoria, la marxista, que practica un racisme selectiu contra els pobles, en condicionar la independència d'una nació al fet de que aquesta sigui vàlida a la construcció d'una societat comunista mundial (els comunistes de finals del segle XIX i començament del XX defensaven les independències d'Irlanda o Polònia, però no la d'altres pobles, i ho argumentaven tot dient que no tots els moviments d'alliberament nacional resultaven vàlids per a l'obtenció de la futura comunitat socialista planetària).

És per això que em quedo, per al cas català, amb la concepció romàntica de nació. Però compte!, estic parlant d'alliberament nacional, car accepto que cada persona, a títol individual però mai en nom de la Nació, practiqui i cregui fermament en tal o tal altre model econòmic. He acusat tant el capitalisme com el socialisme d'ésser teories alienants de la persona, i dissolvents de la Nació, però això no significa que Catalunya esdevingui un desert teòric, on ningú no tingui cap ideal (o deler) material/ideològic de tipus individual. El que vull dir,

és que és menester acceptar la existència de catalans capitalistes i de catalans socialistes, així com la de catalans liberals i anarquistes, però que tots els catalans, pel sol fet d'ésser catalans, tenim el deure de treballar plegats per l'alliberament de la nostra Pàtria oprimida; és a dir, que la qüestió social no sigui un obstacle que entrebanqui la nostra unitat nacional, car no ho oblidem mai: els catalans som un únic poble; no existeix, doncs, cap poble treballador català, com no existeix cap poble burgès català, de Poble només n'existeix un, el Català. Ω

Continua? Doncs, continuo

A casa meua, sense invitar-lo per a res, se m'ha introduït un castellà i si jo no l'accepto, resulta que jo sóc un xenòfob, racista, feixista, intolerant i la gràcia del cas és que ell no m'accepta a mi, i no és Xenòfob, ni racista, ni feixista, ni intolerant, ni invasor, ni negrer, ni tirà, ni opressor. Ell no és res de tot això... i per molt que jo li digui que se'n vagi no em fa cas i... com no puc agafar l'escombra...

Tornem a que als Països Catalans no n'hi ha de tirans, negrers, invasors, opressors?. Doncs sí que n'hi ha jo dono fe que almenys ací a Vila-real alguns dels seus regidors ho son i repugnen) (Garzon, per què no els poses a la garjola? que dius que son dels teus? i tu ets jutge?. Es veu que no, no escoltaràs ni llegiràs mai aquestes paraules, i encara menys del nostres polítics, s'ha atrevit Barrera a dir-les i li s'han tirat com llops al damunt... es veu que al Paísos Catalans sols tenim molts, però molts xenòfobs, racistes, faixistes, intolerants per què aquestes paraules si que les diuen milers i milers de vegades però... els que les diuen ens estimen als catalans? sempre, sempre, sempre son els bons els castellans?.

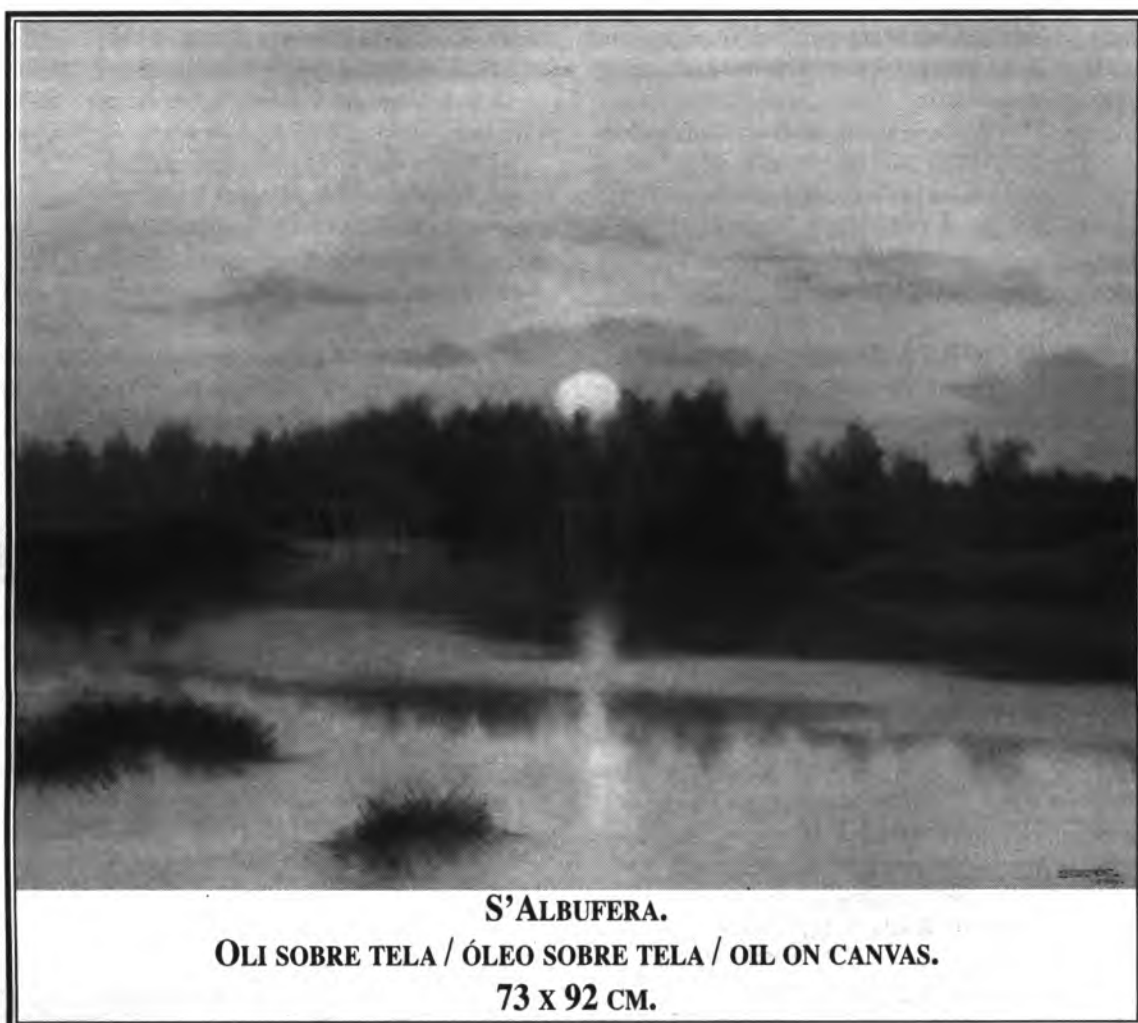
Demà em tocarà posar el cul a l'aire però ja tindrà la feina mig feta per que els pantalons ja els porto als turmells. Ω

Josep Casalta i
Casesnoves, Vila-Real

Pel dret a la llibertat d'expressió

Els sotasignants rebutgen l'operació de marginació, aïllament i denegació a la llibertat d'expressió a què és sotmès el Sr. Heribert Barrera, vell lluitador per la democràcia a Catalunya. Sense compartir tots els punts de vista del senyor Barrera (i, potser, fins i tot rebutjant alguns d'aquests punts de vista, sobre la immigració, per exemple) els sotasignants denuncien el fet de sotmetre a la inquisició un demòcrata català represaliat pel feixisme, ben conegut (que, entre moltes altres coses, ha manifestat recentment, una vegada més, sentiments anti-capitalistes que possiblement no estiguin de moda entre els seus detractors...). Al senyor Barrera se'l sotmet a una cacerà de bruixes d'una altra època, que resulta vergonyosa en una societat democràtica moderna. És principalment aquest flagrant fet antidemocràtic allò que els sotasignants condemnen i criden a condemnar, sense que això signifiqui solidaritzar-se amb els punts de vista del senyor Heribert Barrera.

Podeu adherir-vos a «pel dret a la llibertat d'expressió» adreçant el vostre nom i professió a l'apartat de correus n.54 (08338 PREMIÀ DE DALI) o a l'adreça electrònica de Miquel Olmos (mantolma@terra.es). Víctor Mora (escriptor) i 80 signatures més. Ω

S'ALBUFERA.

OLI SOBRE TELA / ÓLEO SOBRE TELA / OIL ON CANVAS.

73 X 92 CM.

«No solament lo plaer he perdut, ans en son lloc entrada és dolor, car jo m'air havent perduda amor e jac del colp que tostemps he temut». (Ausiàs Marc, ca. 1397-1400 Gandia o València-1459, València, *el gran català d'amor mestre*).

«Els períodes de tranquil·litat rarament són prolífics en fites creatives. La humanitat ha menester de ser reviscolada».

(Alfred North Whitehead, 1861-1947, filòsof anglès).

«No et desempallegues de les penes: te'n distreus».

(*Stendhal*, pseudònim de Marie Henri Beyle, 1783 - 1842, narrador i assagista francès, figura del realisme i de la novel·la psicològica).

«La gent que no pateix no és de la millor que hi ha».

(Enid Starkie).

«Patir no ennobleix, restablir-se'n sí».

(Christiaan H. Barnard, cardiòleg sudafricà, el primer que trasplantà un cor).

«La pena compartida minva, però l'alegria compartida augmenta».

(Spider Robinson).

«Amb alegria vindré allà fins on la fortlesa corporal em permetrà d'unir el meu testimoni al vostre a la trona d'Olney, que Déu és amor. Encara no m'he recuperat de les fatigues de la meva expedició americana. La meva esmicolada escorça ja és una poc valuosa banqueta dels acusats...Ah, estimat en Newton, de debò que estic de totes passades avergonyit d'haver fet i patit tan poc per Ell que féu i patí tant per mi, un malalt mereixedor de l'infern».

(George Whitefield, 1714-1770, lletra al científic John Newton).

«El patiment de debò no té llàgrimes, tant com l'alegria veritable no té rialla».

(René Descartes, 1596-1650, filòsof i científic francès).

«Sols aquell que ha de trastocar la pena en càntic s'estima la vida».

(Rinaldo Aldo Pellegrini, 1927, científic italià).

«La pena juny dos cors en lligams més forts que la felicitat mai pogués atènyer; i les sofrances compartides són molt més fortes que no les joies ensems viscudes».

(Alphonse Marie Louis de Lamartine, 1790-1869, historiador, polític i poeta francès).

«És millor plorar amb homes savis que no riure amb pocalotes».

(Proverbi hispànic).

«En la joventut, hom té llàgrimes sense pena; amb més anys, pena sense llàgrimes».

(Proverbi francès).

«La felicitat fa colla, però la pena fa aplec».

(Alfred Bougeard, 1815-1880, his-

Alegria, plaer, felicitat i pena

PER RICARD COLOM -

Colomtaube@hotmail.com

toriador i moralista francès).

«Sense dolor no es forma el caràcter; sense plaer, (no es forma) l'esperit».

(Ernest von Feuchtersleben, 1806-1849, escriptor i filòsof austríac).

«Déu ens xiuxiueja en els nostres plaers, ens parla a la nostra consciència, però ens crida en els nostres patiments: es tracta de la seva megafonia per a despertar un món sord».

(Clive Staples Lewis, 1898-1963, autor cristià britànic a *El problema del patiment*).

CLIVE STAPLES LEWIS.

«Patir és inevitable. La tristesa és opcional. El patiment físic és un fet que ve amb el viure, adés com a malaltia o com a desastres financers o relacions esquerdades: són els fets. Però la tristesa és un estat mental, una reacció als fets, pot ser controlada o alterada per un acte de voluntat».

(Barbara, malalta d'artritis).

«Sense dolor, no hi ha palma; sense espines, no hi ha tron; sense afany, no hi ha glòria; sense creu, no hi ha corona».

(William Penn, 14·10·1644 Londres-30·7·1718 Buckinghamshire; reformador social protestant, fundador de l'Estat desmilitaritzat i multiracial, mig indígena en els seus orígens, de Pennsylvania, Estats Units).

TRACTAT DE W. PENN AMB ELS INDIS EN LA FUNDACIÓ DE L'ESTAT DE PENNSYLVANIA

«Si una pluja de monedes d'or no pot pas apaivagar el desig de possessions i la fi de tot plaer és dolor, com pot un home savi de trobar satisfacció ni que sia en els plaers dels déus? Quan els desigs se'n van, ve l'alegria: el deixeble de Buda troba aquesta veritat».

(*Dhammapada*, llibre de saviesa budista, al capítol «El Buda», 14/186-187).

«Que l'home sia lliure del plaer i que l'home sia lliure del patiment; car no tenir plaer és sofrança i tenir dolor també».

(*Dhammapada*, «Els plaers fugissers» 16/210).

«Del plaer brolla el patiment i del plaer sorgeix la temor. Si hom és lliure del plaer, és lliure de la por i de la sofrança».

«De la passió brolla el patiment i de la passió sorgeix la temor. Si hom és lliure de la passió, és lliure de la por i de la sofrança».

(*Dhammapada*, «Els plaers fugissers» 16/212-213).

«I doncs, sàpies ço, tu, home: que la manca de corretja vol dir obrar a tort. Vigila que l'avarícia i el vici no et menin a llargues dolors».

(*Dhammapada*, «Afanya't i lluita», 18/248).

«És millor no fer res que fer a tort, car fel el mal duu dolors que abrasen. Fes, doncs, el bé, car les bones accions no porten mai dolor».

(*Dhammapada*, «A la foscor», 22/314).

«I quan sa concupiscència el venç, ses sofrances s'acreixen cada vegada més com l'embrollada enfiladissa anomenada *birana*».

«Però qualsevulla qui en aquest món venç sa concupiscència, veu com sos patiments se li esvaren com gotes d'aigua d'una flor de lotus».

(*Dhammapada*, La concupiscència, 13/335-336).

«Així com un arbre tallat pot tornar a créixer si ses arrels no han estat ferides i són poderoses; igualment, si les arrels de la concupiscència no són arrencades de quall, la sofrança tornarà a brotar un camí i un altre».

(*Dhammapada*, La concupiscència, 13/338).

«L'home pertorbat per pensaments errats, les passions egoistes del qual són potents, i que sols cerca els plaers sensuais, fa acreixer sa concupiscència i cada vegada es forja cadenes més feixugues».

(*Dhammapada*, La concupiscència, 13/349).

«Aquell qui fins i tot en aquesta vida coneix la fi del patiment, que ha amollat sa càrrega i és lliure, jo en dic *Brahman*».

(*Dhammapada*, El Brahman, 26/402).

«Viure estimant, estimar patint, patir callant i sempre somrient».

(Teresa Sodupe).

«Si plores per haver perdut el sol, les llàgrimes no et deixaran veure els estels».

(Aforisme hindú).

«El patiment és el fil amb què va teixint-se la tela de l'alegria».

(Henri De Lubac, S. J., Jesuïta, teòleg i cardenal catòlic).

«N'hi ha ' creu que sols la medicina combat la dolor. Tanmateix hi ha dolors que l'amor guareix».

(No en consta l'autor).

«Semblant ets a l'arbre que, arribat l'hivern, llanguix privat del frondosíssim brancatge, i crida de bades la primavera. Ai las, sort malastruga!, naixem ja damnats i cada dia ens atansa a la mort. Els jorns més bells de la vida són els primers a desaparèixer. Ahir, més formós que Febus, conqueries les dones i vencies llur orgull: avui es mofen de la teva lletjor, i amagues a l'esguard d'elles el teu cap pelat. A la rosa desfullada pel garbí, li queden pocs moments de vida, i a tu, com a ella, sembla que t'amenaça la Parca».

«La frugalitat és amiga de l'enginy: si aspirem a la immortalitat, defugim el pèrfid luxe usat a les taules dels grans, car els bafs del vi pertorben el cervell, i la virtut rígida tem doblegar el clatell davant el vici triomfant».

(*El Satiricó*, Caius Petronius Turpilianus, *arbiter elegantiarum*, cònsol d'origen gal a la Cort de Neró).

«Per què nosaltres que sols desitgem el benestar hem creat tants motius de dolor? Tal vegada el patiment sia menester per a fer adonar-nos de les coses, tal com sols per dolor sabem on tenim l'estòmac i el fetge».

(Edmond Jaloux, 1878-1949, novel·lista i crític francès).

«Les penes disposen l'home cap al bé, de manera semblant com els plaers i la vanitat ho fan cap al mal».

(Marc l'Asceta, s. V, 200 capítols sobre la llei espiritual, cap. 42).

«Quan no sofreixes gens, prepara't per a quan vindran les penes; i considerant que n'hauràs de donar compte, allunya't de tota ambició».

(Cap. 51).

«Qui s'exclama quan li ve una aflicció és que està enamorat del plaer».

(Cap. 143).

«Acull amb ànim serè la mescla de béns i de mals, i veuràs com Déu en refà l'equilibri en els esdeveniments».

(Cap. 159).

«La tristesa segons Déu allunya el plaer; la negació del plaer és la resurrecció de l'ànima».

(Talassi de Líbia, s. VI, a "Centúries" 1:39).

«Acròstic: Són realment coses dolentes no pas les que fan mal a la carn però purifiquen l'ànima, sinó les que entristeixen l'ànima i donen joia a la carn».

(«Tercera Centúria»).

«Per vida feliç és menester d'entendre sempre *menys dissortada*, és a dir, suportable. I, realment, la vida no se'ns ha pas donat per a gaudir-ne, sinó per a sofrir-la, per a pagar-la».

(Arthur Schopenhauer, 1788-1860, filòsof alemany pessimista i voluntarista).

«Dolor i malaltia aporten sentit de la realitat a un món alegrement consumista que sovint viu d'il·lusions pansides i volàtils».

(Joan Bestard).

«Què distinta fos la nostra dolor si

comprenguéssim que la fi, la mort, no té per què voler dir negativitat, sinó més aïna positivitat!. Una cosa com quan l'estudiant diu: "Ja he arribat al final, sóc metge ja!" o quan una dona infanta, entre angoixes i esperances, i abraça el seu nadó i es diu "Ja sóc mare".

(Leonardo Boff, teòleg de l'alliberament perseguit per la pudenta Cúria vaticanista).

«Jo hai vist temps que no em plaiares; ara em content de ço qui em fa tristura, e los grillons lleugers ara preu més que en lo passat la bella brodadura. Fortuna veig que ha mostrat son voler sobre mi, volent que en tal punt vengut sia; però no em cur, puix hai fet mon dever ab tos los bons que em trob en companyia».

(Jordi de St. Jordi, cavaller valencià empresonat a Itàlia pel condottiero Sforza, al seu poema dit *Lo presoner*).

«Com més prens part en les alegries i en les penes de la gent, més propers i estimats se't van tornant... Però són el sofriment i els problemes que et fan ser el més pròxim».

«La pena pot ocupar-se de si mateixa; però per atènyer la plena vàlua d'una alegria deu haver-hi algú per a compartir-la».

(Mark Twain, pseudònim de Samuel Langhorne Clemens, 1835-1910, escriptor i periodista estatunidenc).

«Els sofriments recordats endolixen les presents alegries».

(Robert Pollock).

«Jo pens que el rebaixament de l'ànima és sa glòria, quan hi ateny allò que desitja. L'home humilia sa faç fins a tocar la pols, per ser, el dia del demà, home segur i honrat.

El rebaixament que duu a la glòria és millor per al vailet que la glòria si ha d'anar seguida d'humiliació».

(Abú Muhammad Alí Ibn Hazm al-Andalusí, conspirador i lletraferit, Xàtiva, 1022, a *El Collar de la Coloma*, sobre l'amor i els amants, cim de la literatura andalusí).

«La força naix dins el silenci pregon de cors magnànims; no pas enmig l'alegria».

(Felicia Hemans).

«Un dia de pena és més llarg que no un mes d'alegria».

(Proverbi xinès).

«La malaltia és la que més cas fa dels doctors: a la bondat i a la saviesa només els fem promeses; el patiment, l'obeïm».

«La felicitat beneficia els cossos, però és la pena la que desplega les fortaleces de la ment».

(Marcel Proust, 1871-1922, escriptor francès).

«Déu ha ficat el plaer tan prop de la dolor que sovint plorem d'alegria».

(George Sand, pseudònim d'Amadine Lucie Aurore Dupin, 1804-1876, novel·lista francesa).

«La Corona reial no treu el mal de cap».

(George Herbert, 1866-1943, novel·lista i sociòleg britànic).

«L'home és una màquina feta per a patir. Sols té cinc sentits per a gaudir, mentre que el patiment abasta tota la superfície del seu cos».

(Antoine de Tillier, 1792-1854, historiador i polític suís).

«Nessun maggior dolore / che ricordarsi del tempo felice / nella miseria».

«No hi ha major dolor que recordar els temps felços des de la misèria».

(Dante Alighieri 1265-1321 *La Divina Comèdia* [ca. 1310-20]. *Inferno, canto V, l. 121*).

DANTE ALIGHIERI.

«Hom no està alegre si abans no ha sentit dolor».

(Arthur Rubinstein, 1887-1982, pianista polonès).

«El record de la felicitat ja no és felicitat; el record del patiment és encara patiment».

(George Gordon Lord Byron, 1788-1824, poeta romàntic anglès, de vida aventurera, lluità per la llibertat de Grècia contra l'ocupació turca).

«No te asustes companyera, que los hombres como yo, si lloran es, de alegría, si ríen, es de dolor».

(Augusto Ferrán).

«La consecució de l'herència li endolcía a muntó la dolor que li causava la pèdua del seu amic, el canonge. Potser no l'hauria pas ressuscitat, però el plorà».

(Honoré de Balzac, 1799-1850, escriptor realista francès).

«La pena nodreix el coratge. No pots ser valent si sols t'han passat coses meravelloses».

(Mary Tyler Moore, n. 29-12-1936, Brooklyn, New York, USA, actriu i cineasta).

«Sense dolor el caràcter no és format; sense plaer (no es forma) l'esperit».

(Ernest von Fenchstersleben, 1806-1849, filòsof i escriptor austriac).

«Allò que cerc pertot arreu és la màscara sota la qual els homes amaguen llur dolor».

(André Maurois, pseudònim d'Emile Herzog, 1885-1967).

«Qui et vol bé et farà plorar».

(Refrany català). Ω

I és que les revolucions no es poden fer amb corbata

PER QUIM GIBERT ENSENYANT,
LICENCIAT EN PSICOLOGIA PER LA UAB

«L'únic que volíem fer era ajudar, ser l'avantguarda, els guardians de la memòria col·lectiva del moviment obrer, els transmissors a les noves generacions de les experiències històriques de la classe obrera que eren sistemàticament silenciades pels epígons del carrillisme, la burgesia i la socialdemocràcia». D'aquesta manera recorda Miquel López Crespí els anys 70 a *No era això*. Memòria política de la transició (Edicions El Jonc).

No és la primera vegada ni serà la darrera que López Crespí fa immersions en l'antifranquisme des de l'OEC, un dels partits comunistes de l'esquerra revolucionària d'aquells anys en el qual militava. Miquel López és avui un escriptor empenyat. Un escriptor que dur clavada una espinad'uns temps de detencions i tortures, d'assalts feixistes, de pactes i renúncies de l'esquerra oficial, de vivències intensíssimes: «Xiularem amb totes les nostres forces els representants del franquisme reformat -i servils- que hipotecaven la lluita per l'autogovern... 1978 va ser un any d'un activisme frenètic».

Aquest assagista de Sa Poble dedica els primers capítols a homenatjar la memòria de Jaume Compte, de Joaquim Maurín, dels maquis i de tants altres dones i homes andònims que lluitaren a favor dels valors republicans, revolucionaris i d'alliberament nacional: «Fins i tot hi hagué antifeixistes catalans i espanyols fent costat als nord-americans a les illes del Pacífic! (...) A la regió de Barcelona era important, entre d'altres, la unitat de guerrillers comandada per Massana (cap al 1947), que feien fins i tot «controls» a les carreteres de Castelldefels i del Garraf». En paral·lel, en Miquel López Crespí no dubta a denunciar tant la desactivació, en temps roig, de les experiències col·lectivistes i llibertàries de l'Aragó com els sicaris de Santiago Carrillo en el seu intent per executar Joan Comorera (PSUC) els anys 40 a l'exili.

Amb aquesta atractiva posada en escena, el lector copsarà més fàcilment els ets i uts de la transició espanyola.

En aquest sentit, López Crespí no s'està de fer comparacions: «Vet aquí la «clari-

vidència» de la direcció carrillista illenca en considerar la CNT de Frederica Montseny, Durriti, Ascaso, la LCR o l'OEC, continuadores de moltes idees i tradicions revolucionàries de les internacionals obreres, del disset soviètic, del POUM o del BOC... com a «feixistes»! Qui es pot estranyar que l'any 1937, amb les mateixes «argumentacions» assassinesin el gran dirigent obrer català Andreu Nin, i en els Fets de Maig més de cinc-cents pumistes i anarquistes, tan sols a Barcelona?»

No era això. Memòria política de la transició també és un repàs crític dels darrers assassinats de Franco, del procés reformista dels hereus de la dictadura de comú acord amb la burgesia, de la implantació de la monarquia borbònica sense cap tipus de referèndum, de les lluites sindicals a favor d'una democràcia autèntica amb la creació de consells de fàbrica, barri o facultat: «...a nivell pràctic el Consell de Fàbrica seria l'òrgan de democràcia directa de tots els treballadors, estiguessin sindicats o no». Així com subratlla el paper formatiu de l'Editorial Ruedo Ibérico com a difusora d'unes lectures que van marcar època entre els joves d'aleshores, un dels quals era Miquel López Crespí.

A voltes les pàgines de *No era això* són tan autobiogràfiques com descriptives de com el PSOE i PCE i d'altres signants dels Pactes de la Moncloa faran la feina bruta de dividir la classe obrera, desmobilitzar el proletariat combatiu, convidar a la participació passiva en les conteses electorals: «Era demencial comprovar, en la pràctica de cada dia, aquesta venda dels estalinistes espanyols de les més grans tradicions democràtiques del poble treballador al franquisme pel plat de llients d'uns seients al Parlament, per poder trepitjar les catifes dels salons de la burgesia, prendre cafè amb els botxins de la guerra civil i de la llarga postguerra».

No era això. Memòria política de la transició és el darrer llibre d'un escriptor i poeta mallorquí que no es resigna ni a l'oblit ni a la manipulació. Perquè, en aquest cas, conservar una ràbia sana és símptoma d'una autoestima equilibrada. Ω

Alliberament animal Galiza boicoteja la conferència del torero Ortega Cano en a Corunha

A CORUNHA/GALIZA.- «El passat divendres 2 de març, Liberación Animal Galiza, dintre de la seva campanya de defensa dels drets dels animals i de denúncia de la tauromàquia com a cruel tortura i assassinat, va boicotejar una conferència que el torero Ortega Cano, amb un famós periodista radiofònic donava a la Universitat de A Corunha. Quan el torero es disposava a començar a parlar un membre de Liberación Animal vestit de cambrer, es va dirigir a l'escenari portant una safata amb carbó de sucre per lliurar-lo en nom del «reis mags» per haver-se portat malament torturant i assassinant braus. Alhora dos activistes amb caretes d'animals enganxaven un cartell informatiu a la sala, i uns altres dos protegien l'activista que xerrava amb el torero per evitar qualsevol incident violent. Posteriorment sens va demanar que abandonassim la sala, ho vam fer tranquil·la i pacíficament.» . Ω

L.A.G 15/03/01

El conte de la LLetera

Benvolguts; Sempre que hi ha un problema s'ha de buscar una explicació i sens dubte el Barça es un crak en aquest tema, i vet aquí que hi ha qualcú que ens dona tema de conversa. El Barça no guanya la lliga, no guanya res no per culpa dels arbitres, no per culpa dels jugadors, sinó per les errades que es fan als despatxos. El Sr, Gaspert volia ser president del Barça, dons ja ho es, sense política de club ni de cantera, sense identitat nacional ni representat a cap país. El Barça té el que es mereix, per tan no te rés. Ni sensibilitat. Ω

Carles Lleida

CRONOLOGIA DE LA HISTÒRIA DE CATALUNYA

El ple Renaixement Europeu (1491-1520): Anys 1504-1505

PER RICARD COLOM - ntaube@hotmail.com

DEFENSEM LA NOSTRA HISTÒRIA CONTRA LES MANIPULACIONS DEL P.P. -REAL BORBÒNICA ACADEMIA DE LA HISTÒRIA-, QUE PRETENEN REINSTAURAR D'AMAGAT LA "FORMACIÓ DEL ESPÍRITU NACIONAL" FRANQUISTA.

«...els que no saben d'història acostumen a no tenir criteri polític, o a no tenir un criteri apriorístic que per qualificar-lo d'una manera o d'altra s'ha acabat per dir-ne filosòfic...».

(Enric Prat de la Riba, 1870-1917, president de la Mancomunitat de Catalunya a les cartes a en Joan Manyé i Flequer).

«La història és la suma total de totes aquelles coses que haurien pogut ser evitades».

(Konrat Adenauer, 1876-1967, polític democristià alemany).

«No crec pas en l'esperança d'esdevenir millors, ni en el progrés. Jo llig quasi més història que no literatura. I la història ensenya».

(Alvaro Mutis, any 1997).

«La historia és mestra de la vida».

(Dita llatina).

«La història és el millor mestre per als alumnes distrets».

(Indira Gandhi, 1917-1984, política de l'Índia).

«El millor profeta del futur és el passat».

(Lord George Gordon Byron, 1788-1824, poeta i aventurer romàntic anglès)

«El passat defineix el present perquè la humanitat no és mestressa de la seva pròpia història».

(Sigmund Freud, 1856-1939, psiquiatra austro-jueu, fundador de la Psicoanàlisi)

«...crec que cal admetre que sovint hem d'estudiar història a fi de desempallegar-nos-en».

(C. Wright Milis).

«Entre d'altres exercicis de l'esperit, el més útil és la història».

(Caius Salustianus Crispus, 86-34a.C., polític i historiador romà).

«Allò curiós no és pas com és escrita la història, sinó com s'ha d'esborrar».

(Manuel Alcántara, 1928-..., poeta i periodista foraster).

«La història dels homes amb prou feines és altra cosa que la terror de la inferioritat»

(Giovanni Papini, 1881-1956, escriptor catòlic italià).

David, 1501-1504, Acadèmia, Florència, marbre.

1504: Gonzalo de Còrdova venç els francesos a Cerinyola i Garellano i els foragita de Nàpols.

Prohibició de l'entrada de teixits occitans i francesos a Nàpols i Sicília, per ordre reial.

Louis XII exclou els Roma (gitanos) de viure a França. Els delinqüents en són desterrats.

Enchiridion militis christiani, d'Erasmus de Rotterdam.

El flamenc Bosch enllesteix el famós *Verger dels Delits terrenals* (*terrenals*): acaba el *Paradís terrenal*, la *Caiguda dels Damnats* i l'*Infern*. També enllesteix el lateral del tríptic de la *Màrtir Crucificada* i la *Pujada a l'Empireu*. Tots havien estat començats el 1500. Altrament pinta el tríptic del *Judici Final*. Alguns experts creuen que aquest darrer tríptic es tracta d'un encàrrec de Felip el Bell i de l'emperador alemany Maximilià I.

Detall del *Verger dels Delits terrenals* d'en Bosch, durament crític contra la corrupció clerical.

estiu 1504: Guerra a Higuei (Carib), on participa Bartolomé de las Casas com a soldat espanyol.

Testament d'Isabel la Catòlica, per Eduardo Rosales Gallina (1836-1873), Museu del Prado.

25-26-11-1504: Mor a Medina del Campo l'esclavista Isabel de Castella, fervent partidària de la Inquisició: el seu cos serà traslladat a Granada.

d.26-11-1504: Separació de governs per Corones: Juana, filla

dels Catòlics, de 25 anys, queda com a hereva de Castella, i Ferrnando el Catòlic com a regent (cas que Juana mostrà símptomes de suposada bogeria: es tracta d'una civilitzada humanista que pretén suprimir la ferotge i totpoderosa Inquisició).

1504-1505: Bosch pinta *St. Joan Baptista cavil·lant*, *St. Cristòfol*, *St. Joan a Patmos* i el revers.

St. Joan a Patmos, de Jeroni Bosch.

1504-1506: Juana I governa Castella amb son espòs Felip I el Bell (el qual s'oposa a la regència de Ferrnando el Catòlic, amb el suport de l'alta noblesa castellana, la qual el tracta de *catalanote* i *viejo catalán*). Però la noblesa, els inquisidors i la pròpia família de Juana, que tenen una mentalitat integrista, dubten o fan creure que dubten de la salut mental de la liberal Juana.

Cèsar Borja rau empresonat al castell de Medina

Cèsar Borja.

El Paradís Terrenal, d'en Bosch.

del Campo.

1504-1516: El Catòlic reestructurarà el regne de Nàpols amb juristes catalans (molts valencians).

1504-1520: Importants estrats socials ataquen virulentament la Inquisició fins a semiparalitzar-la, mancada del suport a ultrança d'Isabel.

1504-1588: Vida de Fra Luís de Granada.

1505: L'ambient intolerant castellà intriga contra Juana I a fi de declarar-la boja.

Cortes de Toro: Reconeixement de la regència de Fernando pels castellans i promulgació de lleis (per a Castella) favorables a la fundació de *mayorazgos*.

Estampem a València la *Vida de Santa Magdalena* en còpies, d'en Jaume Gassull.

Estampats els comentaris de Jaume Marquilles als *Usatges* de Barcelona.

Nova persecució castellana contra els moros granadins.

Els castellans conquisten Massalquivir, al Magrib, seguint la política africanista inspirada per Cisneros.

Els portuguesos ocupen l'important centre comercial de Mombasa (Àfrica Índica).

Bosch pinta St. Jeroni pregant i el lateral i el panel central del tríptic dels Eremites.

d.1505: La situació dels moros granadins (moriscos a partir d'ara) esdevé molt penosa.

17-7-1505: Luter entra dins la vida con-

Vol i caiguda de St. Antoni, Tríptic de les Temptacions de St. Antoni, d'en Jeroni Bosch.

ventual, al monestir agustinian d'Erfurt, per a complir una promesa feta a Santa Anna durant una tempesta.

10-1505: *Pau o Tractat de Blois*, després de les victòries del *Gran Capità* a Nàpols.

Per la *Concordia de Salamanca* declaren *governador perpetuo* a Fernando: és nomenat regent de Castella, d'acord amb el testament d'Isabel, fins que son nét Carlos fes 20 anys. Ell sap que els castellans no se l'estimen i dubta què fer, però el Cardenal Cisneros l'hi havia cridat.

19-10-1505: Noces per poders del Catòlic amb na Germana de Foix al *Tractat de Blois*, es tracta d'una dona fatal, neboda de Louis XII de França. El rei francès li concedeix el Regne de Jerusalem i la meitat de sos drets a Nàpols: es veia amenaçat per Castella, Milà i Nàpols.

L'interès d'aquest casori és que n'esperen un possible hereu per a la Confederació.

1505-1506: Bosch pinta el *Tríptic de les Temptacions*.

1505-1508: Junes de Toro i de Burgos (Vespucci, Vicente i Pinzon): estudien un possible pas per Ameríndia vers les Índies Orientals.

Luter estudia teologia escolàstica d'Oc-cam.

1505-1515: Els virreis portuguesos Almeida i Albuquerque creen el primer esglaió de l'Imperi portuguès (Goa, Ceilan, Malaca, Índia insular). aquestes terres forneixen uns guanys del 400%.

1505-1572: Vida de John Knox, fundador escocès de l'església presbiteriana. Ω

Salvem Mallorca

Una gran varietat de grups han pres consciència de la situació real que afecta l'illa de Mallorca. Tot i així, els canvis triguen a fer-se notar. Algunes iniciatives poden frenar l'escalada d'esdeveniments que malmeten la integritat de l'illa de Mallorca i dels propis mallorquins.

En primer lloc, cal remarcar la voluntat del nou Govern Balear per perllongar la línia del ferrocarril d'Inca fins a Sa Pobla. És una aposta política de gran profunditat. En un moment en que s'ha revelat molt profitosa turísticament la línia a Sóller, cal frenar l'augment indiscriminat de vehicles particulars. La cintura perimetral a Palma, en forma d'autopista, ja es revela insuficient. La taxa de vehicles per família, per damunt de tres, és de les més altes d'Europa.

L'aposta pel ferrocarril pot significar un canvi d'orientació important. Qui sap si això aconseguirà convertir l'actual sorollosa autopista del Passeig Marítim de Palma en una via més humana. Qui sap si per fi s'escometrà una nova estació central d'autocars de línia a Palma (ara dispers Parc Estacions).

No és fàcil posar fre a una situació en gran mesura contradictòria. El que fou el feu del PP: la gent mallorquina hostelera benestant, ha quedat perplexa amb els seus propis resultats. Ara, en mans dels grans tour operadors alemanys, queda lligada de mans i peus a l'espera d'omplir les seves habitacions. Ara, després d'haver-se venut les seves propietats de l'interior, s'adonen que els seus veïns ja no són el que eren. Els seus nous veïns, la majoria alemanys, ja no són només clients desitjosos de sol i platja, sinó que s'han convertit en exigents inversors i calculats defensors de la Germania.

El passat 26 de març d'enguany més de 1500 persones van reunir-se al santuari de Lluc per refermar el seu SI per la llengua. No era sols un si per la llengua catalana, sinó també per tot el que porta implícit de mallorquinisme. Hom pot trobar-se a Alcúdia amb els horaris de bus en tots els idiomes europeus menys en català. Hom pot caminar per la badia de Port Pollença i no trobar-hi cap signe propi de Mallorca. Hom pot seure en una terrassa de Porto Pi i sentir-se un estrany. Així, són les coses avui a Mallorca.

El panorama, no obstant això, és igualment esperançador. Com alguna vegada havia dit Miquel Costa i Llobera, el treball dels mallorquins està en el sentit de les tradicions. La força d'uns ideals de molts mallorquins de les ciutats de l'interior. Com la carta del bar de l'església dels Dolors de Manacor és només en català, anglès i alemany, això evidència una resistència ferotge contra tot un sistema de divisió interna dels mallorquins. Salvem Mallorca, avui no és un crit aïllat, d'idealistes. És un crit cada vegada més unànim. Des del conductor d'autocar de línia en els vertiginosos revolts de Sa Calobra, fins el clam de l'obrèr retirat avergonyit per la seva participació en la destrucció del litoral mallorquí.

Han passat els millors anys de creixement urbanístic i especulació immobiliària sense que ningú hi prestés atenció.

El resultat mostra unes desigualtats flagrants entre un reduït nombre de mallorquins i la majoria d'ells. Els que se n'han aprofitat i no ho patiran perquè en quedaran al marge, i els que no s'ho han qüestionat i hauran de treure les castanyes del foc per refer la situació actual.

Ja no queden molins de vent funcionant per regar la fèrtil plana mallorquina. L'aigua és escassa. S'ha tornat salada. Els cotxes privats i de lloguer augmenten de manera progressiva. Un nou riu de vehicles, també ara de bicis de carreres, solquen les estretes carreteres d'entre pobles. Mallorca palpita més que mai ho havia fet. Una illa és per definició limitada. Els límits mai s'havien sentit tant com ara. Els límits de l'espai són ancestrals. Els nous límits són els del temps.

Podríem arribar-hi tard. Salvem Mallorca. Llorenç Prats-Segarra Editor-adjunt de «Catalunya Campus» Ω

lloprats@teleline.es

Esbuquem el feixisme!

MANIFEST

Si ens passejam pels carrers de la majoria de pobles de Mallorca, podem observar que, 25 anys després de la mort de Franco, encara hi ha molts reductes d'aquell moviment que assassinà tanta gent pel simple fet de pensar d'una determinada manera i que privà el poble de drets tan elementals com l'ús normal de la llengua catalana, el dret a reunir-se o a manifestar-se, etc.

Hem de reconèixer que actualment s'ha avançat en la conquesta de les llibertats individuals, però a peu de coix. El fet que a l'Estat espanyol es produís una transició sense ruptura amb el règim anterior, suposà l'acceptació de moltes condicions dels antics dirigents feixistes, que treballaven al costat de Franco i que cantaven el "Cara al Sol" i que, avui en dia, encara no han estat jutjats.

Els monuments feixistes, construïts

amb la finalitat d'exaltar el règim franquista, que porten el símbol de la Falange i un "Arriba España", ja fa temps que haurien d'haver-se demolit. En record a tota la gent que va patir les repressions d'aquell règim dictatorial, avui ens concentram al costat d'un d'aquells monuments que només recorden les víctimes que lluitaven al costat de Franco, i demanam la seva demolició. Foren moltes les condemnes de mort que signà Franco, fou molta la gent que hagué de viure durant anys i anys dins centres penitenciaris en unes condicions miserables pel simple fet de pensar o escriure, i moltes les famílies destrossades perquè, un dia, de matinada, els grisos van tocar la porta... i consideram que es mereixen que la lluita per les llibertats no s'aturi. El seu càstig no ens escaliva, sinó que ens dóna més motius per seguir lluitant.

Com diu Aznar: "O se está con los demócratas o se está con los asesinos",

i això és el que demanam, esbuquem el monuments en homenatge als assassins!, i construïm la cultura de la pau i la llibertat! Ω

JERC (Joventuts d'Esquerra Republicana de Catalunya)

Monument del Club Nàutic Portocristo, 2 de març de 2001

CATALUNYA INDEPENDENT?

Anàlisi d'una enquesta sobre la identitat nacional i la voluntat d'independència dels catalans

ANTONI ESTRADÉ I
MONTSERRAT TRESERRA

Aquest estudi és el resultat de l'enquesta feta a Catalunya durant els mesos de setembre i octubre de 1988 i realitzada per ICOPSA (Institut d'investigació Comercial i Opinió Pública S.A.). L'univers de la mostra va ser la població de Catalunya major de 18 anys, segons l'estructura de la població catalana de

l'any 1987. El volum de la mostra va ser de 2.100 entrevistes distribuïdes en 77 municipis.

Els autors, després de presentar i analitzar les dades de l'enquesta formulen unes conclusions crítiques o desemascaradores d'uns quants estereotips, d'unes quantes idees fixes que han estat compartides amb més o menys intensitat per tots els sectors del nacionalisme català. Fan una sín-

tesi de l'actual problemàtica i hi identifiquen 4 grans mites: El mite de la consciència, el mite de l'activisme, el mite del gran programa i el mite de la integració dels immigrants. Es un llibre polèmic, ple de suggeriments, apte per a la reflexió i el debat. Ω

Barcelona, 1990.

218 pàgs. 1.442/1.500 Pts.

ISBN 84-85557-21-2

Antifeixisme a les illes

Tres generacions de lluitadors antifeixistes mallorquins en un important acte cultural en el Centre de Cultura de Sa Nostra

Redacció.- L'historiador i Conseller d'Agricultura del Govern Balear Mateu Morro, l'escriptor Jaume Santandreu, el també escriptor i membre d'Alternativa per Mallorca Tomeu Martí, la dirigent de la principal organització independentista d'esquerres de les Illes (Endavant) Ana Violeta Jiménez i el dirigent de la CGT Llorenç Buades s'encarregaren de presentar, amb gran èxit de públic, el darrer assaig de Miquel López Crespí No era això: memòria política de la transició que acaba d'editar El Jonc.

La presentació tengué lloc en el Centre de Cultura Sa Nostra i l'avantguarda cultural i política mallorquina que parla de la nova aportació a la història del guardonat autor pobler s'encarregà de remarcar en tot moment la importància de llibres com el d'en Miquel López Crespí, eina utilíssima per ajudar a servir la memòria revolucionària del nostre poble. En el fons, aquest emotiu i ferm acte cultural (presidit per la bandera la Commune de París en el dia del seu cent-trenta aniversari) serví per a constatar la importància de la lluita per anar recuperant aquests aspectes oblidats de la nostra història més recent. Tant el Conseller d'Agricultura del Govern Balear, com els escriptors Jaume Santandreu i Tomeu Martí o els dirigents polítics Llorenç Buades (CGT) i Ana Violeta Jiménez (Endavant) recomanaren l'assaig de l'autor de sa Pobla i parlaren d'aquests trenta-cinc anys de lluita permanent en defensa de les llibertats nacionals del nostre poble per part de Miquel López Crespí.

Entre el nombrós públic assistent poguérem veure moltíssims dirigents polítics i sindicals, militants i simpatitzants del PSM, PCE, GOB, Ales, Izquierda Unida, PSOE, PSAN, Endavant, Revolta, Alternativa per Mallorca, CC.OO., CGT, STEL... Membres d'associacions de veïns, militants antiglobalització, independentistes d'esquerra, membres de grups culturals (especialment de l'OCB), activistes de tota mena de moviments antisistema. Entre molts d'altres

La plana major del nacionalisme d'esquerres i de l'anticapitalisme de les Illes. D'esquerra a dreta: Tomeu Martí (Alternativa per Mallorca), Miquel López, Mateu Morro (PSM), Llorenç Buades (CGT) i Ana Violeta Jiménez (Endavant).

podríem destacar a presència militants com Guillem Ramis (del sector d'esquerra de CC.OO.) i dirigent d'"Ales"; el diputat del PSM Cecili Buele; Domingo Morales, Antònia Pons, Francesca Velasco, Francesc Mengod exdirigents de l'OEC. Històrics com Jaume Adrover, Joan Bonet de ses Pipes, professors com Antoni Figuera.... Personalitats de l'OCB com Maties

Oliver, membres de grups musicals mallorquins (Antoni Roig i Miquel Carbonell d'Al-Mayurqa), artistes (l'avantguarda d'Arruixada 2001) com Ester Olondriz, membres de la Junta Directiva de la Casa Catalana de Palma... Tres generacions de lluitadors en defensa de la llibertat de nostre poble (la dels anys seixanta i setanta, la de finals dels vuitanta i el jovent indepen-

dentista d'esquerres actual hi eren, en primera línia, donant suport a aquesta nova aportació a la nostra història). Hi poguérem veure també la plana major de Sindicat de Treballadors de l'Ensenyament de les Illes (STEI) amb na Neus Santaner al front de la delegació (amb l'històric Pere Polo)... Un ferm i emotiu acte cultural, d'aquells que fan història. Ω

Una bona part de l'avantguarda nacionalista d'esquerres de les Illes. D'esquerra a dreta: Mateu Morro, secretari general del PSM; Jaume Santandreu, escriptor; Miquel López, escriptor i Antoni Roig del grup Al-Mayurqa.

Somnis i assassins

DE MALIKA MOKEDDEM

Nascuda amb la independència d'Algèria, Kenza es fa gran a l'ombra d'un pare obsessionat i violent que l'ha separat de la seva mare, obligada a exiliar-se a França. Quan era adolescent va haver de lluitar contra una societat encarcerada en els seus prejudicis i en el menyspreu de la dona, estant sota la llei del seu pare i germans, que s'interessaven no només per la seva borsa d'estudiant sinó també per la seva vida sentimental. Universitària, amenaçada com tantes dones musulmanes i condemnada per portar faldilla curta i no tchador, Kenza anirà cap a Montpeller buscant la seva mare per conèixer els patiments que havia viscut aquesta.

Somnis i assassins és una novel·la punyent que retrata els costums implacables de l'Algèria contemporània, però és també alhora un cant d'amor a les dones algerianes que ens mostra una Algèria femenina i plural, l'altra cara de les perilloses regressions que viu el país.

PVP 1.700 PTA ISBN 84-930587-7-7 160 pàgines
Informació i comandes:
:Edicions El Jonc
C/ Sant Carles 8, 1- 25002
Lleida Tel 93 26 80 54
accio@wanadoo.es
edicionseljonc@hotmail.com Ω

Desig

VICENÇ DE SON RAPINYA

Tornarà La Primavera a lluir a ton esguard de les perles de ton rostre un somriure en sortirà .

Altres volta les poncelles com estels a la nit blava, de bell nou s'obriran i roses esdevindran.

Tornaran els rossinyols nit i dia a cantar, dolça i tendre melodia, que ens agrada escoltar.

Mentre places i carrers esdevindran vius jardins, on les formoses roselles sempre aniran de la mà, dels clavells més fins.

I dalt dels rosats mugrons de jovenívola donzella s'hi ajaçarà un colom blanc com la neu que et desitjarà Amor que et portarà la Pau . Ω

RECORDA

Quan hagi llegit aquest periòdic, si no en fas la col·lecció, regala'l a un amic, veí o parent
EL PAÍS HO NECESSITA

LITERATURA CATALANA CONTEMPORÀNIA

Una història de pirates

PER ROSA MARIA COLOM

En la novel·la de Miquel López Crespí *La Ciutat del Sol* un narrador protagonista -intermediari entre l'autor i el lector- relata, en primera persona, l'aventura que en el segle XVI dugueren a terme un grup de rebels, bandejats, jueus conversos, frares de mal viure, esclaus àrabs descendents dels antics senyors abans de la conquesta dels catalans, que salpen a la recerca d'una ciutat utòpica on s'acumula tot l'or i l'argent de la terra.

Aquest és, per a mi, l'encert principal del llibre: la veu tranquil·la, trencada per l'edat, que condueix la història amb gran naturalitat informativa, sense èmfasi ni elements accessoris, ni excessives truculències fins i tot en els moments més crus i dramàtics. Un avui que l'autor manté a l'ombra, envoltat de boira, sense mai desvetllar-nos la identitat, malgrat que sempre sabem el que pensa; i si de jove va ser un home de mal viure, els anys han apaivagat els camins de les seves dèries.

La narració comença al final de la història, fa un gran bot cap enrere per a després tornar al final amb algun salt retrospectiu entre i entre. I sense deixar mai de ser fluida, coherent, fins i tot íntima. No hi ha to més íntim que el de la poesia i, en Miquel, malgrat que ens parla d'una rebel·lia entroncada amb tota la gent que ha lluitat abans que ell contra les classes dominants, no pot amagar que és un poeta, la qual cosa no és obstacle per aconseguir una claredat fonamental. Diu Gabriel García Márquez: «Vaig haver d'escriure quatre llibres abans de descobrir que cal contar les coses senzillament, tal com ens les contaven els nostres avis». Així és el relat que ens ocupa: una fabulosa i terrible aventura d'esperança i mort contada per un avi.

Els imaginaris protagonistes de la trama entre els quals: «Gaspar Nadal, rector de Sant Nicolau, de vint-i-set anys, que predicava contra els nobles dalt la trona i acabà a les serralades d'Escorca com a bandejat. Antoni Campins, de Santa Margalida, donà verí als seus senyors. Condemnat, patí deu anys de galeres. En Felip de Son Abrines, felanitxer, expert en filtres màgics i encanteris amorosos, havia estat pres per brui-xot. En Joan Palou, en Pere Vivó, en Marí Isern, agermanats, fills d'agermanats...». «Més d'un portava marcades a l'esquena les fuetades dona-

des pels botxins enmig de la plaça de Cort», ens diu l'autor.

Han sentit a parlar de països i contrades on no regna l'espasa i l'oprobri, les fogueres i les tortures. Saben de l'existència de *La Ciutat del Sol* per velles cròniques, pels fets que relaten els xuetes del Call i, a les nits de negra lluna, els mariners més vells del port. Relats que parlen d'una terra esplendorosa, el paradís de les Sagrades Escriures, on no existeix l'hivern, la misèria, la injustícia, i on fins i tot les pedres dels carrers són d'or. D'una vida regalada on els homes són germans, i la terra els dona tot allò que cal sense haver-la de conrear. Un lloc enllà de l'oceà retronidor, on sempre hi ha pau.

És fàcil, per al lector, implicar-se en aquest somni de cercar el cel sobre la terra i entendre que aquests mallorquins de llegenda vulguin partir de l'illa per fugir d'una existència aclaparada per la bogeria i el desastre: «si no salpàvem vers l'aventura hauríem de romandre, la vida sencera, ajupits sota el poder dels grans senyors...», conta el narrador. Pretenen escapar de nobles, poderosos i gent dominant, i sobretot de La Casa Negra, que és com anomenaven les presons del palau de la Santa Inquisició. Perquè no creure en un país idíl·lic -més enllà dels confins de la terra- malgrat que no estigui enregistrat en cap mapa? El món és mil vegades més gran del que els cartògrafs són capaços de dibuixar!

El viatge -un galió i tres goletes a les ordres del valent almirall Nofre Crespí amb permís reial, segell del Gran i General Consell i butlla papal- és llarg, tràgic, desesperant, inacabable. Perderen més de cent-vuitanta homes en guerres, rebel·lions, malalties desconegudes, devorats pels taurons, emportats en el bec de gegantins ocells: «l'increïble animal volador -conta el narrador en un intent d'apropar-nos al misteri- posseïa unes ales tan grans que podien cobrir un cavall i un bec capaç d'agafar un home si l'aglàpia». Imatge esgarrifosa que ens transporta als Ocells Rocs que Sindbad el mariner topà en el seu segon i cinquè viatge. Per fer-nos una idea de les seves enormes proporcions, només cal dir que cada ploma era igual que una fulla de palmera i que es nodria d'elefants sencers.

La travessia ocupa el lloc central i totalitari de la narració, que està tenyida de premoni-

cions evidencials pels sentiments dels personatges, sobretot pel que fa a la desesperança i la por. Una por que es projecta en dues direccions: vers al desconegut, del qual tan poc en saben, i cap al passat i a la misèria que deixaren a l'illa. La tensió creix a cada capítol i a cada capítol creixen els estímuls per continuar la lectura. Una lectura plàstica i sensorial malgrat l'economia d'adjectivació i que és, alhora, una història i un discurs perquè hi baten, en ella, músiques secretes i silencioses. Metàfores de la vida: «va ser precisament l'or el culpable de totes les desgràcies succeïdes per valls i muntanyes...». Enigmàtiques al·lusions que no s'acaben d'expressar amb veu pròpia però que són un reclam que podem endevinar pels pensaments que tanquen i obrin alguns dels capítols i en els quals ens sembla que l'autor hi està submergit tal com feia Borges, i també Dickens, que comença la seva famosa *Història de dues ciutats* amb una reflexió sobre la Revolució Francesa.

El que sí que podem assegurar és que el títol *La Ciutat del Sol* pretén recrear i retre homenatge a tots els utòpics, des de Plató a Thomas More i sobretot Tommaso Campanella i a seva *Civitas Solis*, concepció política d'un lloc regit segons les normes de la natura i influït per *La República* de Plató.

No afirmaria, públicament, que l'esperit d'aquesta obra seductora m'ha commogut i que pens que pot ser molt ben acollida per tota casta de lectors, si no fos cert. En Miquel no necessita cap plataforma de llançament, i el fals elogi pot ser mortífer perquè contra l'elogi no és possible defensar-se. L'elogi, d'entrada, desarma. Quan una història ens captiva, és perquè l'autor és capaç de construir amb paraules un món sòlid dins del qual podem entrar i transitar com si es tractàs d'una quarta dimensió. Aleshores ens convertim en Alcívia en terra de meravelles perquè aconseguim travessar el mirall que separa la realitat de la ficció. La clau d'or roman sempre a les nostres mans. Només cal obrir la primera pàgina i embarcar-nos. Entre les dues cobertes d'un llibre es conté l'univers sencer, perquè crear una novel·la és com crear el món; o agafar un món ja creat i capgirar-lo; i el plaer que el lector en treu, de tot plegat, és impagable. Ω

Jasmina
A Maria RosaVosaltres, els morts, condemneu
la vida i la joventut.

Fotos d'en Robert Cappa.

Vosaltres, els jutges, voleu
privar-me, tan sols, de viure.
I el meu destí viu malgrat vosaltres,
inaugura un procés insubornable
on vosaltres sereu jutjats.

Vosaltres, els botxins, arrenqueu,
com ocellots afamats de rapinya,
els òrgans i els membres que han
d'obrar

i acariciar les esperances cobejades.
Descarregueu, ara, la vostra ràbia!
Brega inútil i suïcida:
construir discs innobles
d'escombraries,
tallar arbretes que han de créixer a les
ribes,
no poder mai estroncar les deus
d'aigua clara.
I amb tot,

amb tot el que confio i espero,
amb tot el vostre fracàs i la vostra
desfeta,
amb tot el que tinc i estimo, amb tot,
amb tota la joia de viure i caminar
endavant, amb tot, la mort.
La mort per a mi.
La més injusta de les sentències.
La més bestial de les venjances.

(recollit a Barcelona, per via oral,
l'única que molts podien en aquella
època). Ω

ANSELM TURMEDA

(Ciutat de Mallorca, 1352?-Tunis, c.1425/30)

Elogi dels diners

Diners de tort fan veritat,
e de jutge fan advocat;
savi fan tornar l'hom orat,
puix que d'ells haja.

Diners fan bé, diners fan mal,
diners fan l'home infernal
e fan-lo sant celestial,
segons que els usa.

Diners fan bregues e remors,
e vituperas e honors,
e fan cantar preicadors:
Beati quorum.

Diners alegren los infants
e fan cantar los capellans
e los frares carmelitans
a les grans festes.

Diners, magres fan tornar gords,
e tornen lledesmes los bords.
Si diràs «jas» a hòmens sords,
tantost se giren,

Diners tornen los malalts sans;
morsos, jueus e crestians,
lleixant a Déu e tots los sants,
diners adoren.

Diners fan vui al món lo joc,
e fan honor a molt badoc;
a qui diu «no» fan-li dir «hoc».
Vejats miracle!

Diners, doncs, vulles aplegar.
Si els pots haver no els lleixis anar;
si molts n'hauràs poràs tornar
papa de Roma.

Si vols haver bé e no dan
per advocat té sent «jo ha'n».
Totes coses per ell se fan,
en esta vida. Ω

Si jo fos pescador

Si jo fos pescador pescaria l'aurora,
si jo fos caçador atraparà el sol;
si fos lladre d'amor m'obririen les portes,
si fos bandit millor
que vindria tot sol:

-els carcellers del món no em sabrien mai l'ombra,

si fos lladre i bandit no em sabrien el vol.

Si tingués un vaixell m'enduria les noies,
si volien tornar deixarien llurs cors:

i en faria fanals
per a prendre'n de nous.

Joan Salvat-Papasseit
La Gesta dels Estels
Editorial Ariel, Barcelona, 1997

Cant IV (fragment)

Bell era de veure
altre cop el batre exaltat,
la pressa
del petit en l'il·limitat,
l'ocell en els aires,
el peix en el ròdol marí,
la gran vastedat que com la del cel no podríeu
saber, mesurar ni tenir;
bell era de veure que el fàcil s'eixampla,
i enllà l'impossible se us fa transparent.
Ocell, tu que daures del dia
i peix que degotes l'argent,
un goig en el cor se us aboca
llampant i lluent.
¡Oh joia
del petit en l'il·limitat!
Enfora de greus agonies
jo em veia al gran aire llençat,
del clos de la fosca tornat
dins una llargada de dies.

Tot era al món començament i joventut.
La mar mirallejava només per a un llagut.
Jo veia l'or del dia que sobre el mar s'escola.
En una cala, prop d'un pi, la negra gola
m'havia tirat a l'eixut.
Sentia l'olor de sal i olor de ginestera;
lluïa al sol un home pel turó
i anava a jeure en el tendal d'una figuera;
un fuminyol pujava damunt d'un cabanó.
-Ací, vaig dir, jo restaria
com l'arbre, com el roc. -Però la Veu vingué:
-Vés a l'esclat de Nínive, Jonàs, no passis dia:
plegats, tu arribaràs i Jo diré.
I em vaig alçar. Del roc l'ardència,
del pi l'aroma m'ignoraven el posat.
S'esvaïa tot tracte del lloc amb ma presència
com si ja hagués pres comiat.
Son gust d'embadalir perdia la mar blava;
mudà el jaient un núvol com si l'esquena em des;
sentia l'aire que es desficiava
i la mota de pols em deia: -Vés.

Josep Carner
Nabí

JO TAMBÉ EM PLANTO

Ara fa un any, amb el començament del Mil·leni, en Josep Maria Xirinacs, se va plantar a la Plaça de Sant Jaume de Barcelona, demanant la Independència dels Països Catalans. Hi va estar uns mesos, 12 hores cada dia, fins que la seva salut aconsellà suspendre la plantada. Avui recorre el país donant conferències i animant a la gent a plantar-se a les places dels pobles i ciutats demanant l'elemental dret a no seguir sent "dependents" d'Espanya i de França. En Jaume Chalamanch l'hi dedicà tretze poesies que reproduïrem les primeres tretze quinzenes d'enguany.

14[07/01/2000] - Jaume Chalamanch i Fenosa: Poema «Dotze hores VII»

«No insistim sobre el que hi ha d'il·legítim en voler reduir la qualitat a la quantitat» René Guénon

I ara! Qui vol reduir la qualitat a la quantitat? Quin goig esbargir-se
precoç dins la vanitat i fer-hi l'amor amb finor calenta, i
refregar-se el bell luxe de la qualitat! Ben plantada, arreu com a
casa, l'élite intel·ligent ens venta pets de monja a doll.

En el cel hi ha molta raresa! El Gran Arquitecte de l'espai no ha
tingut l'encert d'esperar el consens de les ments fines i ha farcit
el cel de quantitat d'estels. I l'élite va empixonada, atribolada, i
no sap, o no diu, els estels que ens convenen més.

Ai, beneït temerari! l'anhel legítim d'anar a tocar l'excelsa
qualitat, ha estat la teva vida i la raó de la teva vida. Per què la
teva tesi doctoral està morta dins les bosses de la morta desídia?
Com aprendrà la joventut la Geomètrica de la Qualitat?

Avui, però, tots els estels són
nostres, i no en queda cap
que sigui millor que l'altre.

Enmig del fred i del vent,
dotze hores durant,
aquí no hi ha la qualitat de l'orb.
Nosaltres pentinem la lluna,
i ells dormen, potser.

Avui, els estels no ploren. Ω

Jaume

Dites relacionades amb el vi

Si per Sant Vicenç fa bon sol, de cada cep se n'omple un bot; si plou al matí, la meitat del vi; si plou
a la tarda, collita esguerrada.

Si per Sant Vicenç fa el temps fi, serà any de vi.

Si plou per Sant Albí, anirà mes cara l'aigua que el vi.

Si plou per Sant Albí, bona vinya i bon vi.

Si plou per Sant Medard, si hom no beu bon vi menja bon llard.

Si tens el celler humit beuràs el vi florit.

Si vesses vi trauràs la rifa.

Si vols collir vi i blat, sembla aviat i poda tard.

Si vols comprar bé, l'oli del damunt, el vi del mig i la mel de baix.

Si vols mal al teu veí, desitja-li que et compri el vi.

Si vols saber el secret del teu veí, convida'l a beure vi.

Si vols vi i pa, sembla primerenc i poda tardà.

Si vols viure sa, fora vi tens de cridar.

Si vols viure sa, busca el vi amb pa.

Sopes amb vi aixequen el padrí.

Sopes amb vi fan bon sagí.

Sopes amb vi no emborratxen, però alegren la panxa.

Sopes amb vi no emborratxen, però escalfen.

Tabac, dones i vi si se n'abusa donen mala fi.

Tan bo és el raïm com dolent és el vi.

Tant el vi bo com el dolent pel maig floreix.

Tant vi com entra, tants secrets com surten.

Taula sense vi, no la vull per mi.

Taverna que té bon vi està plena vespre i matí.

Taverna que té bon vi, no li faltarà mosquits.

Taverner que ven bon vi ventura té prop de si.

Tenir la dona borratxa i el vi al celler no pot ser.

Tenir un mal vi.

Terra de calç, vi de molts graus.

Terra de romaní, terra de poc vi. Ω

LA NOSTRA CUINA

Potatge amb bacallà

Mig quilo de cigrons, mig quilo d'espínacs, un quart de quilo de bacallà, unes creilletes, un all, una tomaca grossa i una ceba, oli, sal, pebre-roig i un pessiguet d'herbes aromàtiques (herba-sana, timd, orenga).

El cigrons i el bacallà els tindrem a remulla des del dia abans, però separats. Es posen a bullir els cigrons i, en estar quasi cuits, s'hi posen els espínacs ben nets i trossets i el bacallà espençat. A banda, sofregirem en una paella la ceba picada, la tomaca i l'all també picats; en estar sofregits, els afegirem la farina i el pebre-roig i, de pressa, perquè no es cremi, colarem el sofregit i l'abocarem a l'olla on són els cigrons. Ho adobarem amb sal, un poc de pebre i les herbes aromàtiques.

Filets de bacallà fresc

Net, desespínat, obert i tallat en filets, constitueix un mos exquisit si abans de fregir-lo, l'arrebossem amb la següent pasta: Un ou batut-per cada quilo de peix-, un gotet de sifó, uns 300 gr. de farina, sal i un poc d'all cru ben desfet. Es frig en oli abundós brulent.

Bacallà amb tomaca

Mig quilo de bacallà, mig quilo de tomaca, farina i ous.

Tindrem el bacallà a remulla des del dia abans, canviant-li l'aigua diverses vegades. Es trau de l'aigua i s'escorre.

El bacallà s'arrebossa amb farina i ou batut, encara que es pot fer amb una d'aquestes coses només. Es frig, després el traurem de la paella, i en el mateix oli fregirem tomaca a foc suau. Una vegada fregida la tomaca, la mesclarem amb el bacallà en una cassola d'obra.

Bacallà amb ous

Un quilo de bacallà, mig litre d'oli, una cabeça grossa d'alls i tres ous.

Després d'haver dessalat el bacallà remullat en aigua des del dia abans, net de pells i espines, l'espençarem i el ficarem en aigua freda al foc fins que alci el bull, i el deixarem escórrer. En una cassola sofregirem els alls i abocarem el bacallà amb la seua aigua, i ho deixarem bullir fins que quasi no en quede, de líquid; llavors, afegirem els ous ben batuts, remenant amb rapidesa, fins que obtinguem una bona barreja, per servir-ho immediatament.

Pudding de lluç i bacallà

Mig quilo de lluç, un quart de quilo de bacallà, que tindrem a remulla des del dia abans, mig litre de brou de peix, una ceba, un clavell d'espècia, cinc tomaques, (si és possible de forma de pera), un tassó de salsa beixamel, un got de llet, 50 gr. de formatge ratllat, 25 gr. de mantega de vaca, un parell d'ous, sal i pebre.

El lluç i el bacallà, nets de pells i espines, els farem a trossos, els col·locarem en una cassola i els cobrirem amb el brou de peix; la ceba, tallada en rodanxes molt primes, i un all picolat. Ho bullirem tot en cosa de deu minuts i afegirem el pebre molt i, si cal, un poc de sal. En estar cuit el peix, i el bacallà sense que arribi a desfer-se, els col·locarem en una plàtera refractària. A la beixamel li afegirem un poc del brou del peix i ho escamparem tot per igual en la plàtera; ben batuts els ous amb la llet i el formatge ratllat, ho posarem per damunt del peix; les tomaques, pelades i tallades en rodanxes, les col·locarem per damunt juntament amb alguns trossets de mantega de vaca. Ficarem la plàtera al forn durant mitja hora o tres quarts, a temperatura baixa.

Històries des temps passat

PER CLIMENT GARAU DE LLUCMAJOR. Tel. 971 665 336

Fa vuitanta anys que es vivia,
Dins Mallorca, malament,
Des llevant en es ponent,
Amb finques gran contaria.
Sa gran església hi havia,
Per anar-hi a resar,
Es ric i es capellà,
Tota direcció duria.

Lo que es volia, es feria,
Dictaven ses seves lleis,
No demanaven consells,
Ningú s'hi oposaria,
Se tallava i se cosia,
en be de s'estat major,
el molt de treballador,
molta de fam passaria.

Dues pessetes guanyaven,
En aquell temps de jornal,
Trobaven gros capital,
Quan els senyors los pagaven.
El pobres sempre callaven,
Per no ésser despedits,
Tenint dona nins petits,
Es jornal apreciaven.

Amèrica del sud, hi havia,
Que s'hi vivia molt bé,
Hi va haver molt de obrer,
Que cap allà partiria.
Cinc pessetes guanyaria,

Tenia treball segur,
Era el moment oportú,
Cap allà se n'aniria.
D'Algaida un ne partí,
A Venèçuela pegà,
Sabia molt treballar,
Dins construccions, era fi.
Molta feina va tenir,
És moment de s'arribada,
S'empresari el disputava,
En tan digne procedir.

Amèrica anava avançant
A dins se gran ensenyança,
A n'els nins los obligava,
A que fos molt il·lustrat.
Sa tan bona facultat,
No hi havia preferències,
S'aplicaven ses sentències,
Amb tota moralitat.

S'ensenyança l'exercia,
Molt de personal civil
A Mallorca era distint,
És clero tot sol hi havia.
Molt diferent se vivia,
En completa llibertat,
El mallorquí avesat,
A resar a la sagristia.

Fa família Antic pensà

D comanar un infant,
Sa sorpresa va ser tant,
Molta alegria causà.
Nom de li posà ,
Això venia d'herència,
Un nin amb gran diligència,
Quan els seus ull va badar.

Després de uns anys passar,
Per terres veneçolanes,
Les entraren moltes ganes,
Cap a Mallorca tornar.
Aquell benestar deixà,
Que de glòries se cobriren,
Molts de duros guanyarien,
S'anyorança fa pecar.

Aquell nin ben preparat,
Cap a Mallorca durien,
Els pares confiarien
De seva capacitat.
Amb carrera d'advocat,
Allà molt despuntaria,
Però mai s'esperaria,
En és lloc on ha arribat.

A dins Algaida se feren,
Fa uns anys eleccions,
Els algaidins amb fervors,
Alçaren seves banderes.
Avantatges per ell eren,
Per ses coses arreglar,
Perquè de temps molt llunyà
Empraven ses coses velles.

Dins Algaida no hi havia
S'aigua canalitzada,
Va ser sa primera passa,
Que el senyor Antic donaria.
Tot és poble serviria,
Del líquid interessant,
Ningú aniria penant,
Perquè tothom en tendria.

Dins sa política nedava,
Des partit socialista,
Sa seva molt bona vista
De veritat demostrava.
A poc a poc avançava,
A dins el nombrós partit,
Ben prest el nom de n'Antic,
Un gros nombre l'aclamava.

Tots els partits de l'esquerra,
A ell varen recolzar,
Sa simpatia es guanyà,
Com so de bona guiterra.
Se va anar aferra qui aferra,
Per nomenar un president,
N'Antic fou el competent,
Per governar nostra terra.

A sa dreta ha desbancada,
Que tan de temps governà,
És ric i es capellà
Tots ells fan a figa blana.
Ningú mai no s'esperava,
Que es fill d'un picapedrer,
Es càrrec mes alt ell te,
Sa manya ha demostrada. Ω

Can Frasquet

(Sa Confiteria de Ciutat)

VICENÇ DE SON RAPINYA

A ciutat de tot hi ha
sols sa de sabre cercar ,
i qui tresca sempre troba
si acostuma a caminar.
Ciutat te grans meravelles
què conèixer és estimar,
de Bellver és el castell
i de La Seu La catedral.

I d'entre tanta bellesa
en patrimoni cultural ,
de tan en quan s'esdevé
una estació efectuar.
Tan si s'és un visitant
com un simple ciutadà,
sempre hom te el plaer
a endolcir el paladar .

CAN FRASQUET
te nomenada,
a l'hora de visitar
tres segles de tradició,
sense ja mai aturar.

Oferint el bo i millor
a tota època de l'any,
de nata els embatumats
i els bombons de xocolata.

Per Nadal són el torrons
a taula no han de mancar.
per què alegren les llars
en jorns tan assenyalats .
Per Pasqua són Les Mones
Panades i Rubiols,
que de tots fan el deliri
tan si són petits com grans.

Per Tots Sants els Panellets
per Mistela acompanyar
combinant amb els bunyols
quan et cridin a arrambar.
Tot això i encara més
a CAN FRASQUET pots trobar
model de rebosteria
i simpatia a vessar. Ω

La operació Mapau

PER GUILLEM CRESPI PONS

Miquel Segura Aguiló,
Jo te veig molt pel diari,
Saps que t'has fet d'ordinari,
Amb aquesta operació.

En Miquel de can Segura,
Na Maria de la Pau,
Amb l'operació Mapau,
A Mallorca heu fet agrura.

En Miquel de can Segura,
I na Maria de la Pau,
Polítics, investigau,
Tanta entremaliadura.

Si el que es diu és veritat,
Te'n donaré de llendera,
Per ser persona grollera
Tot això t'ho has guanyat.

Tu me digueres un dia,
Que jo era mal casat,
Jo ara et demanaria,
I a tu, que t'ha passat?

A tothom trobes defectes,
I en tu, que no n'hi ha?
T'has de posar un aubardà,
I no veuràs desperfectes.

Miquel Segura Aguiló,
Amb els vots de l'Argentina,
volares com la gavina,
per fer manipulació.

Jesús meu, quin desgavell,
Amb els vots de Formentera,
Ja ho veis de quina manera,
Ha arribat el bordell.

Si això és veritat,
I que no sia mentida,
Creu-me, sa pardaleria,
Damunt tu s'haurà acabat.

Jo mai m'hauria pensat,
Que tu ho fessis així,
Emperò jo te vull dir,
Que molt m'has desenganyat,
Tan malament has obrat,
Que has caigut dins
s'escussat,
I ara et toca patir.

Te vull fer un monument,
De tan renombrada gesta
Tots els voltants plens de
gespa,

I tot el meu agraïment,
També poèticament,
Te feria una gran festa,
Que pagui s'ajuntament. Ω

L'ESTEL

BOLLETÍ DE SUBSCRIPCIÓ

Nom.....
.....
Adreça.....
.....C.P.....
Població.....
C.I.F.....Tel.....

M'interessa una subscripció

ANUAL 5.000 PTS (30,05 euróns)

Rebut domiciliat a un banc o caixa

Banc/Caixa.....
Adreça.....
Núm. entitat.....Núm. sucursal.....
Compte núm.....

Firma

**Ompliu aquesta tarja i enviau-la al
Apartat de Correus 124
07600 s'Arenal de Mallorca**